Evangelierna och Apostlagärningarna

Innehållsförteckning

Matteusevangeliet	1
Markusevangeliet	23
Lukasevangeliet	37
Johannesevangeliet	61
Apostlagärningarna	79

Matthew

KAPITEL 1

1 Boken om Jesu Kristi generation, Davids son, Abrahams son.
2 Abraham födde Isak; och Isak födde Jakob; och Jakob födde Judas och hans bröder;
3 Och Judas födde Phares och Zara från Thamar; och Phares födde Esrom; och Esrom födde Aram;
4 Och Aram födde Aminadab; och Aminadab födde Naasson; och Naasson födde Salmon;
5 Och Salmon födde Boos från Rakab; och Booz födde Obed av Rut; och Obed födde Isai;
6 Och Isai födde kung David; och kung David födde Salomo av henne som hade varit Urias hustru;
7 Och Salomo födde Robeam; och Robeam födde Abia; och Abia födde Asa;
8 Och Asa födde Josafat; och Josafat födde Joram; och Joram födde Ozias;
9 Och Ozias födde Joatam; och Joatam födde Akas; och Akas födde Hesekias;
10 Och Hesekias födde Manasse; och Manasse födde Amon; och Amon födde Josias;
11 Och Josias födde Jechonias och hans bröder, ungefär vid den tidpunkt då de fördes bort till Babylon.
12 Och sedan de hade förts till Babylon, födde Jechonias Salatiel; och Salatiel födde Zorobabel;
13 Och Zorobabel födde Abiud; och Abiud födde Eljakim; och Eljakim födde Azor;
14 Och Azor födde Sadok; och Sadok födde Akim; och Akim födde Eliud;
15 Och Eliud födde Eleasar; och Eleasar födde Mattan; och Matthan födde Jakob;
16 Och Jakob födde Josef, Marias man, av vilken Jesus föddes, som kallas Kristus.
17 Så är alla släktled från Abraham till David fjorton släktled; och från David till dess bortförandet till Babylon var fjorton släktled; och från bortförandet till Babylon till Kristus är fjorton generationer.
18 Nu skedde Jesu Kristi födelse på detta sätt: När hans moder Maria var förlovad med Josef, innan de kom samman, hittades hon havandes med den Helige Anden.
19 Då Josef, hennes man, var en rättvis man och inte villig att göra henne till ett offentligt föredöme, tänkte han lämna henne i hemlighet.
20 Men medan han tänkte på detta, se, då visade sig Herrens ängel för honom i en dröm och sade: Josef, du Davids son, frukta inte att ta till dig Maria, din hustru, ty det som är havande i henne är av den Helige Anden.
21 Och hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet JESUS, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.
22 Allt detta skedde nu, för att det skulle uppfyllas som var sagt av Herren genom profeten, som sade:
23 Se, en jungfru skall bli havande och föda en son, och de skall ge honom namnet Emmanuel, vilket tolkat är: Gud med oss.
24 Då Josef restes upp ur sömnen, gjorde han som Herrens ängel hade befallt honom och tog till sig sin hustru.
25 Och han kände henne inte förrän hon hade fött sin förstfödde son, och han gav honom namnet JESUS.

KAPITEL 2

1När Jesus föddes i Betlehem i Judeen på kung Herodes' dagar, se, då kom vise män från öster till Jerusalem,
2 och sade: Var är han som är född till kung av judarna? ty vi har sett hans stjärna i öster och kommit för att tillbe honom.
3 När kung Herodes hade hört detta, blev han orolig och hela Jerusalem med honom.
4 Och när han hade samlat alla överstepräster och folkets skriftlärda, begärde han av dem var Kristus skulle födas.
5 Och de sade till honom: I Betlehem i Judeen, ty så är det skrivet av profeten:
6 Och du, Betlehem, i Juda land, är inte den minsta bland Judas furstar, ty från dig skall en landshövding utgå, som skall härska över mitt folk Israel.
7 Då Herodes, när han i hemlighet hade kallat de vise männen, frågade dem flitigt när stjärnan visade sig.
8 Och han sände dem till Betlehem och sade: "Gå och leta flitigt efter det lilla barnet; Och när ni har funnit honom, så låt mig berätta det igen, så att jag också kan komma och tillbe honom.
9 När de hade hört kungen, gick de bort; och se, stjärnan, som de såg i öster, gick framför dem, tills den kom och stod över där barnet var.
10 När de såg stjärnan, gladde de sig med mycket stor glädje.
11 Och när de kom in i huset, såg de det lilla barnet med Maria, hans moder, och föll ner och tillbad honom; och när de hade öppnat sina skatter, räckte de fram gåvor åt honom. guld och rökelse och myrra.
12 Och varnade för Gud i en dröm att de inte skulle återvända till Herodes, och de begav sig till sitt eget land på ett annat sätt.
13 Och när de hade gått bort, se, då visade sig Herrens ängel för Josef i en dröm och sade: Stå upp och tag barnet och hans moder och fly till Egypten, och var du där tills jag förkunnar dig ordet. Herodes kommer att söka det lilla barnet för att förgöra det.
14 När han stod upp, tog han barnet och hans mor om natten och begav sig till Egypten.
15 Och var där ända till Herodes död, för att det skulle uppfyllas som var sagt av Herren genom profeten, som sade: "Ur Egypten har jag kallat min son."
16 Då Herodes såg att han blev hånad av de vise männen, blev han ytterst vred och sände ut och dödade alla barn som fanns i Betlehem och på alla dess stränder, från två år gamla och därunder, enligt den tid som han flitigt hade frågat de vise männen.
17 Då uppfylldes det som hade sagts av profeten Jeremy, som sade:
18 I Rama hördes en röst, klagan och gråten och stor sorg, Rakel grät över sina barn och ville inte bli tröstad, eftersom de inte är det.
19 Men när Herodes var död, se, då visar sig en Herrens ängel i en dröm för Josef i Egypten,
20 och sade: Stå upp och tag barnet och hans moder och gå till Israels land, ty de äro döda som sökte barnets liv.
21 Och han stod upp och tog barnet och hans moder och kom till Israels land.

22 Men när han hörde att Arkelaos regerade i Judeen i sin fader Herodes' rum, var han rädd för att gå dit;
23 Och han kom och bodde i en stad som heter Nasaret, för att det skulle uppfyllas som talats genom profeterna: Han skall kallas Nasarén.

KAPITEL 3

1 På den tiden kom Johannes döparen och predikade i Judeens öken,
2 och sade: Omvänd er, ty himmelriket är nära.
3 Ty detta är han som profeten Esaias sade om, när han sade: Rösten av en som ropar i öknen: Bereden Herrens väg, gör hans stigar jämna.
4 Och denne Johannes hade sina kläder av kamelhår och en lädergördel om sina ländar; och hans mat var gräshoppor och vild honung.
5 Då gick Jerusalem ut till honom och hela Judeen och hela trakten runt Jordan,
6 Och de blev döpta av honom i Jordan och bekände sina synder.
7 Men när han såg många av fariséerna och sadducéerna komma till hans dop, sade han till dem: O huggormars släkte, vem har varnat er för att fly från den kommande vreden?
8 Bär därför frukter som är lämpliga för omvändelse:
9 Och tänk inte på att säga inom er själva: Vi har Abraham till vår fader, ty jag säger eder att Gud av dessa stenar kan uppfostra barn åt Abraham.
10 Och nu är också yxan nedlagd på trädens rot: därför huggas varje träd som inte bär god frukt och kastas i elden.
11 Jag döper er med vatten till omvändelse, men den som kommer efter mig är mäktigare än jag, vars skor jag inte är värdig att bära; han skall döpa er med den Helige Ande och med eld.
12 Vars solfjäder är i hans hand, och han skall rena sitt golv och samla sitt vete i skåpet; men agnarna ska han bränna upp med outsläcklig eld.
13 Sedan kom Jesus från Galileen till Jordan till Johannes för att bli döpt av honom.
14 Men Johannes förbjöd honom och sade: Jag behöver bli döpt av dig, och kommer du till mig?
15 Och Jesus svarade och sade till honom: Låt det nu vara så, ty så faller det oss att uppfylla all rättfärdighet. Sedan led han honom.
16 Och när Jesus hade blivit döpt, steg han genast upp ur vattnet, och se, himlen öppnade sig för honom, och han såg Guds Ande komma ned som en duva och tändas över honom.
17 Och se en röst från himlen, som sade: "Detta är min älskade Son, i vilken jag har välbehag.

KAPITEL 4

1 Sedan fördes Jesus av Anden ut i öknen för att frestas av djävulen.
2 Och när han hade fastat fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han sedan hungrig.
3 Och när frestaren kom till honom, sade han: Om du är Guds Son, så befall att dessa stenar ska göras till bröd.
4 Men han svarade och sade: Det är skrivet: Människan skall inte leva av bröd allena, utan av varje ord som utgår ur Guds mun.
5Då tog djävulen honom upp till den heliga staden och satte honom på templets höjdpunkt,
6 Och han sade till honom: Om du är Guds Son, kasta dig ner, ty det är skrivet: Han skall ge sina änglar befallning om dig, och i sina händer skola de bära upp dig, så att du inte vid något tillfälle stöter din fot mot en sten.
7 Jesus sade till honom: Det är åter skrivet: Du skall inte fresta Herren, din Gud.
8 Återigen tar djävulen honom upp på ett mycket högt berg och visar honom alla världens riken och deras härlighet.
9 och sade till honom: Allt detta kommer jag att ge dig, om du faller ner och tillber mig.
10 Då sade Jesus till honom: " Gå härifrån, Satan, ty det är skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna."
11 Då lämnade djävulen honom, och se, änglar kommo och tjänade honom.
12 När nu Jesus hade hört att Johannes hade kastats i fängelse, gick han till Galileen;
13 Och när han lämnade Nasaret kom han och bodde i Kapernaum, som ligger vid havets kust, i gränserna mellan Zabulon och Neftalim.
14 för att det skulle uppfyllas som var sagt av profeten Esajas, som sade:
15 Sabulons land och Nefthalims land, på vägen till havet, bortom Jordan, hedningarnas Galileen;
16 Folket som satt i mörkret såg ett stort ljus; och för dem som satt i området och dödsskuggan sprids ljus upp.
17 Från den tiden började Jesus predika och säga: Omvänd er, ty himmelriket är nära.
18 Och Jesus gick vid Galileiska sjön och såg två bröder, Simon som kallades Petrus, och Andreas, hans bror, kasta ett nät i havet, ty de var fiskare.
19 Och han sade till dem: Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.
20 Och de lämnade genast sina nät och följde honom.
21 Och när han gick vidare därifrån, såg han andra två bröder, Jakob, Sebedaios son, och hans bror Johannes, i ett skepp tillsammans med deras fader Sebedeus, och lagade sina nät. och han kallade dem.
22 Och de lämnade genast fartyget och sin far och följde honom.
23 Och Jesus gick omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade all slags sjukdom och alla slags sjukdomar bland folket.
24 Och hans rykte gick över hela Syrien, och de förde till honom alla sjuka människor som drabbats av olika sjukdomar och plågor, och de som var besatta av djävlar, och de som var galna och de som var förlamade. och han botade dem.
25 Och där följde honom en stor skara folk från Galileen och från Dekapolis och från Jerusalem och från Judeen och från andra sidan Jordan.

KAPITEL 5

1 Och när han såg folkmassan gick han upp på ett berg, och när han hade satt sig, kom hans lärjungar till honom.

2 Och han öppnade sin mun och undervisade dem och sade:
3 Saliga är de fattiga i anden, ty deras är himmelriket.
4 Saliga är de som sörjer, ty de skola tröstas.
5 Saliga är de ödmjuka, ty de skola ärva jorden.
6 Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, ty de skola bli mätta.
7 Saliga är de barmhärtiga, ty de skola få nåd.
8 Saliga är de rena av hjärtat, ty de skola se Gud.
9 Saliga är de som skapar fred, ty de skola kallas Guds barn.
10 Saliga är de som förföljas för rättfärdighetens skull, ty deras är himmelriket.
11 Saliga ären ni, när människor smädar er och förföljer er och talar falskt mot er för min skull.
12 Gläd dig och var mycket glad, ty stor är din lön i himlen; ty så förföljde de profeterna som var före dig.
13 I ären jordens salt, men om saltet har förlorat sin lukt, varmed skall det saltas? hädanefter duger det intet annat än att kastas ut och trampas under människors fötter.
14 Ni är världens ljus. En stad som ligger på en kulle kan inte döljas.
15 Man tänder inte heller ett ljus och sätter det under en skäppa, utan på en ljusstake; och den ger ljus åt alla som äro i huset.
16 Så låt ert ljus lysa inför människorna, så att de kan se era goda gärningar och prisa er Fader som är i himlen.
17 Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna; jag är inte kommit för att förgöra utan för att uppfylla.
18 Ty sannerligen säger jag eder: Tills himmel och jord förgår, skall inte en jota eller en tuttelse på något sätt förgå från lagen, tills allt är uppfyllt.
19 Var och en som bryter mot ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas den minsta i himmelriket; men den som gör och lär dem, han skall kallas stor i himmelriket.
20 Ty jag säger er: Om inte er rättfärdighet överstiger de skriftlärdas och fariséernas rättfärdighet, skall ni aldrig komma in i himmelriket.
21 Ni har hört att det har sagts av dem förr i tiden: Du skall inte döda; och den som dödar skall vara i fara för domen:
22Men jag säger eder: Den som är vred på sin bror utan anledning, han riskerar att dömas; och den som säger till sin broder: Raca, han skall vara i fara för rådet; men den som säger: Du dåre , ska vara i fara för helvetesbrand.
23 Om du därför för din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder har något emot dig;
24 Lämna din gåva där framför altaret och gå din väg; först försonas med din bror, och kom sedan och ge din gåva.
25 Kom snabbt överens med din motståndare, medan du är på vägen med honom; så att inte motståndaren vid något tillfälle överlämna dig till domaren och domaren överlämna dig till tjänstemannen, så att du kastas i fängelse.
26 Sannerligen säger jag dig: Du skall ingalunda gå ut därifrån, förrän du har betalat den yttersta summan.
27 Ni har hört att det har sagts av dem förr i tiden: Du skall inte begå äktenskapsbrott.
28 Men jag säger er: Den som ser på en kvinna för att begära henne har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.
29 Och om ditt högra öga förolämpar dig, så ryck ut det och kasta det ifrån dig; ty det är nyttigt för dig att en av dina lemmar går under, och inte att hela din kropp kastas i helvetet.
30 Och om din högra hand förolämpar dig, så hugg av den och kasta den ifrån dig; ty det är nyttigt för dig att en av dina lemmar går under, och inte att hela din kropp kastas i helvetet.
31 Det är sagt: Den som skiljer sig från sin hustru, han skall ge henne en skilsmässa.
32 Men jag säger eder: Den som skiljer sig från sin hustru, utom på grund av otukt, får henne att begå äktenskapsbrott; och den som gifter sig med en frånskild kvinna begår äktenskapsbrott.
33 Återigen har ni hört att det har sagts av dem från forna tider: Du skall inte svära dig själv, utan hålla dina eder åt Herren.
34 Men jag säger eder: Svär inte alls; inte heller vid himlen; ty det är Guds tron:
35 Inte heller vid jorden; ty det är hans fotpall, inte heller vid Jerusalem; ty det är den store kungens stad.
36 Du skall inte heller svära vid ditt huvud, eftersom du inte kan göra ett hårstrå vitt eller svart.
37 Men låt er kommunikation vara: Ja, ja; Nej, nej, ty allt som är mer än detta kommer av ondska.
38 Ni har hört att det är sagt: Öga för öga och tand för tand.
39 Men jag säger eder: I stå inte emot det onda; men den som slår dig på din högra kind, vänd också den andra till honom.
40 Och om någon vill stämma dig för lagen och ta bort din kappa, så låt honom också få din mantel.
41 Och den som tvingar dig att gå en mil, gå med honom två.
42 Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig.
43 Ni har hört att det är sagt: Du skall älska din nästa och hata din fiende.
44 Men jag säger er: Älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er, och be för dem som misshandlar er och förföljer er.
45 För att ni må vara barn till er himmelske Faders, ty han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga.
46 Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön har ni då? gör inte ens publikanerna detsamma?
47 Och om ni bara hälsar era bröder, vad gör ni då mer än andra? gör inte ens publikanerna det?
48 Var därför fullkomliga, liksom er Fader som är i himlen är fullkomlig.

KAPITEL 6

1 Se till att ni inte ger er allmosor inför människorna för att bli sedd av dem; annars har ni ingen belöning från er Fader som är i himlen.
2 Därför, när du ger dina allmosor, så blåst inte i trumpet inför dig, såsom hycklarna gör i synagogorna och på gatorna, för att de ska få ära av människor. Sannerligen säger jag er: De har sin belöning.
3 Men när du gör allmosor, låt inte din vänstra hand veta vad din högra hand gör.
4 För att din allmosa må vara i det fördolda, och din Fader som själv ser i det fördolda skall belöna dig öppet.

5 Och när du ber, skall du inte vara som hycklarna är, ty de älskar att be stående i synagogorna och i hörnen på gatorna, för att de ska synas av människor. Sannerligen säger jag er: De har sin belöning.
6 Men du, när du ber, gå in i din garderob, och när du har stängt din dörr, be till din Fader som är i det fördolda; och din Fader som ser i det fördolda skall belöna dig öppet.
7 Men när ni ber, använd då inte fåfängliga upprepningar, såsom hedningarna gör, ty de tror att de skall bli hörda för deras mycket tal.
8 Var därför inte lika dem, ty er Fader vet vad ni behöver, innan ni ber honom.
9 På detta sätt ber ni därför: Fader vår, som är i himlen, helgat vare ditt namn.
10 Kom ditt rike. Ske din vilja på jorden, så som i himlen.
11 Ge oss i dag vårt dagliga bröd.
12 Och förlåt oss våra skulder, såsom vi förlåta våra skyldiga.
13 Och led oss inte in i frestelse, utan befria oss från det onda: ty ditt är riket och makten och äran i evighet. Amen.
14 Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser, så kommer också er himmelske Fader att förlåta er.
15 Men om ni inte förlåter människorna deras överträdelser, så kommer inte heller er Fader att förlåta era överträdelser.
16 Och när ni fastar, var inte som hycklarna med ett sorgset utseende, ty de vanställer sina ansikten, så att de kan synas för människorna att de fastar. Sannerligen säger jag er: De har sin belöning.
17 Men du, när du fastar, smörj ditt huvud och tvätta ditt ansikte;
18 att du inte visar sig för människor att fasta, utan för din Fader som är i det fördolda, och din Fader som ser i det fördolda skall belöna dig öppet.
19 Samla inte skatter åt er på jorden, där mal och rost fördärvar, och där tjuvar bryter igenom och stjäl.
20 Men samla eder skatter i himlen, där varken mal eller rost fördärvar, och där tjuvar inte bryter igenom eller stjäl.
21 Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.
22 Kroppens ljus är ögat: om därför ditt öga är enkelt, så skall hela din kropp vara full av ljus.
23 Men om ditt öga är ont, så skall hela din kropp vara full av mörker. Om därför ljuset som är i dig är mörker, hur stort är då inte mörkret!
24 Ingen kan tjäna två herrar, ty antingen kommer han att hata den ene och älska den andre; annars kommer han att hålla fast vid den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna Gud och mammon.
25 Därför säger jag er: Tänk inte på ert liv, vad ni skall äta eller dricka; ej heller för er kropp, vad ni skall ikläda er. Är inte livet mer än köttet och kroppen än kläderna?
26 Se himmelens fåglar, ty de sår inte, de skördar inte och samlar inte i ladugårdar; ändå matar er himmelske Fader dem. Är ni inte mycket bättre än de?
27 Vem av er kan genom att tänka efter lägga en aln till sin växtlighet?
28 Och varför tänker ni på kläder? Tänk på liljorna på marken, hur de växer; de sliter inte och spinner inte heller.
29 Och ändå säger jag er, att inte ens Salomo i all sin härlighet var klädd som en av dessa.
30 Varför, om Gud så klär gräset på åkern, som i dag är och imorgon kastas i ugnen, skulle han då inte mycket mer klä er, ni småtrogna?
31 Tänk därför inte på och säg: Vad skola vi äta? eller: Vad ska vi dricka? eller: Varmed skall vi vara klädda?
32 (Ty efter allt detta söka hedningarna:) ty er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta.
33 Men sök först Guds rike och hans rättfärdighet; och allt detta skall tilläggas eder.
34 Tänk därför inte på morgondagen, ty morgondagen ska tänka på det som är av sig självt. Tillräcklig till dagen är dess ondska.

KAPITEL 7

1 Döm inte, så att ni inte blir dömda.
2 Ty med vilken dom ni dömer, skall ni dömas, och med det mått ni mäter, det skall åter mätas för er.
3 Och varför ser du flisan som är i din broders öga, men ser inte bjälken i ditt eget öga?
4 Eller huru vill du säga till din broder: Låt mig dra ut sprickan ur ditt öga; Och se, en bjälke är i ditt eget öga?
5 Du hycklare, kasta först ut strålen ur ditt eget öga; och då skall du se klart för att kasta ut flisan ur din broders öga.
6 Ge inte det som är heligt åt hundarna, och kasta inte era pärlor inför svinen, för att de inte ska trampa dem under sina fötter och vända om och slita sönder er.
7 Be, så skall du få; sök, så skall ni finna; knacka på, så skall det öppnas för er.
8 Ty var och en som ber får; och den som söker finner; och för den som knackar på skall det öppnas.
9 Eller vilken man är det bland er, som, om hans son ber om bröd, vill han ge honom en sten?
10 Eller om han ber en fisk, kommer han att ge honom en orm?
11 Om ni då, som är onda, vet att ge goda gåvor till era barn, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge goda saker åt dem som ber honom?
12 Allt vad ni vill att människorna skall göra mot er, det skall ni alltså göra mot dem, ty detta är lagen och profeterna.
13 Gån in genom den trånga porten, ty vid är porten, och bred är den väg som leder till fördärv, och många finns som gå in där.
14 Ty porten är trång, och vägen är smal, som leder till livet, och det är få som finner den.
15 Akta er för falska profeter, som komma till er i fårakläder, men inombords är de glupande vargar.
16 På deras frukter skall ni känna dem. Plockar människor vindruvor av törne eller fikon av tistlar?
17 Så bär varje gott träd god frukt; men ett fördärvat träd bär ond frukt.
18 Ett gott träd kan inte bära ond frukt, inte heller kan ett fördärvat träd bära god frukt.
19 Varje träd som inte bär god frukt huggas ned och kastas i elden.
20 Därför skall ni känna dem på deras frukter.
21 Inte var och en som säger till mig: Herre, Herre, skall komma in i himmelriket; men den som gör min Faders vilja, som är i himlen.
22 Många kommer att säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn? och i ditt namn drivit ut onda andar? och i ditt namn gjort många underbara gärningar?

23 Och då vill jag bekänna för dem: Jag har aldrig känt er; vik ifrån mig, ni som gör orättfärdighet.
24Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör dem, honom skall jag likna vid en vis man, som byggde sitt hus på en klippa.
25 Och regnet föll, och översvämningarna kom, och vindarna blåste och slog mot det huset; och det föll inte, ty det var grundat på en klippa.
26 Och var och en som hör dessa mina ord och inte gör dem, han skall liknas vid en dåraktig man, som byggde sitt hus på sanden.
27 Och regnet föll, och översvämningarna kom, och vindarna blåste och slog mot det huset; och det föll, och fallet var stort.
28 Och det hände sig, när Jesus hade avslutat dessa ord, att folket häpnade över hans lära:
29 Ty han lärde dem som en som har myndighet och inte som de skriftlärda.

KAPITEL 8

1 När han kom ner från berget, följde stora skaror efter honom.
2 Och se, en spetälsk kom och tillbad honom och sade: Herre, om du vill, kan du göra mig ren.
3 Och Jesus räckte ut sin hand och rörde vid honom och sade: Jag vill; var du ren. Och genast blev hans spetälska renad.
4 Och Jesus sade till honom: Se till att du inte säger det till någon; men gå din väg, visa dig för prästen och frambär den gåva som Mose befallt, till ett vittnesbörd för dem.
5 Och när Jesus gick in i Kapernaum, kom en centurion till honom och bad honom:
6 Och han sade: "Herre, min tjänare ligger hemma och är förlamad, svårt plågad."
7 Och Jesus sade till honom: Jag vill komma och bota honom.
8 Höstensmannen svarade och sade: "Herre, jag är inte värdig att du kommer under mitt tak; men säg bara ordet, så blir min tjänare botad."
9 Ty jag är en man under myndighet och har soldater under mig; och jag säger till denne: Gå, så går han; och till en annan: Kom, så kommer han; och till min tjänare: Gör detta, så gör han det.
10 När Jesus hörde det, förundrade han sig och sade till dem som följde: Sannerligen säger jag eder: Jag har inte funnit så stor tro, nej, inte i Israel.
11 Och jag säger eder: Många skola komma från öster och väster och skola sitta ner med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket.
12 Men rikets barn skola kastas ut i det yttre mörkret: det skall vara gråt och tandagnisslan.
13 Och Jesus sade till centurionen: Gå! och som du har trott, så ske med dig. Och hans tjänare blev botad i samma stund.
14 Och när Jesus kom in i Petrus hus, såg han sin hustrus mor låg och febersjuk.
15 Och han rörde vid hennes hand, och febern lämnade henne, och hon stod upp och betjänade dem.
16 När det blev afton förde de till honom många som var besatta av djävlar, och han drev ut andarna med sitt ord och botade alla som var sjuka.
17 för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Esaias, som sade: Han tog själv våra svagheter och bar våra sjukdomar.
18 När Jesus nu såg stora skaror omkring sig, gav han befallning att gå över till andra sidan.
19 Och en skriftlärde kom och sade till honom: "Mästare, jag vill följa dig vart du än går."
20 Och Jesus sade till honom: Rävarna har hål, och himlens fåglar har bon; men Människosonen har inte var han kan lägga sitt huvud.
21 Och en annan av hans lärjungar sade till honom: "Herre, låt mig först gå och begrava min far."
22 Men Jesus sade till honom: Följ mig; och låt de döda begrava sina döda.
23 Och när han steg i ett skepp, följde hans lärjungar efter honom.
24 Och se, det uppstod en stor storm i havet, så att skeppet var täckt av vågorna, men han sov.
25 Och hans lärjungar kom till honom och väckte honom och sade: "Herre, rädda oss; vi förgås."
26 Och han sade till dem: " Varför ären ni rädda, ni småtroliga?" Då stod han upp och tillrättavisade vindarna och havet; och det blev ett stort lugn.
27 Men männen förundrade sig och sade: "Vad är han för människa, att till och med vindarna och havet lyda honom?"
28 Och när han kom till andra sidan i Gergesenernas land, mötte honom två besatta av djävlar, som kom ut ur gravarna, mycket häftiga, så att ingen kunde gå förbi den vägen.
29 Och se, de ropade och sade: Vad har vi med dig att göra, Jesus, du Guds Son? kommer du hit för att plåga oss före tiden?
30 Och det var en bra bit bort från dem en flock med många svin som äter.
31 Då bad de onda andarna honom och sade: Om du driver oss ut, så låt oss gå bort i svinhjorden.
32 Och han sade till dem: Gå. Och när de hade kommit ut, gick de in i svinhjorden, och se, hela svinhjorden sprang med våld nedför en brant plats i havet och omkom i vattnet.
33 Och de som höllo dem flydde och gick in i staden och berättade allt och vad som hade hänt de besatta av de onda.
34 Och se, hela staden gick ut för att möta Jesus, och när de såg honom, bad de honom att han skulle lämna deras stränder.

KAPITEL 9

1 Och han steg i ett skepp och gick över och kom till sin egen stad.
2 Och se, de förde till honom en förlamad man liggande på en säng. När Jesus såg deras tro, sade han till den lamme: Son, var vid gott mod; dina synder förlåtas dig.
3 Och se, några av de skriftlärda sade inom sig: »Denne man hädar.»
4 Och då Jesus kände deras tankar, sade han: »Varför tänker ni ont i era hjärtan?
5 Ty om är det lättare att säga: Dina synder är dig förlåtna? eller säga: Stå upp och gå?
6 Men på det att ni må veta att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder, (då sade han till den lamme:) Stå upp, ta upp din säng och gå till ditt hus.

7 Och han stod upp och gick till sitt hus.
8 Men när folket såg det, förundrade de sig och prisade Gud, som hade gett människorna sådan makt.
9 Och när Jesus gick därifrån, såg han en man vid namn Matteus sitta vid tullhuset, och han sade till honom: Följ mig. Och han stod upp och följde honom.
10 Och det hände sig, när Jesus satt till bords i huset, se, många publikaner och syndare kommo och satte sig med honom och hans lärjungar.
11 Och när fariséerna såg det, sade de till hans lärjungar: Varför äter din Mästare med publikaner och syndare?
12 Men när Jesus hörde det, sade han till dem: De som är friska behöver inte en läkare, utan de som är sjuka.
13 Men gå och lär dig vad det betyder: Jag vill förbarma dig och inte offra; ty jag är inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare till omvändelse.
14 Då kommo Johannes lärjungar till honom och sade: Varför fastar vi och fariséerna ofta, men dina lärjungar fastar inte?
15 Och Jesus sade till dem: Kan brudkammarens barn sörja, så länge som brudgummen är hos dem? men de dagar skola komma, då brudgummen skall tas ifrån dem, och då skola de fasta.
16 Ingen lägger ett stycke nytt tyg på ett gammalt plagg, ty det som man lägger i för att fylla det tar upp från plagget, och slitaget förvärras.
17 Man lägger inte heller nytt vin på gamla flaskor, annars går flaskorna sönder, och vinet tar slut, och flaskorna försvinner, men man lägger nytt vin på nya flaskor, och båda är bevarade.
18 Medan han talade detta till dem, se, då kom en hövding och tillbad honom och sade: "Min dotter är ända död; men kom och lägg din hand på henne, så skall hon leva."
19 Och Jesus stod upp och följde honom, och det gjorde också hans lärjungar.
20 Och se, en kvinna som var sjuk av blodflöde i tolv år kom bakom honom och rörde vid kanten på hans klädnad.
21 Ty hon sade inom sig själv: Om jag bara får röra vid hans kläder, så blir jag hel.
22 Men Jesus vände honom om, och när han såg henne, sade han: » Dotter, var vid god tröst; din tro har gjort dig frisk. Och kvinnan blev frisk från den stunden.
23 Och när Jesus kom in i härskarens hus, och han såg prästen och folket ljuda,
24 Han sade till dem: Ge plats, ty pigan är inte död utan sover. Och de skrattade till honom.
25 Men när folket hade förts ut, gick han in och tog henne i handen, och pigan stod upp.
26 Och ryktet om detta gick ut i hela det landet.
27 Och när Jesus gick därifrån, följde två blinda män efter honom och ropade och sade: "Du Davids son, förbarma dig över oss."
28 Och när han kom in i huset, kommo de blinda till honom, och Jesus sade till dem: Tror ni att jag kan göra detta? De sade till honom: Ja, Herre.
29 Då rörde han vid deras ögon och sade: " Ske dig enligt din tro."
30 Och deras ögon öppnades; och Jesus bjöd dem hårt och sade: Se till att ingen vet det.
31 Men när de hade gått ut, spred de hans rykte i hela det landet.
32 När de gick ut, se, då förde de till honom en dum man som var besatt av en djävul.
33 Och när djävulen fördrivits, talade de stumme, och folket förundrade sig och sade: Det har aldrig setts så i Israel.
34 Men fariséerna sade: Han driver ut de onda andarna genom de ondas furste.
35 Och Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla sjukdomar och sjukdomar bland folket.
36 Men när han såg folkmassan, greps han av medlidande med dem, eftersom de svimmade och skingrades som får utan herde.
37 Då sade han till sina lärjungar: Skörden är sannerligen stor, men arbetarna är få;
38 Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.

KAPITEL 10

1 Och när han hade kallat till sig sina tolv lärjungar, gav han dem makt mot orena andar, att driva ut dem och att bota alla slags sjukdomar och alla slags sjukdomar.
2 De tolv apostlarnas namn är dessa; Den förste, Simon, som kallas Petrus, och hans bror Andreas; Jakob, Sebedaios son, och hans bror Johannes;
3 Filip och Bartolomeus; Thomas och Matteus publikanen; Jakob, Alfeus son, och Lebbaeus, vars efternamn var Thaddeus;
4 Kanaaniten Simon och Judas Iskariot, som också förrådde honom.
5 Dessa tolv sände Jesus ut och befallde dem och sade: Gå inte in på hedningarnas väg, och gå inte in i någon stad bland samariterna.
6 Men gå hellre till de förlorade fåren av Israels hus.
7 Och när ni går, predika och säg: Himmelriket är nära.
8 Bota sjuka, rena spetälska, uppväck döda, driv ut onda andar: gratis har ni fått, ge gratis.
9 Ge varken guld eller silver eller mässing i dina plånböcker,
10 Inte heller för din resa, varken två rockar, varken skor eller ännu stavar, ty arbetaren är värd sin mat.
11 Och i vilken stad eller stad ni än kommer in, undersök vem i den som är värdig; och stanna där tills ni går därifrån.
12 Och när ni kommer in i ett hus, hälsa det.
13 Och om huset är värdigt, låt din frid komma över det; men om det inte är värdigt, låt din frid återvända till dig.
14 Och var och en som inte tar emot er eller hör era ord, när ni går ut ur huset eller staden, skaka av era fötters stoft.
15 Sannerligen säger jag er: Det skall vara drägligare för landet Sodom och Gomorra på domens dag än för den staden.
16 Se, jag sänder ut er som får bland vargar; var därför visa som ormar och ofarliga som duvor.
17 Men akta er för människorna, ty de skola överlämna er till råden, och de skola gissla er i sina synagogor;
18 Och ni skall ställas inför ståthållare och kungar för min skull, till ett vittnesbörd mot dem och hedningarna.
19 Men när de överlämnar er, fundera inte på hur eller vad ni skall tala, ty det skall ges er i samma stund vad ni skall tala.

20 Ty det är inte ni som talar, utan er Faders Ande som talar i er.
21 Och brodern skall överlämna brodern till döden och fadern barnet, och barnen skola resa sig mot sina föräldrar och döda dem.
22 Och ni skall hatas av alla för mitt namns skull, men den som håller ut intill änden skall bli frälst.
23 Men när de förföljer eder i denna stad, fly eder till en annan; ty sannerligen säger jag eder: I skolen icke ha gått över Israels städer, förrän Människosonen kommer.
24 Lärjungen är inte över sin herre, inte heller tjänaren över sin herre.
25 Det är nog för lärjungen att han är som sin herre och tjänaren som sin herre. Om de har kallat husets herre Beelsebul, hur mycket mer ska de kalla dem av hans hushåll?
26 Frukta därför inte dem, ty det är intet täckt, som inte skall uppenbaras; och gömde sig, det ska inte bli känt.
27 Vad jag säger eder i mörker, det skall I tala i ljuset, och vad I hör i örat, det predikar I på hustaken.
28 Och frukta inte dem som dödar kroppen men inte kan döda själen, utan frukta hellre honom som kan förgöra både själen och kroppen i helvetet.
29 Säljs inte två sparvar för en tusenlapp? och en av dem skall inte falla till marken utan din Fader.
30 Men håren på ditt huvud är alla räknade.
31 Frukta därför inte, I ären mer värda än många sparvar.
32 Den som därför bekänner mig inför människorna, honom skall jag också bekänna inför min Fader i himlen.
33 Men den som förnekar mig inför människorna, honom skall jag också förneka inför min Fader i himlen.
34 Tro inte att jag har kommit för att sända fred på jorden: jag kom inte för att sända fred, utan för att svärd.
35 Ty jag har kommit för att ställa en man i strid mot sin far, och dottern mot sin moder och svärdottern mot sin svärmor.
36 Och en mans fiender skall vara hans eget hus.
37 Den som älskar far eller mor mer än mig är mig inte värdig, och den som älskar son eller dotter mer än mig är mig inte värdig.
38 Och den som inte tar sitt kors och följer efter mig, är mig inte värdig.
39 Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det.
40 Den som tar emot er tar emot mig, och den som tar emot mig tar emot honom som har sänt mig.
41 Den som tar emot en profet i en profets namn skall få en profets belöning; och den som tar emot en rättfärdig man i en rättfärdig mans namn skall få en rättfärdig mans belöning.
42 Och den som ger en av dessa små att dricka en bägare kallt vatten endast i en lärjunges namn, sannerligen säger jag er, han skall på intet sätt förlora sin belöning.

KAPITEL 11

1 Och det hände sig, när Jesus hade slutat befalla sina tolv lärjungar, att han gick därifrån för att undervisa och predika i deras städer.
2När Johannes hade hört Kristi gärningar i fängelset, sände han två av sina lärjungar,
3 Och han sade till honom: Är du den som skulle komma, eller vänta vi en annan?
4 Jesus svarade och sade till dem: Gå och låt återigen visa Johannes vad ni hör och ser.
5 Blinda får sin syn, och lama går, spetälska renas och döva hör, döda uppstår och de fattiga får evangeliet predikat för dem.
6 Och salig är den som inte tar anstöt på mig.
7 Och när de gick bort, började Jesus säga till folket om Johannes: Vad gick ni ut i öknen för att se? Ett vass skakat av vinden?
8 Men vad gick ni ut för att se? En man klädd i mjuka kläder? se, de som bär mjuka kläder äro i kungars hus.
9 Men vad gick ni ut för att se? En profet? ja, jag säger er, och mer än en profet.
10 Ty det är han, om vilken det är skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför ditt ansikte, som skall bereda din väg inför dig.
11 Sannerligen säger jag er: Bland dem som är födda av kvinnor har ingen större än Johannes döparen uppstått; trots att den minsta i himmelriket är större än han.
12 Och från Johannes döparens dagar till nu utsätts himmelriket för våld, och de våldsamma tar det med våld.
13 Ty alla profeterna och lagen profeterade fram till Johannes.
14 Och om ni vill ta emot det, så är detta Elias, som skulle komma.
15 Den som har öron att höra, låt honom höra.
16 Men vid vad skall jag likna detta släkte? Det är som barn som sitter på marknaderna och ropar till sina medmänniskor,
17 och sade: "Vi har spelat på pipa för er, och ni har inte dansat; vi har sörjt er, och ni har inte klagat.
18 Ty Johannes kom varken ätande eller drickande, och de sade: Han har en djävul.
19 Människosonen kom och åt och drack, och de säga: Se, en frossare man och en vinsupare, en vän till publikaner och syndare. Men visdom är berättigad av hennes barn.
20 Då började han att beklaga städerna där de flesta av hans mäktiga gärningar hade utförts, eftersom de inte ångrade sig.
21 Ve dig, Chorazin! ve dig, Betsaida! ty om de väldiga gärningar som gjordes i dig hade skett i Tyrus och Sidon, skulle de för länge sedan ha omvänt sig i säck och aska.
22 Men jag säger er: Det skall vara drägligare för Tyrus och Sidon på domens dag än för er.
23 Och du, Kapernaum, som är upphöjd till himmelen, skall föras ned till helvetet; ty om de väldiga gärningar som har gjorts i dig hade gjorts i Sodom, så skulle det ha bestått till denna dag.
24 Men jag säger eder: Det skall vara drägligare för Sodoms land på domens dag än för dig.
25 Vid den tiden svarade Jesus och sade: " Jag tackar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, för att du har dolt detta för visa och kloka och uppenbarat dem för spädbarn."
26 Men så, Fader, ty så tycktes det vara gott i dina ögon.
27 Allt är överlämnat åt mig av min Fader, och ingen känner Sonen utom Fadern; inte heller känner någon Fadern utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara honom för.
28 Kom till mig, alla ni som sliter och bär tunga bördor, så skall jag ge er vila.

29 Ta på dig mitt ok och lär av mig; ty jag är ödmjuk och ödmjuk av hjärtat, och I skolen finna vila för era själar.
30 Ty mitt ok är lätt, och min börda är lätt.

KAPITEL 12

1 Vid den tiden gick Jesus på sabbatsdagen genom säden; och hans lärjungar var hungriga och började plocka ax och äta.
2 Men när fariséerna såg det, sade de till honom: Se, dina lärjungar gör det som inte är tillåtet att göra på sabbatsdagen.
3 Men han sade till dem: " Har ni inte läst vad David gjorde, när han var hungrig, och de som var med honom;
4 Huru han gick in i Guds hus och åt det skådebröd, som inte var tillåtet för honom att äta, inte heller för dem som var med honom, utan bara för prästerna?
5 Eller har ni inte läst i lagen huru prästerna i templet på sabbatsdagen vanhelgar sabbaten och äro ostraffade?
6 Men jag säger er: På denna plats är en som är större än templet.
7 Men om ni hade förstått vad detta betyder, jag vill ha barmhärtighet och inte offra, ni skulle inte ha dömt de oskyldiga.
8 Ty Människosonen är Herre även över sabbatsdagen.
9 Och när han hade gått därifrån, gick han in i deras synagoga.
10 Och se, det var en man som hade sin hand vissen. Och de frågade honom och sade: Är det tillåtet att bota på sabbatsdagen? att de kunde anklaga honom.
11 Och han sade till dem: " Vilken man skall det finnas bland eder som har ett får, och om det faller i en grop på sabbatsdagen, skulle han då inte gripa tag i det och lyfta upp det?"
12 Hur mycket är då en människa bättre än ett får? Därför är det tillåtet att göra väl på sabbatsdagen.
13 Då sade han till mannen: "Räck ut din hand." Och han sträckte ut den; och den återställdes hel, som den andra.
14 Då gick fariséerna ut och höll råd mot honom, hur de skulle förgöra honom.
15 Men när Jesus visste det, drog han sig bort därifrån, och stora skaror följde honom, och han botade dem alla.
16 Och han bjöd dem att de inte skulle göra honom känd:
17 för att det skulle uppfyllas som var sagt av profeten Esajas, som sade:
18 Se min tjänare, som jag har utvalt; min älskade, i vilken min själ har välbehag. Jag skall lägga min ande på honom, och han skall förkunna dom åt hedningarna.
19 Han skall inte strida och inte ropa; och ingen skall höra hans röst på gatorna.
20 Ett knäckt vass skall han icke sönderdela, och rökande lin skall han icke släcka, förrän han sänder ut dom till seger.
21 Och på hans namn skola hedningarna förtrösta.
22 Då fördes till honom en som var besatt av en djävul, blind och stum, och han botade honom, så att både blinda och stumme talade och såg.
23 Och allt folket häpnade och sade: "Är inte denne Davids son?"
24 Men när fariséerna hörde det, sade de: "Han driver inte ut de onda andarna, utan genom Beelsebub, de onda andarnas furste."
25 Och Jesus kände deras tankar och sade till dem: Varje rike som är splittrat mot sig självt har lagts till öde. och varje stad eller hus som är splittrat mot sig själv skall inte bestå.
26 Och om Satan driver ut Satan, är han kluven mot sig själv; hur skall då hans rike bestå?
27 Och om jag genom Beelsebul driver ut onda andar, genom vem driver då dina barn dem ut? därför skola de vara era domare.
28 Men om jag driver ut djävlar genom Guds Ande, då har Guds rike kommit till er.
29 Eller hur kan man gå in i en stark mans hus och plundra hans gods, om han inte först binder den sterke? och sedan ska han förstöra hans hus.
30 Den som inte är med mig är emot mig; och den som inte samlar med mig skingras.
31 Därför säger jag er: All slags synd och hädelse skall förlåtas åt människorna, men hädelsen mot den Helige Anden skall inte förlåtas människorna.
32 Och var och en som talar ett ord mot Människosonen, det skall bli honom förlåtet; men var och en som talar emot den Helige Ande, honom skall det inte förlåtas, varken i denna värld eller i den kommande världen.
33 Gör antingen trädet gott och dess frukt god; eller fördärva trädet och dess frukt fördärva, ty trädet är känt på sin frukt.
34 O huggorms släkte, hur kan ni, som är onda, tala gott? ty av hjärtats överflöd talar munnen.
35 En god människa bär fram goda ting ur hjärtats goda skatt, och en ond människa frambringar onda ting ur den onda skatten.
36 Men jag säger eder, att varje otippat ord som människor talar, det skall de göra räkenskap för på domens dag.
37 Ty av dina ord skall du bli rättfärdig, och av dina ord skall du dömas.
38 Då svarade några av de skriftlärda och fariséerna och sade: Mästare, vi skulle få se ett tecken från dig.
39 Men han svarade och sade till dem: Ett ont och äktenskapsbrott släkte söker efter ett tecken; och inget tecken skall ges åt det, utan profeten Jonas tecken.
40 Ty som Jonas var tre dagar och tre nätter i valens buk; så skall Människosonen vara tre dagar och tre nätter i jordens hjärta.
41 Männen i Nineve skola uppstå i dom med detta släkte och fördöma det, ty de ångrade sig vid Jonas predikan; och se, en större än Jonas är här.
42 Söderns drottning skall uppstå i domen tillsammans med detta släkte och fördöma det; ty hon kom från jordens yttersta delar för att höra Salomos vishet; och se, en större än Salomo är här.
43 När den orena anden har gått ut ur en människa, går han genom torra platser och söker vila, men finner ingen.
44 Då sade han: Jag vill återvända till mitt hus, varifrån jag gick ut; och när han kommer, finner han den tom, sopad och prydd.
45 Sedan går han och tar med sig sju andra andar, som är ondare än han själv, och de går in och bor där; och den mannens sista tillstånd är värre än den första. Så skall det också vara för detta onda släkte.
46 Medan han ännu talade med folket, se, hans mor och hans bröder stodo utanför och ville tala med honom.

47 Då sade en till honom: »Se, din moder och dina bröder står utanför och vilja tala med dig.
48 Men han svarade och sade till den som berättade för honom: Vem är min moder? och vilka är mina bröder?
49 Och han räckte ut sin hand mot sina lärjungar och sade: Se, min moder och mina bröder!
50 Ty var och en som gör min Faders vilja, som är i himlen, han är min bror och syster och mor.

KAPITEL 13

1 Samma dag gick Jesus ut ur huset och satte sig vid havet.
2 Och stora skaror församlades till honom, så att han steg i ett skepp och satte sig; och hela folkmassan stod på stranden.
3 Och han talade mycket till dem i liknelser och sade: Se, en såningsman gick ut för att så;
4 Och när han sådde, föll några frön vid vägen, och fåglarna kom och slukade dem.
5 Några föll på steniga platser, där de inte hade mycket jord, och genast växte de upp, eftersom de inte hade något djup av jord.
6 Och när solen gick upp, blev de brända; och eftersom de inte hade någon rot, vissnade de bort.
7 Och några föll bland törnen; och törnen växte fram och kvävde dem.
8 Men annat föll i god jord och bar frukt, någon hundrafaldig, någon sextiofaldig, annan trettiofaldig.
9 Den som har öron att höra, låt honom höra.
10 Och lärjungarna kommo och sade till honom: Varför talar du till dem i liknelser?
11 Han svarade och sade till dem: Ty det är givet eder att känna himmelrikets hemligheter, men åt dem är det inte givet.
12 Ty den som har, åt honom skall ges, och han skall ha mer överflöd, men den som inte har, från honom skall även det han har, tas bort.
13 Därför talar jag till dem i liknelser, eftersom de som ser inte ser; och när de hör, hör de inte och förstår inte heller.
14 Och på dem uppfylls Jesajas profetia, som säger: Genom att höra skolen I höra och icke förstå; och seende skolen I se och icke förnimma.
15 Ty detta folks hjärta har blivit grovt, och deras öron är slöa av att höra, och deras ögon har de slutit; att de inte vid något tillfälle skulle se med sina ögon och höra med sina öron och förstå med sitt hjärta och omvända sig och jag skulle bota dem.
16 Men saliga äro dina ögon, ty de ser, och dina öron, ty de hör.
17 Ty sannerligen säger jag er, att många profeter och rättfärdiga män har velat se det som ni ser och har inte sett det. och att höra det som I hören och inte har hört det.
18 Hör därför liknelsen om sådden.
19 När någon hör ordet om riket och inte förstår det, då kommer den onde och rycker bort det som sådd i hans hjärta. Det är han som fått frö vid vägen.
20 Men den som tog emot sädet på steniga platser, det är han som hör ordet och tar emot det med glädje.
21 Men han har inte rot i sig själv, utan håller ut en stund, ty när vedermöda eller förföljelse uppstår för ordets skull, så tar han illa vid sig.
22 Också den som fått frö bland törnen är den som hör ordet; och denna världens omsorg och rikedomens bedrägeri kväver ordet, och han blir fruktlös.
23 Men den som tagit sådd i den goda jorden är den som hör ordet och förstår det. som också bär frukt och bär fram, någon hundrafalt, någon sextio, någon trettio.
24 En annan liknelse framställde han för dem och sade: Himmelriket är likt en man som sådde god utsäde på sin åker.
25 Men medan människorna sov, kom hans fiende och sådde ogräs bland vetet och gick sin väg.
26 Men när bladet växte upp och bar frukt, visade sig också ogräset.
27 Då kom husbondens tjänare och sade till honom: "Herre, har du inte sått gott utsäde på din åker?" varifrån har det då ogräs?
28 Han sade till dem: En fiende har gjort detta. Tjänarna sade till honom: Vill du då att vi går och samlar dem?
29 Men han svarade: Nej; på det att ni, medan ni samlar upp ogräset, inte också rotar upp vetet med det.
30 Må båda växa tillsammans intill skörden, och på skördetiden skall jag säga till skördemännen: Samla först ogräset och bind det i knippen för att bränna det; men samla vetet i min ladugård.
31 En annan liknelse framställde han för dem och sade: Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tog och sådde på sin åker.
32 vilket visserligen är det minsta av alla fröer, men när det växer upp, är det störst bland örterna och blir till ett träd, så att himlens fåglar komma och vistas i dess grenar.
33 En annan liknelse sade han till dem; Himmelriket är likt surdeg, som en kvinna tog och gömde i tre mått mjöl, tills det hela jästs.
34 Allt detta talade Jesus till folket i liknelser; och utan liknelse talade han inte till dem:
35 För att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten, som sade: Jag vill öppna min mun i liknelser; Jag kommer att uttala saker som har varit hemliga från världens grundläggning.
36 Då sände Jesus bort folket och gick in i huset, och hans lärjungar kommo till honom och sade: Förklara för oss liknelsen om ogräset på åkern.
37 Han svarade och sade till dem: Den som sår den goda säden är Människosonen;
38 Åkern är världen; den goda säden är rikets barn; men ogräset är den ondes barn;
39 Fienden som sådde dem är djävulen; skörden är världens ände; och skördemännen är änglarna.
40 Därför samlas ogräset och bränns i eld; så skall det vara i slutet av denna värld.
41 Människosonen skall sända ut sina änglar, och de skola från hans rike samla allt som kränker och dem som gör orättfärdighet.
42 Och han skall kasta dem i en ugn av eld; det skall vara klagan och tandagnisslan.
43 Då skall de rättfärdiga lysa som solen i sin Faders rike. Den som har öron att höra, låt honom höra.
44 Återigen är himmelriket likt en skatt gömd på en åker; som när en man har hittat, gömmer han sig, och av glädje går han och säljer allt vad han äger och köper den åkern.
45 Återigen är himmelriket likt en köpman som söker vackra pärlor.

46 När han hade funnit en dyrbar pärla, gick han och sålde allt vad han hade och köpte den.
47 Återigen är himmelriket likt ett nät som kastades i havet och samlades av alla slag.
48. När det var fullt, drog de sig till stranden och satte sig och samlade de goda i kärl, men kastade bort de onda.
49 Så skall det vara vid världens ände: änglarna skola komma ut och skilja de ogudaktiga från de rättfärdiga,
50 Och han skall kasta dem i den elds ugnen: det skall vara klagan och tandagnisslan.
51 Jesus sade till dem: Har ni förstått allt detta? De sade till honom: Ja, Herre.
52 Då sade han till dem: » Därför är varje skriftlärd, som är undervisad i himmelriket, lik en man som är husbonde, som frambringar nytt och gammalt ur sin skatt.
53 Och det hände sig, att när Jesus hade avslutat dessa liknelser, gick han därifrån.
54 Och när han kom till sitt eget land, undervisade han dem i deras synagoga, så att de blev förvånade och sade: "Varifrån har denne man denna visdom och dessa mäktiga gärningar?"
55 Är inte detta snickarens son? heter inte hans mamma Maria? och hans bröder, Jakob och Joses, och Simon och Judas?
56 Och hans systrar, är de inte alla med oss? Varifrån har då denna man allt detta ifrån?
57 Och de blev förargade på honom. Men Jesus sade till dem: » En profet är icke ohederlig, utom i sitt eget land och i sitt eget hus.
58 Och han gjorde inte många mäktiga gärningar där på grund av deras otro.

KAPITEL 14

1 Vid den tiden fick Herodes, tetrarken, höra om Jesu rykte,
2 Och han sade till sina tjänare: Detta är Johannes döparen; han har uppstått från de döda; och därför visar sig väldiga gärningar i honom.
3 Ty Herodes hade gripit Johannes och bundit honom och satt honom i fängelse för Herodias skull, hans bror Filips hustru.
4 Ty Johannes sade till honom: Det är inte tillåtet för dig att ha henne.
5 Och när han ville döda honom, fruktade han folket, ty de ansåg honom vara en profet.
6 Men när Herodes födelsedag hölls, dansade Herodias dotter framför dem och behagade Herodes.
7 Varpå han lovade med en ed att ge henne vad hon ville be om.
8 Och hon, som förut hade blivit undervisad av sin mor, sade: "Ge mig här Johannes Baptists huvud i en låda."
9 Och kungen var ledsen, men för edens skull och för dem som satt med honom till måltid, befallde han att den skulle ge henne.
10 Och han sände och halshögg Johannes i fängelset.
11 Och hans huvud fördes i ett fat och gavs åt flickan, och hon förde det till sin mor.
12 Och hans lärjungar kommo och tog kroppen och begravde den och gick och berättade det för Jesus.
13 När Jesus hörde det, for han därifrån med båt till en öken plats åtskilda; och när folket hade hört det, följde de honom till fots ut ur städerna.
14 Och Jesus gick ut och såg en stor skara, och han kände medlidande med dem, och han botade deras sjuka.
15 Och när det blev afton, kommo hans lärjungar till honom och sade: Detta är en öde plats, och tiden är nu förbi. skicka bort folket, så att de kan gå in i byarna och köpa sig matvaror.
16 Men Jesus sade till dem: De behöver inte gå bort; ge dem att äta.
17 Och de sade till honom: Vi har här bara fem bröd och två fiskar.
18 Han sade: "För dem hit till mig."
19 Och han befallde folket att sätta sig på gräset, och han tog de fem bröden och de två fiskarna, och såg upp mot himlen, välsignade han och bröt och gav bröden åt sina lärjungar och lärjungarna åt folket. .
20 Och de åt alla och blev mätta, och de tog upp tolv korgar fulla av det som fanns kvar.
21 Och de som hade ätit var omkring fem tusen män, förutom kvinnor och barn.
22 Och Jesus tvingade genast sina lärjungar att gå ombord på ett skepp och gå före honom till andra sidan, medan han sände iväg folket.
23 Och när han hade sänt folket bort, gick han upp på ett berg för att be för att be; och när kvällen kom, var han ensam där.
24 Men skeppet låg nu mitt ute i havet, slungat av vågor, ty vinden var emot.
25 Och på den fjärde nattvakten gick Jesus till dem och gick på havet.
26 När lärjungarna såg honom gå på havet, blev de upprörda och sade: Det är en ande; och de ropade av rädsla.
27 Men Jesus talade genast till dem och sade: Var vid gott mod; det är jag; var inte rädd.
28 Och Petrus svarade honom och sade: "Herre, om det är du, så bjud mig att komma till dig på vattnet."
29 Och han sade: Kom! Och när Petrus steg ner ur skeppet, gick han på vattnet för att gå till Jesus.
30 Men när han såg vinden brusande, blev han rädd; och började sjunka och ropade och sade: Herre, rädda mig.
31 Och Jesus räckte genast ut sin hand och grep honom och sade till honom: Du lite troende, varför tvivlade du?
32 Och när de kom in i skeppet, lade vinden upp.
33 Då kommo de som voro i skeppet och tillbad honom och sade: "Du är sannerligen Guds Son."
34 Och när de hade gått över, kom de till Genesarets land.
35 Och när männen på den platsen fick kännedom om honom, sände de ut i hela landet runt omkring och förde till honom alla som var sjuka.
36 Och de bad honom att de bara måtte röra vid fållen på hans klädesplagg, och alla som vidrördes blevo fullkomligt hela.

KAPITEL 15

1 Då kommo till Jesus skriftlärda och fariséer, som var från Jerusalem, och sade:
2 Varför överträder dina lärjungar de äldstes tradition? ty de tvättar inte sina händer när de äter bröd.
3 Men han svarade och sade till dem: Varför överträder ni också Guds befallning genom er tradition?

4 Ty Gud har befallt och sagt: Hedra din fader och din moder, och: Den som förbannar fader eller moder, låt honom dö.
5 Men I säger: Var och en som säger till sin fader eller sin moder: Det är en gåva, med vad som helst du kan tjäna på mig;
6 Och ära inte sin far eller sin moder, han skall vara fri. Så har ni gjort Guds bud utan verkan genom er tradition.
7 I hycklare, väl profeterade Jesaja om er när han sade:
8 Detta folk närmar sig mig med sin mun och ärar mig med sina läppar; men deras hjärta är långt ifrån mig.
9 Men förgäves dyrkar de mig och undervisar om människors bud.
10 Och han kallade till sig folket och sade till dem: " Hören och förstår!
11 Inte det som går in i munnen orenar en människa; men det som kommer ut ur munnen, det orenar en människa.
12 Då kom hans lärjungar och sade till honom: "Vet du att fariséerna tog illa upp, sedan de hört detta ord?"
13 Men han svarade och sade: Varje växt som min himmelske Fader inte har planterat, skall rotas upp.
14 Låt dem vara: de är blinda ledare för blinda. Och om en blind leder den blinde, skall båda falla i diket.
15 Då svarade Petrus och sade till honom: Förklara för oss denna liknelse.
16 Och Jesus sade: " Är också ni ännu oförståndiga?"
17 Förstår ni ännu inte att allt som kommer in genom munnen går in i magen och kastas ut i draget?
18 Men det som kommer ut ur munnen kommer ut från hjärtat; och de orena mannen.
19 Ty ur hjärtat kommer onda tankar, mord, äktenskapsbrott, otukt, stölder, falska vittnen, hädelser.
20 Detta är vad som orenar en människa: men att äta med otvättade händer orenar ingen människa.
21 Sedan gick Jesus därifrån och begav sig till Tyrus och Sidons kuster.
22 Och se, en kvinna från Kanaan kom ut från samma stränder och ropade till honom och sade: Förbarma dig över mig, Herre, du Davids Son! min dotter är grymt irriterad på en djävul.
23 Men han svarade henne inte ett ord. Och hans lärjungar kommo och bad honom och sade: Skicka bort henne; ty hon ropar efter oss.
24 Men han svarade och sade: Jag är inte sänd utan till de förlorade fåren av Israels hus.
25 Då kom hon och tillbad honom och sade: Herre, hjälp mig.
26 Men han svarade och sade: Det är inte lämpligt att ta barnens bröd och kasta det för hundar.
27 Och hon sade: "Sanning, Herre! Ändå äta hundarna av smulorna som faller från deras herres bord."
28 Då svarade Jesus och sade till henne: " O kvinna, din tro är stor; vare dig som du vill." Och hennes dotter blev frisk från den stunden.
29 Och Jesus gick därifrån och kom nära Galileiska sjön. och gick upp på ett berg och satte sig där.
30 Och stora skaror kom till honom och hade med sig de som var lama, blinda, stumma, lemlästade och många andra, och de kastade dem ner för Jesu fötter. och han botade dem:
31 Så att folket förundrade sig, när de såg de stumma tala, de lemlästade vara hela, de lama gå och blinda se, och de prisade Israels Gud.
32 Då kallade Jesus till sig sina lärjungar och sade: " Jag förbarmar mig över folket, eftersom de nu är hos mig i tre dagar och inte har något att äta; och jag vill inte sända bort dem fastande, för att de inte ska tröttna på vägen."
33 Och hans lärjungar sade till honom: Varifrån skulle vi ha så mycket bröd i öknen, att vi kan fylla en så stor skara?
34 Och Jesus sade till dem: Hur många bröd har ni? Och de sade: Sju och några få fiskar.
35 Och han befallde folket att sätta sig på marken.
36 Och han tog de sju bröden och fiskarna, tackade och bröt dem och gav åt sina lärjungar och lärjungarna åt folket.
37 Och de åt alla och blev mätta, och de tog upp sju korgar fulla av det krossade köttet som var kvar.
38 Och de som åt var fyra tusen män, förutom kvinnor och barn.
39 Och han sände bort folket och tog skeppet och kom till Magdalas kust.

KAPITEL 16

1 Och fariséerna kommo tillsammans med sadducéerna, och frestande bad honom att han skulle visa dem ett tecken från himlen.
2 Han svarade och sade till dem: När det blir afton, säger I: Det skall bli vackert väder, ty himlen är röd.
3 Och på morgonen kommer det att bli dåligt väder i dag, ty himlen är röd och ringlande. O ni hycklare, ni kan urskilja himlens ansikte; men kan ni inte urskilja tidens tecken?
4 Ett ogudaktigt och äktenskapligt släkte söker efter ett tecken; och inget tecken skall ges åt det, utan profeten Jonas tecken. Och han lämnade dem och gick bort.
5 Och när hans lärjungar kom till andra sidan, hade de glömt att ta bröd.
6 Då sade Jesus till dem: Tag er i akt och akta er för fariséernas och sadducéernas surdeg.
7 Och de resonerade med varandra och sade: Det är därför att vi inte har tagit något bröd.
8 När Jesus förstod det, sade han till dem: I lite troende, varför resonerar ni med varandra, eftersom ni inte har tagit med något bröd?
9 Förstår ni ännu inte och kommer inte ihåg de fem bröden av de fem tusen, och hur många korgar ni tog upp?
10 Varken de sju bröden av de fyra tusen, och hur många korgar tog ni upp?
11 Hur kommer det sig att ni inte förstår att jag inte talade till er om bröd, att ni skulle akta er för fariséernas och sadducéernas surdeg?
12 Då förstod de hur han bad dem att inte akta sig för brödets surdeg, utan för fariséernas och sadducéernas lära.
13 När Jesus kom till Cesarea Filippis kust, frågade han sina lärjungar och sade: Vem säger människorna att jag är Människosonen?
14 Och de sade: Somliga säger att du är Johannes döparen; somliga Elias; och andra, Jeremias, eller en av profeterna.
15 Han sade till dem: Men vem säger I att jag är?
16 Och Simon Petrus svarade och sade: Du är Kristus, den levande Gudens Son.
17 Och Jesus svarade och sade till honom: Välsignad är du, Simon Barjona, ty kött och blod har inte uppenbarat det för dig, utan min Fader som är i himlen.

18 Och jag säger också till dig: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min kyrka. och helvetets portar skola inte övervinna det.
19 Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar, och vad du än binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt du löser på jorden skall vara löst i himlen.
20 Då bjöd han sina lärjungar att de inte skulle säga till någon att han var Jesus Kristus.
21 Från den tiden började Jesus att visa för sina lärjungar hur han måste gå till Jerusalem och lida mycket av de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och dödas och uppstå på tredje dagen.
22 Då tog Petrus honom och började tillrättavisa honom och sade: Vare det långt ifrån dig, Herre!
23 Men han vände sig om och sade till Petrus: Gå bakom mig, Satan!
24 Då sade Jesus till sina lärjungar: Om någon vill följa mig, så förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig.
25 Ty var och en som vill rädda sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det.
26 Ty vad tjänar en människa på om hon vinner hela världen och förlorar sin själ? eller vad skall en man ge i utbyte för sin själ?
27 Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar; och då skall han belöna var och en efter hans gärningar.
28 Sannerligen säger jag eder: Det finns några som står här och som inte kommer att smaka döden förrän de ser Människosonen komma i sitt rike.

KAPITEL 17

1 Och efter sex dagar tog Jesus Petrus, Jakob och hans bror Johannes och förde dem upp på ett högt berg åtskilda,
2 Och förvandlades inför dem, och hans ansikte lyste som solen, och hans kläder var vita som ljuset.
3 Och se, Mose och Elias visade sig för dem och talade med honom.
4 Då svarade Petrus och sade till Jesus: Herre, det är gott för oss att vara här. en för dig och en för Mose och en för Elias.
5 Medan han ännu talade, se, ett ljust moln överskuggade dem, och se, en röst ur molnet sade: "Detta är min älskade Son, i vilken jag har välbehag; hör honom.
6 Och när lärjungarna hörde det, föll de på sitt ansikte och blev mycket rädda.
7 Och Jesus kom och rörde vid dem och sade: Stå upp och var inte rädda.
8 Och när de hade lyft upp sina ögon, såg de ingen annan än Jesus.
9 Och när de kom ner från berget, bjöd Jesus dem och sade: Berätta ingen synen förrän Människosonen har uppstått från de döda.
10 Och hans lärjungar frågade honom och sade: Varför säga då de skriftlärda att Elias först måste komma?
11 Och Jesus svarade och sade till dem: Elias skall sannerligen först komma och återställa allt.
12 Men jag säger eder: Elias har redan kommit, och de kände honom inte, utan har gjort mot honom allt som de ville. Likaså skall också Människosonen lida av dem.
13 Då förstod lärjungarna att han talade till dem om Johannes döparen.
14 Och när de kommo till folkmassan, kom en man till honom, som föll på knä för honom och sade:
15 Herre, förbarma dig över min son, ty han är galen och sår upprörd, ty ofta faller han i elden och ofta i vattnet.
16 Och jag förde honom till dina lärjungar, och de kunde inte bota honom.
17 Då svarade Jesus och sade: O troende och förvrängda släkte, hur länge skall jag vara hos er? hur länge ska jag lida dig? ta honom hit till mig.
18 Och Jesus tillrättavisade djävulen; och han gick ut ur honom, och barnet blev botat från den stunden.
19 Då kommo lärjungarna till Jesus åtskilda och sade: Varför kunde vi inte driva ut honom?
20 Och Jesus sade till dem: På grund av edra otro, ty sannerligen säger jag eder: Om ni har tro som ett senapskorn, så skolen I säga till detta berg: Flyt er dit därifrån; och den skall avlägsnas; och ingenting skall vara omöjligt för dig.
21 Men detta slag går inte ut utan genom bön och fasta.
22 Och medan de stannade i Galileen, sade Jesus till dem: Människosonen skall förrådas i människors händer.
23 Och de skola döda honom, och på tredje dagen skall han uppstå igen. Och de var oerhört ledsna.
24 Och när de kommo till Kapernaum, kommo de som tog emot skattpengar till Petrus och sade: "Betalar inte din herre skatt?"
25 Han säger: Ja. Och när han kom in i huset, hindrade Jesus honom och sade: Vad tycker du, Simon? av vilka tar jordens kungar tull eller skatt? av sina egna barn, eller av främlingar?
26 Petrus sade till honom: Om främlingar. Jesus sade till honom: Då är barnen fria.
27 Men, för att vi inte skulle förolämpa dem, gå du till havet och kasta en krok och tag upp den fisk som först kommer upp; och när du öppnar hans mun, skall du finna en penningpenning.

KAPITEL 18

1 Samtidigt kom lärjungarna till Jesus och sade: Vem är den störste i himmelriket?
2 Och Jesus kallade till sig ett litet barn och ställde det mitt ibland dem,
3 Och han sade: Sannerligen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som små barn, kommer ni inte att komma in i himmelriket.
4 Var och en som ödmjukar sig som detta lilla barn, han är störst i himmelriket.
5 Och den som tar emot ett sådant litet barn i mitt namn, tar emot mig.
6 Men den som förolämpar en av dessa små som tror på mig, det var bättre för honom att en kvarnsten hängdes om hans hals och att han dränktes i havets djup.
7 Ve världen på grund av kränkningar! för det måste vara så att förseelser kommer; men ve den man, genom vilken förolämpningen kommer!
8Därför, om din hand eller din fot förolämpar dig, så hugg av dem och kasta dem ifrån dig. Det är bättre för dig att gå in i livet halt eller lemlästad, än att ha två händer eller två fötter för att kastas i evig eld.

9 Och om ditt öga förolämpar dig, så ryck ut det och kasta det ifrån dig. Det är bättre för dig att gå in i livet med ett öga, än att ha två ögon för att kastas i helvetets eld.
10 Se till att ni inte föraktar en av dessa små; Ty jag säger eder, att deras änglar i himlen alltid ser min Faders ansikte, som är i himlen.
11 Ty Människosonen har kommit för att frälsa det förlorade.
12 Hur tänker du? Om en man har hundra får och en av dem har gått vilse, lämnar han då inte de nittiotio och går upp i bergen och söker efter det som har kommit vilse?
13 Och om han finner det, sannerligen säger jag er: han gläds mer över det fåret än över de nittiotio som inte vilade.
14 Så är det inte er himmelske Faders vilja att en av dessa små ska gå under.
15 Och om din broder begår överträdelse mot dig, så gå och berätta för honom om hans fel mellan dig och honom allena. Om han hör dig, har du vunnit din broder.
16 Men om han inte vill höra dig, så ta med dig en eller två till, så att varje ord kan fastställas i två eller tre vittnens mun.
17 Och om han försummar att höra dem, säg det till församlingen; men om han försummar att höra församlingen, låt honom vara för dig som en hedning och en publikan.
18 Sannerligen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt som ni löser på jorden skall vara löst i himlen.
19 Ännu en gång säger jag er: Om två av er kommer överens på jorden när det gäller något som de ber om, så skall det ske åt dem av min Fader som är i himlen.
20 Ty där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.
21 Då kom Petrus till honom och sade: Herre, hur ofta skall min broder synda mot mig och jag förlåter honom? till sju gånger?
22 Jesus sade till honom: " Jag säger dig inte förrän sju gånger, utan till sjuttio gånger sju."
23 Därför är himmelriket likt en viss kung, som skulle ta hänsyn till sina tjänare.
24 Och när han hade börjat räkna, fördes en till honom, som var skyldig honom tio tusen talenter.
25 Men eftersom han inte behövde betala, befallde hans herre att han skulle säljas och hans hustru och barn och allt vad han hade, och att betalning skulle betalas.
26 Då föll tjänaren ner och tillbad honom och sade: "Herre, ha tålamod med mig, så skall jag betala dig allt."
27 Då blev denne tjänarens herre upprörd av medlidande och löste honom och efterskänkte honom skulden.
28 Men samme tjänare gick ut och fann en av sina medtjänare, som var skyldig honom hundra penningar, och han lade händerna på honom och tog honom i strupen och sade: Betala mig vad du är skyldig.
29 Och hans medtjänare föll ner för hans fötter och bad honom och sade: Ha tålamod med mig, så skall jag betala dig allt.
30 Och han ville inte, utan gick och kastade honom i fängelse, tills han hade betalat skulden.
31 När hans medtjänare såg vad som hade skett, blev de mycket ledsna och kommo och berättade för sin herre allt som hade skett.
32 Sedan sade hans herre, sedan han hade kallat honom, till honom: "O du onde tjänare, jag har efterskänkt dig all den skulden, eftersom du begärde mig.
33 Skulle inte du också ha förbarmat dig över din medtjänare, liksom jag förbarmade mig över dig?
34 Och hans herre blev vred och överlämnade honom till plågarna, tills han skulle betala allt som var skyldigt honom.
35 Så skall också min himmelske Fader göra mot er, om ni av era hjärtan inte förlåter var och en sin broder sina överträdelser.

KAPITEL 19

1 Och det hände sig, att när Jesus hade avslutat dessa ord, gick han bort från Galileen och kom till Judeens kuster bortom Jordan.
2 Och stora skaror följde honom; och han botade dem där.
3 Och fariséerna kommo till honom och frestade honom och sade till honom: Är det tillåtet för en man att skilja sig från sin hustru av alla skäl?
4 Och han svarade och sade till dem: " Har ni inte läst att han som gjorde dem från början gjorde dem till man och kvinna,
5 Och han sade: "Därför skall en man lämna fader och moder och hålla sig till sin hustru, och de två skola bli ett kött?"
6 Därför är de inte längre två, utan ett kött. Vad Gud därför har sammanfogat, må ingen människa skilja åt.
7 De sade till honom: Varför befallde Mose då att skriva en skilsmässa och skiljas från henne?
8 Han sade till dem: " På grund av era hjärtans hårdhet tillät Mose er att skilja er från era hustrur; men från början var det inte så.
9 Och jag säger eder: Den som skiljer sig från sin hustru, utom på grund av otukt, och gifter sig med en annan, han begår äktenskapsbrott; och den som gifter sig med henne som är bortskild, begår äktenskapsbrott.
10 Hans lärjungar säger till honom: Om mannen är så med hans hustru, är det inte bra att gifta sig.
11 Men han sade till dem: Alla människor kan inte ta emot detta ord, utom de till vilka det är givet.
12 Ty det finns några eunucker som har fötts så från sin moders liv, och det finns några eunucker som har gjorts till eunucker av människor, och det finns eunucker som har gjort sig själva till eunucker för himmelrikets skull. Den som kan ta emot det, låt honom ta emot det.
13 Då fördes små barn till honom, att han skulle lägga händerna på dem och be; och lärjungarna tillrättavisade dem.
14 Men Jesus sade: Låt små barn komma till mig och förbjud dem inte att komma till mig, ty sådana är himmelriket.
15 Och han lade sina händer på dem och gick därifrån.
16 Och se, en kom och sade till honom: "Gode Mästare, vad gott skall jag göra för att få evigt liv?"
17 Och han sade till honom: Varför kallar du mig god? det finns ingen god utom en, det vill säga Gud; men om du vill gå in i livet, så håll buden.
18 Han sade till honom: Vilken? Jesus sa: Du ska inte begå mord, du ska inte begå äktenskapsbrott, du ska inte stjäla, du ska inte bära falskt vittnesbörd,

19 Hedra din fader och din moder, och: Du skall älska din nästa som dig själv.
20 Den unge mannen sade till honom: Allt detta har jag bevarat från min ungdom. Vad saknar jag ännu?
21 Jesus sade till honom: Om du vill vara fullkomlig, så gå och sälj det du har och ge åt de fattiga, så skall du ha en skatt i himlen; och kom och följ mig.
22 Men när den unge mannen hörde detta ord, gick han bedrövad bort, ty han hade stora ägodelar.
23 Då sade Jesus till sina lärjungar: Sannerligen säger jag eder: en rik man kommer knappast in i himmelriket.
24 Och åter säger jag er: Det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.
25 När hans lärjungar hörde det, blev de mycket förvånade och sade: Vem kan då bli frälst?
26 Men Jesus såg dem och sade till dem: För människor är detta omöjligt; men med Gud är allt möjligt.
27 Då svarade Petrus och sade till honom: Se, vi har övergivit allt och följt dig; vad skall vi därför ha?
28 Och Jesus sade till dem: Sannerligen säger jag eder: I som har följt mig, i pånyttfödelsen, när Människosonen skall sitta på sin härlighets tron, skall ni också sitta på tolv troner och döma de tolv stammarna av Israel.
29 Och var och en som har övergivit hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller hustru eller barn eller jord för mitt namns skull, han skall få hundra gånger och ärva evigt liv.
30 Men många som är första skola bli sist; och de sista skall vara de första.

KAPITEL 20

1 Ty himmelriket är likt en man som är husbonde, som tidigt på morgonen gick ut för att hyra arbetare i sin vingård.
2 Och när han hade kommit överens med arbetarna om ett öre om dagen, sände han dem till sin vingård.
3 Och han gick ut vid tredje timmen och såg andra stå sysslolösa på torget,
4 Och sade till dem: Gå ock ni in i vingården, och allt som är rätt skall jag ge er. Och de gick sin väg.
5 Åter gick han ut vid sjätte och nionde timmen och gjorde likadant.
6 Och vid elfte timmen gick han ut och fann andra stå sysslolösa och sade till dem: "Varför står ni här sysslolösa hela dagen?"
7 De sade till honom: Därför att ingen har anställt oss. Han sade till dem: Gå ock I till vingården; och allt som är rätt, det skall ni få.
8 När det nu blev afton, sade vingårdens herre till sin förvaltare: Kalla arbetarna och ge dem deras lön, från de sista till de första.
9 Och när de kommo som hade anställts vid elfte timmen, fick de var och en ett öre.
10 Men när de första kom, trodde de att de borde ha fått mer; och de fick likaså var och en ett öre.
11 Och när de hade fått det, knorrade de mot husbonden,
12 och sade: "De sistnämnda har bara gjort en timme, och du har gjort dem lika med oss, som har burit dagens börda och hetta."
13 Men han svarade en av dem och sade: "Vän, jag gör dig inget orätt; har du inte kommit överens med mig för ett öre?"
14 Ta det som är ditt och gå din väg. Jag skall ge åt den siste, såsom dig.
15 Är det inte tillåtet för mig att göra vad jag vill med mitt eget? Är ditt öga ont, därför att jag är god?
16 Så skall de sista vara de första och de första de sista: ty många är kallade, men få utvalda.
17 Och Jesus gick upp till Jerusalem tog de tolv lärjungarna åtskilda på vägen och sade till dem:
18 Se, vi går upp till Jerusalem; och Människosonen skall förrådas till översteprästerna och till de skriftlärda, och de skall döma honom till döden,
19 Och han skall överlämna honom åt hedningarna för att håna och gissla och korsfästa honom, och på tredje dagen skall han uppstå.
20 Då kom Sebedeus' barns mor till honom med hennes söner, och tillbad honom och önskade något av honom.
21 Och han sade till henne: Vad vill du? Hon sade till honom: Låt dessa mina två söner sitta, den ene på din högra sida och den andre till vänster, i ditt rike.
22 Men Jesus svarade och sade: I vet inte vad ni ber om. Kan ni dricka av den bägare som jag ska dricka av och att döpas med det dop som jag är döpt med? De sade till honom: Vi förmår.
23 Och han sade till dem: " Ni skolen verkligen dricka av min bägare och döpas med det dop som jag är döpt med; men att sitta på min högra och på min vänstra sida är inte mitt att ge, utan det skall vara givet till dem för vilka det är berett av min Fader.
24 Och när de tio hörde det, blev de upprörda av harm mot de båda bröderna.
25 Men Jesus kallade dem till sig och sade: » Ni vet att hedningarnas furstar råda över dem, och de stora utöva makt över dem.
26 Men så skall det icke vara bland eder; men den som vill vara stor bland eder, han må vara eder tjänare;
27 Och var och en som vill vara den främste bland er, låt honom vara er tjänare.
28 Liksom Människosonen inte kom för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till en lösen för många.
29 Och när de gick bort från Jeriko, följde en stor skara honom.
30 Och se, två blinda män som satt vid vägen, när de hörde att Jesus gick förbi, ropade de och sade: Förbarma dig över oss, Herre, du Davids Son.
31 Och folket tillrättavisade dem, därför att de borde tysta, men de ropade ännu mer och sade: Förbarma dig över oss, Herre, du Davids son.
32 Och Jesus stod stilla, kallade på dem och sade: Vad vill I att jag skall göra mot eder?
33 De sade till honom: Herre, så att våra ögon må öppnas.
34 Då förbarmade sig Jesus över dem och rörde vid deras ögon, och genast fick deras ögon syn, och de följde honom.

KAPITEL 21

1 Och när de närmade sig Jerusalem och kommo till Betfage, till Oljeberget, sände de två lärjungar till Jesus.

2 och sade till dem: Gå in i byn mitt emot eder, och genast skolen I finna en åsna bunden och en fågel med henne; lösen dem och för dem till mig.
3 Och om någon säger något till er, så skall ni säga: Herren behöver dem; och genast skall han sända dem.
4 Allt detta skedde för att det skulle uppfyllas som var sagt av profeten, som sade:
5 Säg till Sions dotter: Se, din kung kommer till dig, ödmjuk och sittande på en åsna och på en åsnaföl.
6 Och lärjungarna gick och gjorde som Jesus hade befallt dem,
7 Och de förde åsnan och fålen och satte på dem deras kläder, och de satte honom därpå.
8 Och en mycket stor skara bredde ut sina kläder på vägen; andra högg ner grenar från träden och ströade dem i vägen.
9 Och folket som gick före och som följde efter, ropade och sade: Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn; Hosianna i det högsta.
10 Och när han kom till Jerusalem, blev hela staden rörd och sade: Vem är han?
11 Och folket sade: "Detta är Jesus, profeten från Nasaret i Galileen."
12 Och Jesus gick in i Guds tempel och kastade ut alla dem som sålde och köpte i templet, och han störtade växlingsborden och sätena på dem som sålde duvor.
13 Och han sade till dem: Det är skrivet: Mitt hus skall kallas bönehuset; men ni har gjort det till en tjuvhåla.
14 Och blinda och lama kom till honom i templet; och han botade dem.
15 Och när överstepräster na och de skriftlärda såg de underbara ting han gjorde, och när barnen ropade i templet och sade: Hosianna åt Davids son! de var mycket missnöjda,
16 Och han sade till honom: "Hör du vad dessa säger? Och Jesus sade till dem: Ja; Har ni aldrig läst: Av spädbarns och ammande mun har du fullkomligt lovsång?
17 Och han lämnade dem och gick ut ur staden till Betania; och han övernattade där.
18 Och på morgonen när han återvände till staden, hungrade han.
19 Och när han såg ett fikonträd på vägen, kom han till det och fann ingenting därpå, utan endast löv, och sade till det: " Låt ingen frukt växa på dig i framtiden för evigt." Och snart vissnade fikonträdet bort.
20 Och när lärjungarna såg det, förundrade de sig och sade: Hur snart har fikonträdet vissnat bort!
21 Jesus svarade och sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Om ni har tro och inte tvivlar, skall ni inte bara göra det som sker med fikonträdet, utan också om ni säger till detta berg: Lyft dig bort. , och kastas du i havet; det ska göras.
22 Och allt vad ni än ber om i bön, när ni tror, det skall ni få.
23 Och när han kom in i templet, kom överstepräster na och folkets äldste till honom, medan han undervisade, och sade: Med vilken myndighet gör du detta? och vem gav dig denna myndighet?
24 Och Jesus svarade och sade till dem: " Också jag vill fråga er om en sak, som om ni säger till mig, så skall jag på samma sätt säga er med vilken myndighet jag gör detta."
25 Johannes dop, varifrån kom det? från himlen eller av människor? Och de resonerade med sig själva och sade: Om vi säga: Från himmelen; han skall säga till oss: Varför trodde ni honom då inte?
26 Men om vi säga: Av människor; vi fruktar folket; för alla håller Johannes som en profet.
27 Och de svarade Jesus och sade: Det kunna vi inte säga. Och han sade till dem: " Jag säger inte heller eder med vilken myndighet jag gör detta."
28 Men vad tycker ni? En man hade två söner; och han kom till den förste och sade: "Min son, gå och arbeta i dag i min vingård."
29 Han svarade och sade: "Jag vill inte; men sedan ångrade han sig och gick.
30 Och han kom till den andra och sade likadant. Och han svarade och sade: "Jag går, herre!" och gick inte.
31 Vem av dem två gjorde sin faders vilja? De sade till honom: Den förste. Jesus sade till dem: Sannerligen säger jag eder, att publikanerna och skökorna gå in i Guds rike före eder.
32 Ty Johannes kom till eder på rättfärdighetens väg, och I trodde honom icke; men publikanerna och skökorna trodde honom; och I, när I hade sett det, omvände eder icke sedan, för att I skulle tro honom.
33Hör en annan liknelse: Det var en husbonde som planterade en vingård och garderade den runt omkring och grävde en vinpress i den och byggde ett torn och lät ut den till vingårdsmän och drog till ett fjärran land.
34 Och när tiden för frukten närmade sig, sände han sina tjänare till jordbruksmännen, för att de skulle få frukten av den.
35 Och jordbruksmännen tog hans tjänare och slog en och dödade en annan och stenade en annan.
36 Åter sände han andra tjänare, fler än de första, och de gjorde likaså med dem.
37 Men sist av alla sände han sin son till dem och sade: De skola vörda min son.
38 Men när vingårdsmännen såg sonen, sade de sinsemellan: "Detta är arvingen; kom, låt oss döda honom, och låt oss ta hans arvedel.
39 Och de grep honom och kastade ut honom från vingården och dödade honom.
40 När vingårdens herre kommer, vad ska han då göra med dessa vingårdsmän?
41 De säger till honom: Han skall i olycka förgöra dessa ogudaktiga män och låta utlåta sin vingård åt andra vingårdsmän, som skola ge honom frukterna på deras tider.
42 Jesus sade till dem: " Har I aldrig läst i skrifterna: Den sten, som byggmästarna förkastade, den har blivit hörnets huvud. Detta är Herrens gärning, och det är förunderligt i våra ögon?
43 Därför säger jag er: Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukter.
44 Och var och en som faller på denna sten, han skall krossas; men den som faller på den, han skall mala honom till pulver.
45 Och när överstepräster na och fariséerna hade hört hans liknelser, förstod de att han talade om dem.
46 Men när de försökte lägga händerna på honom, fruktade de folkmassan, ty de tog honom för en profet.

KAPITEL 22

1 Och Jesus svarade och talade åter till dem genom liknelser och sade:
2 Himmelriket är likt en kung, som gifte sig åt sin son,
3 Och han sände ut sina tjänare för att kalla de inbjudna till bröllopet, och de ville inte komma.
4 Åter sände han ut andra tjänare och lät säga: Säg till dem som är bjudna: Se, jag har förberett min middag; mina oxar och mina göddjur äro slaktade, och allt är färdigt; kom till bröllopet.
5 Men de gjorde lätt över det och gick sin väg, en till sin gård, en annan till sina varor.
6 Och återstoden tog hans tjänare och bönföll dem och dräpte dem.
7 Men när kungen hörde det, blev han vred, och han sände ut sina härar och förgjorde dessa mördare och brände upp deras stad.
8 Då sade han till sina tjänare: Bröllopet är färdigt, men de inbjudna var inte värdiga.
9 Gå därför ut på landsvägarna, och så många som ni finner, bjud in till bröllopet.
10 Då gick dessa tjänare ut på landsvägarna och samlade alla så många som de fann, både onda och goda, och bröllopet var försett med gäster.
11 Och när kungen kom in för att se gästerna, såg han där en man som inte hade någon bröllopsdräkt:
12 Och han sade till honom: Vän, hur kom du in hit utan att ha någon bröllopsdräkt? Och han var mållös.
13 Då sade kungen till tjänarna: "Bind hans händer och fötter, och tag bort honom och kasta honom i det yttre mörkret; det skall vara gråt och tandagnisslan.
14 Ty många är kallade, men få är utvalda.
15 Då gick fariséerna och rådfrågade hur de skulle få in honom i hans tal.
16 Och de sände ut till honom sina lärjungar tillsammans med herodianerna och sade: "Mästare, vi vet att du är sann och att du i sanning lär Guds väg, och att du inte bryr dig om någon; ty du ser inte på människors person."
17 Säg oss därför: Vad tycker du? Är det tillåtet att ge Caesar skatt eller inte?
18 Men Jesus förstod deras ondska och sade: Varför fresta I mig, I hycklare?
19 Visa mig hyllningspengarna. Och de förde till honom ett öre.
20 Och han sade till dem: Vems är denna bild och överskrift?
21 De sade till honom: Caesars. Då sade han till dem: Ge därför kejsaren vad som är kejsarens; och till Gud det som är Guds.
22 När de hade hört dessa ord, förundrade de sig och lämnade honom och gick sin väg.
23 Samma dag kom sadducéerna till honom, som säga att det inte finns någon uppståndelse, och frågade honom:
24 Och Mose sade: Mästare, och han sade: Om en man dör utan att ha barn, skall hans bror gifta sig med sin hustru och uppfostra sin brors säd.
25 Nu fanns det med oss sju bröder, och den förste, när han hade gift sig med en hustru, avled, och utan problem lämnade han sin hustru åt sin bror.
26 Likaså den andra och den tredje till den sjunde.
27 Och sist av alla dog också kvinnan.
28 Vems hustru skall hon då vara av de sju i uppståndelsen? ty de hade alla henne.
29Jesus svarade och sade till dem: " Ni begår fel, eftersom ni inte känner till skrifterna eller Guds kraft."
30 Ty i uppståndelsen gifter de sig varken eller gifte sig, utan äro som Guds änglar i himlen.
31 Men när det gäller de dödas uppståndelse, har ni inte läst det som Gud har sagt till er när han säger:
32 Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud? Gud är inte de dödas Gud, utan de levandes.
33 Och när folket hörde detta, blev de häpna över hans lära.
34 Men när fariséerna hade hört att han hade tystat sadducéerna, samlades de.
35 Då ställde en av dem, som var en lagman, en fråga till honom och frestade honom och sade:
36 Mästare, vilket är det stora budet i lagen?
37 Jesus sade till honom: Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.
38 Detta är det första och stora budet.
39 Och det andra liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.
40 På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.
41Medan fariséerna var samlade, frågade Jesus dem:
42 och sade: Vad tycker ni om Kristus? vems son är han? De sade till honom: Davids son.
43 Han sade till dem: Hur kan då David i sin ande kalla honom Herre, när han säger:
44 Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, tills jag gör dina fiender till din fotpall?
45 Om David då kallar honom Herre, hur är han då hans son?
46 Och ingen kunde svara honom ett ord, och ingen vågade från den dagen ställa några frågor till honom mer.

KAPITEL 23

1 Då talade Jesus till folket och till sina lärjungar:
2 och sade: De skriftlärda och fariséerna sitter på Mose säte.
3 Alltså allt vad de bjuda er att iaktta, det iakttar och gör; men gör inte efter deras gärningar, ty de säger och gör det inte.
4 Ty de binder tunga och svåra bördor att bäras och lägger dem på människors axlar; men de själva kommer inte att röra dem med en av sina fingrar.
5 Men alla deras gärningar gör de för att ses av människor: de breder ut sina hyllningar och vidgar sina kläders gränser,
6 Och älska de översta rummen vid högtiderna och de främsta sätena i synagogorna,
7 Och hälsningar på marknaderna och att av människor kallas Rabbi, Rabbi.
8 Men ni kallas inte rabbi, ty en är er Mästare, nämligen Kristus; och ni är alla bröder.
9 Och kalla ingen din fader på jorden, ty en är din Fader, som är i himlen.
10 Ni ska inte heller kallas herrar, ty en är er Mästare, nämligen Kristus.
11 Men den som är störst bland er skall vara er tjänare.
12 Och var och en som upphöjer sig själv skall bli förnedrad; och den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.

13 Men ve eder, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! ty I tillsluten himmelriket för människorna; ty I går inte in själva, och I låter inte dem som gå in gå in.
14 Ve eder, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! ty I slukar änkornas hus och be en lång bön som låtsas; därför skolen I få en större fördömelse.
15 Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! ty ni passerar hav och land för att göra en proselyt, och när han är gjort, gör ni honom dubbelt mer till ett helvetes barn än er själva.
16 Ve eder, I blinda vägledare, som säger: Den som svär vid templet, det är ingenting; men den som svär vid templets guld, han är en gäldenär!
17 I dårar och blinda, ty vad är större, guldet eller templet som helgar guldet?
18 Och: Den som svär vid altaret, det är ingenting; men var och en som svär vid gåvan som ligger på den, han är skyldig.
19 I dårar och blinda, ty vad är det större, gåvan eller altaret som helgar gåvan?
20 Den som därför svär vid altaret, han svär vid det och vid allt som är på det.
21 Och den som svär vid templet, han svär vid det och vid den som bor däri.
22 Och den som svär vid himlen, han svär vid Guds tron och vid honom som sitter på den.
23 Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! ty ni betalar tionde av mynta och anis och kummin och har utelämnat de tyngre sakerna i lagen, dom, barmhärtighet och tro. Detta borde ni ha gjort och inte lämna det andra ogjort.
24 I blinda vägledare, som silar av en mygg och sväljer en kamel.
25 Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! ty ni gör rent utsidan av bägaren och fatet, men inuti är de fulla av utpressning och överflöd.
26 Du blinde farisé, rensa först det som finns i bägaren och fatet, så att även utsidan av dem kan bli ren.
27 Ve er, skriftlärda och fariséer, hycklare! ty I ären lika vita gravar, som visserligen är vackra utåt, men som är inuti fulla av döda mäns ben och av all orenhet.
28 På samma sätt framstår ni också till det yttre som rättfärdiga för människorna, men inombords är ni fulla av hyckleri och orättfärdighet.
29 Ve eder, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! därför att ni bygger profeternas gravar och pryder de rättfärdigas gravar,
30 Och säg: Om vi hade varit i våra fäders dagar, skulle vi inte ha varit delaktiga med dem i profeternas blod.
31 Därför är ni vittnen för er själva, att ni är barn till dem som dödade profeterna.
32 Fyll då upp edra fäders mått.
33 I ormar, ni huggormslingar, hur kan ni undkomma helvetets fördömelse?
34 Därför, se, jag sänder till er profeter och vise män och skriftlärda: och några av dem skall ni döda och korsfästa; och några av dem skolen I gissla i edra synagogor och förfölja dem från stad till stad.
35 För att allt rättfärdigt blod som utgjutits på jorden skall komma över eder, från den rättfärdige Abels blod till Sakarias, Barakias sons, blod, som ni dödade mellan templet och altaret.
36 Sannerligen säger jag er: Allt detta skall komma över detta släkte.
37 Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som är sända till dig, hur ofta skulle jag inte ha samlat dina barn, liksom en höna samlar sina kycklingar under sina vingar, och ni ville inte!
38 Se, ditt hus lämnas öde åt dig.
39 Ty jag säger er: Ni skall inte se mig hädanefter, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn.

KAPITEL 24

1 Och Jesus gick ut och gick bort från templet, och hans lärjungar kommo till honom för att visa honom templets byggnader.
2 Och Jesus sade till dem: Ser ni inte allt detta? Sannerligen säger jag eder: Här skall inte lämnas en sten på en annan, som inte ska kastas ner.
3 Och när han satt på Oljeberget, kom lärjungarna till honom enskilt och sade: "Säg oss, när skall detta ske?" och vad skall vara tecknet på din ankomst och på världens ände?
4 Och Jesus svarade och sade till dem: Se till att ingen bedrar er.
5 Ty många skola komma i mitt namn och säga: Jag är Kristus; och kommer att bedra många.
6 Och ni skall höra om krig och rykten om krig; se till att ni inte blir oroliga, ty allt detta måste ske, men slutet är ännu inte.
7 Ty folk skall resa sig mot folk, och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och pest och jordbävningar på olika platser.
8 Allt detta är början till sorger.
9 Då skola de överlämna eder till elände och döda eder, och I skolen bliva hatade av alla folk för mitt namns skull.
10 Och då skola många ta anstöt och förråda varandra och hata varandra.
11 Och många falska profeter skola uppstå och bedra många.
12 Och eftersom orättfärdigheten blir överflödig, skall kärleken hos många bli kall.
13 Men den som håller ut intill änden, han skall bli frälst.
14 Och detta evangelium om riket skall predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. och då skall slutet komma.
15 När ni därför får se ödeläggelsens styggelse, omtalad av profeten Daniel, stå på den heliga platsen, (låt honom förstå den som läser)
16Må då de som är i Judeen fly upp i bergen.
17 Må den som är på husets topp inte komma ner för att ta ut något ur sitt hus.
18 Låt inte heller den som är ute på fältet vända tillbaka för att ta sina kläder.
19 Och ve dem som hava barn och dem som diar i de dagar!
20 Men be ni att er flykt inte sker på vintern och inte heller på sabbatsdagen.
21 Ty då skall det bli en stor vedermöda, en sådan som inte har varit från världens begynnelse till denna tid, och inte heller någonsin kommer att bli.
22 Och om inte dessa dagar förkortas, skulle inget kött blifva frälst; men för de utvaldas skull skola dessa dagar förkortas.
23 Om någon då säger till eder: Se, här är Kristus eller där; tro det inte.

24 Ty falska Kristuser och falska profeter skall uppstå och göra stora tecken och under. så att de, om det var möjligt, skulle vilseleda just de utvalda.
25 Se, jag har berättat för dig förut.
26 Om de därför säger till er: Se, han är i öknen; gå inte ut. Se, han är i de hemliga kamrarna; tro det inte.
27 Ty som blixten går ut från öster och lyser ända till väster; så skall också Människosonens ankomst vara.
28 Ty varhelst kadaveret är, där skall örnarna samlas.
29 Omedelbart efter dessa dagars vedermöda skall solen förmörkas, och månen skall inte ge sitt ljus, och stjärnorna skola falla från himlen, och himlens krafter skall skakas.
30 Och då skall Människosonens tecken uppenbara sig i himlen, och då skola alla jordens stammar sörja, och de skola se Människosonen komma på himlens moln med kraft och stor härlighet.
31 Och han skall sända sina änglar med starkt basunljud, och de skall samla hans utvalda från de fyra vindarna, från himlens ena ände till den andra.
32 Lär nu en liknelse om fikonträdet; När hans gren ännu är mjuk och ger löv, vet ni att sommaren är nära.
33 Så vet på samma sätt även ni, när ni ser allt detta, att det är nära, även vid dörrarna.
34 Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgå, förrän allt detta har fullbordats.
35 Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall inte förgås.
36 Men om den dagen och den stunden vet ingen, inte heller himlens änglar, utan bara min Fader.
37 Men som Noas dagar var, så skall också Människosonens ankomst vara.
38 Ty de åt och drack under dagarna före syndafloden, gifte sig och gifte sig, ända till den dag då Noa gick in i arken,
39 Och han visste inte förrän floden kom och tog bort dem alla; så skall också Människosonens ankomst vara.
40 Då skola två vara på fältet; den ena skall tas och den andre lämnas.
41 Två kvinnor skola mala vid kvarnen; den ena skall tas och den andre lämnas.
42 Vaka därför, ty ni vet inte vilken stund er Herre kommer.
43 Men vet detta, att om husbonden hade vetat, i vilken vakt tjuven skulle komma, så skulle han ha vakat och inte låtit sitt hus upplösas.
44 Var därför också ni redo, ty Människosonen kommer i en timme som ni inte tänker på.
45 Vem är då en trogen och vis tjänare, som hans herre har satt till härskare över sitt hus, för att ge dem mat i rätt tid?
46 Salig är den tjänare, som hans herre, när han kommer, finner göra så.
47 Sannerligen säger jag eder: han skall sätta honom till härskare över allt sitt gods.
48 Men om den onde tjänaren säger i sitt hjärta: Min herre dröjer med sin ankomst;
49 Och han skall börja slå sina medtjänare och äta och dricka med de berusade;
50Den tjänarens herre skall komma på en dag då han inte ser efter honom, och på en timme som han inte känner till,
51 Och han skall skära sönder honom och utse honom till hans del med hycklarna; det skall vara gråt och tandagnisslan.

KAPITEL 25

1 Då skall himmelriket liknas vid tio jungfrur, som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen.
2 Och fem av dem var visa och fem oförståndiga.
3 De oförståndiga tog sina lampor och tog ingen olja med sig.
4 Men de visa tog olja i sina kärl med sina lampor.
5 Medan brudgummen dröjde, slumrade de alla och sov.
6 Och vid midnatt hördes ett rop: "Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.
7 Då stodo alla dessa jungfrur upp och putsade sina lampor.
8 Och de oförståndiga sade till de visa: Ge oss av er olja; för våra lampor har slocknat.
9 Men de visa svarade och sade: "Inte så; så att det inte finns tillräckligt för oss och eder; men gå hellre till dem som säljer och köp åt eder.
10 Och medan de gick för att köpa, kom brudgummen; och de som var redo gick in med honom till bröllopet, och dörren stängdes.
11 Därefter kommo ock de andra jungfrurna och sade: "Herre, Herre, öppna för oss."
12 Men han svarade och sade: Sannerligen säger jag eder: Jag känner eder icke.
13 Vaka därför, ty ni vet varken dagen eller timmen då Människosonen kommer.
14 Ty himmelriket är som en man som reser till ett fjärran land, och som kallade sina tjänare och överlämnade åt dem sina varor.
15 Och åt en gav han fem talenter, åt en annan två och åt en annan en; åt var och en efter hans olika förmåga; och tog genast sin resa.
16 Sedan gick han som hade fått de fem talenterna och handlade med desamma och gjorde dem fem andra.
17 Och likaså den som hade fått två, han fick också två andra.
18 Men den som hade tagit emot en gick och grävde i jorden och gömde sin herres pengar.
19 Efter en lång tid kommer dessa tjänares herre och räknar med dem.
20 Och så kom han som hade fått fem talenter och förde fram ytterligare fem talenter och sade: "Herre, du har gett mig fem talenter; se, jag har fått ytterligare fem talenter."
21 Hans herre sade till honom: Bra gjort, du gode och trogna tjänare! du har varit trogen över få saker, jag skall sätta dig till härskare över mycket; gå in i din herres glädje.
22 Också han som hade fått två talenter kom och sade: "Herre, du har gett mig två talenter; se, jag har fått två andra talenter vid sidan av dem."
23 Hans herre sade till honom: "Gott gjort, du gode och trogne tjänare; över få ting har du varit trofast, jag skall sätta dig till härskare över mycket; gå in i din herres glädje.
24 Då kom han som hade fått den ena talenten och sade: Herre, jag visste att du är en hård man, som skördar där du inte har sått och samlar dit du inte har strö.
25 Och jag blev rädd och gick och gömde din talent på jorden; se, där har du som är din.
26 Hans herre svarade och sade till honom: "Du ogudaktige och tröga tjänare, du visste att jag skördar där jag inte sådde och samlar dit jag inte har strö.
27 Du borde därför ha lagt mina pengar till växlarna, och då skulle jag, när jag kom, ha fått mina egna med ocker.

28 Ta därför talenten från honom och ge den åt den som har tio talenter.
29 Ty åt var och en som har skall ges, och han skall ha överflöd, men från den som inte har skall även det han äger tas bort.
30 Och kasta den odugliga tjänaren ut i det yttre mörkret: gråt och tandagnisslan skall vara.
31 När Människosonen kommer i sin härlighet och alla de heliga änglarna med honom, då skall han sitta på sin härlighets tron.
32 Och inför honom skola alla folk samlas, och han skall skilja dem från varandra, såsom en herde skiljer sina får från getterna.
33 Och han skall ställa fåren på sin högra sida, men getterna på den vänstra.
34 Då skall kungen säga till dem på sin högra sida: Kom, ni min Faders välsignade, ärva det rike som är berett för er från världens grundläggning.
35 Ty jag var hungrig, och ni gav mig mat; jag var törstig, och ni gav mig att dricka; jag var en främling, och ni tog emot mig.
36 Naken och ni klädde mig; jag var sjuk, och ni besökte mig; jag satt i fängelse, och ni kom till mig.
37 Då skola de rättfärdiga svara honom och säga: Herre, när såg vi dig hungrig och föda dig? eller törstig och gav dig att dricka?
38 När såg vi dig en främling och tog emot dig? eller naken och klädd dig?
39 Eller när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?
40 Och kungen skall svara och säga till dem: Sannerligen säger jag er: I den mån ni har gjort det mot en av de minsta av dessa mina bröder, har ni gjort det mot mig.
41 Då skall han också säga till dem på vänster sida: Gå bort från mig, ni förbannade, till evig eld, beredd åt djävulen och hans änglar.
42 Ty jag var hungrig, och ni gav mig ingen mat; jag var törstig, och I gav mig inte att dricka.
43 Jag var en främling, och ni tog inte emot mig: naken och ni klädde mig inte; sjuka och i fängelse, och ni besökte mig inte.
44 Då skola de också svara honom och säga: Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller främling eller naken eller sjuk eller i fängelse och inte tjänat dig?
45 Då skall han svara dem och säga: Sannerligen säger jag eder: I den mån ni inte gjorde det mot en av de minsta av dessa, har ni inte gjort det mot mig.
46 Och dessa skola gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.

KAPITEL 26

1 Och det hände sig, när Jesus hade avslutat alla dessa ord, sade han till sina lärjungar:
2 Ni vet att efter två dagar är det påskfest, och Människosonen blir förrådd för att bli korsfäst.
3 Då församlade sig översteprästerna och de skriftlärda och de äldste av folket till översteprästens palats, som kallades Kaifas,
4 och rådfrågade att de skulle gripa Jesus med list och döda honom.
5 Men de sade: "Inte på högtidsdagen, för att det inte skulle bli bråk bland folket."
6När Jesus nu var i Betania, i Simon den spetälskes hus,
7 En kvinna kom till honom som hade en alabasterlåda med mycket dyrbar salva och hällde den över hans huvud, medan han satt till bords.
8 Men när hans lärjungar såg det, blev de upprörda och sade: "Vartill är detta öde?"
9 Ty denna salva kunde ha sålts för mycket och givits åt de fattiga.
10 När Jesus förstod det, sade han till dem: Varför stör ni kvinnan? ty hon har gjort ett gott verk på mig.
11 Ty de fattiga har ni alltid hos er; men mig har ni inte alltid.
12 Ty genom att hon hällde denna salva på min kropp, gjorde hon det till min begravning.
13 Sannerligen säger jag er: Varhelst detta evangelium skall predikas i hela världen, där skall också detta, som denna kvinna har gjort, berättas till hennes åminnelse.
14 Då gick en av de tolv, som hette Judas Iskariot, till översteprästerna,
15 Och han sade till dem: Vad vill I ge mig, så att jag skall överlämna honom åt eder? Och de slöt förbund med honom om trettio silverpenningar.
16 Och från den tiden sökte han tillfälle att förråda honom.
17 Men den första dagen av de osyrade brödens högtid kommo lärjungarna till Jesus och sade till honom: "Var vill du att vi ska bereda dig att äta påskhögtiden?"
18 Och han sade: " Gå in i staden till en sådan man och säg till honom: Mästaren säger: "Min tid är nära; Jag ska fira påsken i ditt hus med mina lärjungar.
19 Och lärjungarna gjorde som Jesus hade bestämt dem; och de gjorde i ordning påskhögtiden.
20 När det nu var kväll, satte han sig ner med de tolv.
21 Och medan de åt, sade han: Sannerligen säger jag eder: en av eder skall förråda mig.
22 Och de blev mycket bedrövade och började var och en av dem att säga till honom: Herre, är det jag?
23 Och han svarade och sade: Den som doppar sin hand med mig i fatet, han skall förråda mig.
24 Människosonen går som det är skrivet om honom, men ve den man genom vilken Människosonen blir förrådd! det hade varit bra för den mannen om han inte hade fötts.
25 Då svarade Judas, som förrådde honom, och sade: Mästare, är det jag? Han sade till honom: Du har sagt det.
26 Och medan de åt, tog Jesus bröd och välsignade det, bröt det och gav åt lärjungarna och sade: " Tag, ät; det här är min kropp.
27 Och han tog bägaren och tackade och gav åt dem och sade: Drick alltsammans.
28 Ty detta är mitt blod, det nya testamentet, som utgjuts för många till syndernas förlåtelse.
29 Men jag säger er: Jag kommer inte att dricka hädanefter av denna frukt av vinstocken, förrän den dagen då jag dricker den ny med er i min Faders rike.
30 Och när de hade sjungit en lovsång, gick de ut till Oljeberget.
31 Då sade Jesus till dem: " Alla I skolen ta illa upp för min skull i natt; ty det är skrivet: Jag skall slå herden, och hjordens får skola skingras utomlands."
32 Men sedan jag har uppstått igen, skall jag gå före er till Galileen.

33 Petrus svarade och sade till honom: Även om alla människor tar illa upp för din skull, så kommer jag aldrig att ta anstöt.
34 Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig, att i natt, innan hanen gal, skall du förneka mig tre gånger.
35 Petrus sade till honom: Om jag skulle dö med dig, så kommer jag inte att förneka dig. Likaså sade också alla lärjungarna.
36 Då kom Jesus med dem till en plats som heter Getsemane och sade till lärjungarna: Sätt er här, medan jag går och ber där borta.
37 Och han tog med sig Petrus och Sebedaios två söner och började bli bedrövad och mycket tung.
38 Då sade han till dem: " Min själ är mycket bedrövad ända till döden; stanna här och vaka med mig."
39 Och han gick lite längre och föll ner på sitt ansikte och bad och sade: " Min Fader, om det är möjligt, låt denna bägare gå ifrån mig; dock inte som jag vill, utan som du vill."
40 Och han kom till lärjungarna och fann dem sovande och sade till Petrus: " Vad, kunde ni inte vaka med mig en timme?"
41 Vaka och be, så att ni inte kommer i frestelse: Anden är villig, men köttet är svagt.
42 Han gick bort igen för andra gången och bad och sade: O min Fader, om denna bägare inte må förgå mig, om jag inte dricker den, så ske din vilja.
43 Och han kom och fann dem sovande igen, ty deras ögon var tunga.
44 Och han lämnade dem och gick bort igen och bad för tredje gången och sade samma ord.
45 Då kom han till sina lärjungar och sade till dem: Sov nu och vila er; se, stunden är nära, och Människosonen är förrådd i syndares händer.
46 Stå upp, låt oss gå; se, han är nära som förråder mig.
47 Och medan han ännu talade, se, Judas, en av de tolv, kom, och med honom en stor skara med svärd och stavar, från översteprästerna och folkets äldste.
48 Men den som förrådde honom gav dem ett tecken och sade: Den jag kysser, det är han; håll honom fast.
49 Och genast gick han till Jesus och sade: Hej, mästare! och kysste honom.
50 Och Jesus sade till honom: " Vän, varför kommer du? Då kom de och lade händerna på Jesus och tog honom.
51 Och se, en av dem som var med Jesus räckte ut sin hand och drog sitt svärd och slog en översteprästens tjänare och slog av hans öra.
52 Då sade Jesus till honom: Ställ tillbaka ditt svärd på hans plats, ty alla som taga till svärdet skola förgås med svärdet.
53 Tror du att jag nu inte kan be till min Fader, och att han snart kommer att ge mig mer än tolv legioner änglar?
54 Men hur skall då skrifterna uppfyllas, att det måste vara så?
55 I samma stund sade Jesus till folket: " Komen ni ut som mot en tjuv med svärd och stavar för att ta mig?" Jag satt dagligen med eder och undervisade i templet, och I grepen mig inte.
56 Men allt detta skedde för att profeternas skrifter skulle uppfyllas. Då övergav alla lärjungarna honom och flydde.
57 Och de som hade gripit Jesus förde honom bort till översteprästen Kaifas, där de skriftlärda och de äldste voro församlade.
58 Men Petrus följde honom långt bort till översteprästens palats och gick in och satte sig hos tjänarna för att se slutet.
59 Men översteprästerna och de äldste och hela rådet sökte falskt vittnesbörd mot Jesus för att döda honom.
60 Men fann ingen; ja, fastän många falska vittnen kom, fann de ändå inga. Till sist kom två falska vittnen,
61 Och han sade: »Denne mannen sade: Jag kan förstöra Guds tempel och bygga det på tre dagar.
62 Och översteprästen stod upp och sade till honom: Svarar du ingenting? vad är det som dessa vittnar mot dig?
63 Men Jesus tystnade. Och översteprästen svarade och sade till honom: Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss om du är Kristus, Guds Son.
64 Jesus sade till honom: Du har sagt det. Ändå säger jag er: Härefter skall ni se Människosonen sitta på maktens högra sida och komma på himlens moln.
65 Då slet översteprästen sönder sina kläder och sade: Han har talat hädelse; vad behöver vi ytterligare av vittnen? se, nu har ni hört hans hädelse.
66 Vad tror ni? De svarade och sade: Han är skyldig till döden.
67 Då spottade de honom i ansiktet och slogo honom; och andra slog honom med sina händer,
68 Säger: Profetera för oss, du Kristus, vem är han som slog dig?
69 Men Petrus satt utanför i slottet, och en flicka kom till honom och sade: "Också du var med Jesus från Galileen."
70 Men han förnekade inför dem alla och sade: Jag vet inte vad du säger.
71 Och när han gick ut i förstugan, såg en annan piga honom och sade till dem som voro där: »Denne man var också med Jesus från Nasaret.»
72 Och återigen förnekade han med en ed, jag känner inte mannen.
73 Och efter en stund kommo de som stodo till honom och sade till Petrus: "Du är visserligen också en av dem; ty ditt tal förbryllar dig.
74 Då började han förbanna och svära och säga: Jag känner inte mannen. Och genast kom tuppen.
75 Och Petrus kom ihåg Jesu ord, som sade till honom: Innan hanen gal, skall du förneka mig tre gånger. Och han gick ut och grät bittert.

KAPITEL 27

1 När morgonen kom, rådde alla översteprästerna och folkets äldste mot Jesus att de skulle döda honom.
2 Och när de hade bundit honom, förde de honom bort och överlämnade honom till landshövdingen Pontius Pilatus.
3 Då Judas, som hade förrådt honom, ångrade sig, när han såg att han var dömd, och förde tillbaka de trettio silverpenningarna till översteprästerna och de äldste,
4 och sade: Jag har syndat genom att jag har förrådt det oskyldiga blodet. Och de sade: Vad är det för oss? se till det.
5 Och han kastade ner silverpenningarna i templet och gick och gick och hängde sig.

6 Och överstеprästerna tog silverpenningarna och sade: Det är inte tillåtet att lägga dem i skattkammaren, ty det är blodspriset.
7 Och de höll råd och köpte med sig krukmakarens åker att begrava främlingar i.
8 Därför kallades den åkern Blodsåker, ända till denna dag.
9 Då uppfylldes det som hade sagts av profeten Jeremy, när han sade: Och de tog de trettio silverpenningarna, priset för den som var värderad, som de av Israels barn värderade;
10 Och gav dem till krukmakarens åker, såsom Herren hade bestämt mig.
11 Och Jesus stod framför landshövdingen, och landshövdingen frågade honom och sade: Är du judarnas konung? Och Jesus sade till honom: Det säger du.
12 Och när han anklagades av överstеprästerna och de äldste, svarade han ingenting.
13 Då sade Pilatus till honom: "Hör du inte hur mycket de vittna mot dig?"
14 Och han svarade honom med aldrig ett ord; så mycket att guvernören förundrades mycket.
15 Nu vid den högtiden var landshövdingen för vana att släppa en fånge åt folket, som de ville.
16 Och de hade då en förnämlig fånge, som hette Barabbas.
17 När de därför hade samlats, sade Pilatus till dem: Vem vill I att jag ska släppa eder? Barabbas, eller Jesus som kallas Kristus?
18 Ty han visste att de för avundsjuka hade räddat honom.
19 När han hade satt sig på domarstolen, sände hans hustru till honom och lät säga: "Har du ingenting med den rättfärdige att göra, ty jag har i dag lidit mycket i en dröm för hans skull."
20 Men överstеprästerna och de äldste övertalade folket att de skulle fråga Barabbas och förgöra Jesus.
21 Landshövdingen svarade och sade till dem: Vem av de två vill ni att jag ska släppa eder? De sade: Barabbas.
22 Pilatus sade till dem: Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas Kristus? De säger alla till honom: Låt honom korsfästas.
23 Och landshövdingen sade: Vad ont har han gjort? Men de ropade ännu mer och sade: Låt honom korsfästas.
24 När Pilatus såg att han inte kunde vinna något, utan att det snarare uppstod tumult, tog han vatten och tvättade sina händer inför folkmassan och sade: "Jag är oskyldig till denna rättfärdigas blod; se till det."
25 Då svarade allt folket och sade: Hans blod vare över oss och över våra barn.
26 Sedan släppte han Barabbas åt dem, och när han hade gisslat Jesus, överlämnade han honom till att korsfästas.
27 Sedan tog landshövdingens soldater Jesus in i kyrkogården och samlade hela soldatkåren till honom.
28 Och de klädde av honom och satte på honom en scharlakansröd mantel.
29 Och när de hade flätat en törnekrona, lade de den på hans huvud och ett rör i hans högra hand; och de böjde sig på knä inför honom och hånade honom och sade: "Hej, du judarnas konung!"
30 Och de spottade på honom och tog röret och slogo honom i huvudet.
31 Och sedan de hade hånat honom, tog de av honom manteln och satte på honom hans egna kläder och förde honom bort för att korsfästa honom.
32 Och när de kom ut, fann de en man från Cyrene, Simon vid namn; honom tvingade de att bära hans kors.
33 Och när de kom till en plats som heter Golgata, det vill säga en plats för en skalle,
34 De gav honom vinäger att dricka blandat med galla, och när han hade smakat det, ville han inte dricka.
35 Och de korsfäste honom och delade hans kläder och kastade lott, för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten: De delade mina kläder mellan sig och kastade lott om min dräkt.
36 Och där de satte sig ner och betraktade honom;
37 Och över hans huvud satte han sin anklagelse skriven: DETTA ÄR JESUS, JUDADARNAS KONUNG.
38 Då korsfästes två tjuvar med honom, en på höger sida och en på vänster sida.
39 Och de som gick förbi hånade honom och viftade med huvudet,
40 och sade: Du som förstör templet och bygger det på tre dagar, rädda dig själv. Om du är Guds Son, kom ner från korset.
41 På samma sätt sade också överstеprästerna, tillsammans med de skriftlärda och de äldste, som hånade honom:
42 Han räddade andra; sig själv kan han inte rädda. Om han är Israels kung, låt honom nu komma ner från korset, så kommer vi att tro honom.
43 Han litade på Gud; låt honom rädda honom nu, om han vill ha honom; ty han sade: "Jag är Guds Son."
44 Också tjuvarna, som korsfästes med honom, kastade det i hans tänder.
45 Från sjätte timmen var det mörker över hela landet ända till nionde timmen.
46 Och vid den nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: Eli, Eli, lama sabachtani? det vill säga: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?
47 När några av dem som stodo där hörde det, sade de: »Denne man kallar på Elias.»
48 Och genast sprang en av dem och tog en svamp och fyllde den med vinäger och satte den på ett rör och gav honom att dricka.
49 De andra sade: "Låt oss se om Elias kommer för att rädda honom."
50 När Jesus åter hade gråtit med hög röst, gav han upp andan.
51 Och se, templets förhängning slets i två delar från toppen till botten; och jorden darrade, och klipporna revs sönder;
52 Och gravarna öppnades; och många kroppar av de heliga som sov uppstod,
53 Och han kom ut ur gravarna efter sin uppståndelse och gick in i den heliga staden och visade sig för många.
54 När nu hövitsmannen och de som var med honom och såg på Jesus såg jordbävningen och vad som skedde, fruktade de mycket och sade: Sannerligen, denne var Guds Son.
55 Och många kvinnor var där och såg på långt håll, som följde efter Jesus från Galileen och tjänade honom.
56 Bland dessa var Maria Magdalena och Maria, Jakobs och Joses' moder, och Sebedaios barns moder.
57 När det blev afton, kom en rik man från Arimatea, vid namn Josef, som också själv var Jesu lärjunge.
58 Han gick till Pilatus och bad om Jesu kropp. Då befallde Pilatus att kroppen skulle förlösas.

59 Och när Josef hade tagit kroppen, svepte han in den i ett rent linnetyg,
60 Och han lade det i sin egen nya grav, som han hade huggit ut i klippan, och han rullade en stor sten till gravens dörr och gick.
61 Och där satt Maria Magdalena och den andra Maria, mitt emot graven.
62 Men nästa dag, som följde på förberedelsens dag, samlades översteprästerna och fariséerna till Pilatus,
63 Och han sade: Herre, vi komma ihåg att bedragaren sade, medan han ännu levde: Efter tre dagar skall jag uppstå.
64 Befall därför att graven ska vara säker ända till tredje dagen, så att inte hans lärjungar kommer om natten och stjäl honom och säger till folket: Han har uppstått från de döda, så att den sista villfarelsen blir värre än den första.
65 Pilatus sade till dem: I har en vakt.
66 Så gick de och gjorde graven säker, förseglade stenen och satte en vakt.

KAPITEL 28

1 Vid slutet av sabbaten, när det började gry mot den första dagen i veckan, kom Maria Magdalena och den andra Maria för att se graven.
2 Och se, det blev en stor jordbävning, ty Herrens ängel steg ner från himlen och kom och rullade tillbaka stenen från dörren och satte sig på den.
3 Hans ansikte var som en blixt, och hans kläder var vita som snö.
4 Och av fruktan för honom skakade väktarna och blevo som döda.
5 Och ängeln svarade och sade till kvinnorna: "Frukta inte ni, ty jag vet att ni söker Jesus, som blev korsfäst."
6 Han är inte här, ty han har uppstått, som han har sagt. Kom och se platsen där Herren låg.
7 Och gå snabbt och säg till hans lärjungar att han har uppstått från de döda; och se, han går före er till Galileen; där skall ni se honom. Se, jag har sagt det till er.
8 Och de gick hastigt bort från graven med fruktan och stor glädje; och sprang för att förkunna sina lärjungar.
9 Och när de gick för att berätta för hans lärjungar, se, då mötte Jesus dem och sade: " Hej!" Och de kommo och höll honom vid fötterna och tillbad honom.
10 Då sade Jesus till dem: " Var inte rädda; gå och säg till mina bröder att de går till Galileen, och där skola de se mig."
11 När de nu var på väg, se, då kom några av vakten in i staden och visade för överste prästerna allt som hade skett.
12 Och när de hade samlats med de äldste och hade rådgjort, gav de stora pengar åt soldaterna,
13 och sade: »Sägen I, hans lärjungar kommo om natten och stal honom, medan vi sov.
14 Och om detta kommer för landshövdingens öron, så skola vi övertala honom och säkra dig.
15 Då tog de pengarna och gjorde som de hade blivit lärda, och detta ord är allmänt känt bland judarna ända till denna dag.
16 Sedan gick de elva lärjungarna bort till Galileen, till ett berg där Jesus hade utsett dem.
17 Och när de såg honom, tillbad de honom, men somliga tvivlade.
18 Och Jesus kom och talade till dem och sade: Till mig är given all makt i himlen och på jorden.
19 Gå därför och lär alla folk, och döp dem i Faderns och Sonens och den Helige Andens namn.
20 Lär dem att hålla allt vad jag har befallt er; och se, jag är med er alla dagar intill världens ände. Amen.

Markusevangeliet

KAPITEL 1

1 Början av evangeliet om Jesu Kristi, Guds Son;
2 Såsom det är skrivet i profeterna: Se, jag sänder min budbärare framför ditt ansikte, som skall bereda din väg inför dig.
3 Rösten av en som ropar i öknen: Bereden Herrens väg, gör hans stigar jämna.
4 Johannes döpte i öknen och predikade omvändelsens dop till syndernas förlåtelse.
5 Och hela Judeens land och Jerusalems land gick ut till honom, och de blev alla döpta av honom i Jordanfloden och bekände sina synder.
6 Och Johannes var klädd i kamelhår och med ett skinnbälte om sina ländar; och han åt gräshoppor och vild honung;
7 Och han predikade och sade: Efter mig kommer en som är mäktigare än jag, vars skolås jag inte är värdig att böja ner och lossa.
8 Jag har verkligen döpt er med vatten, men han skall döpa er med den Helige Ande.
9 Och det hände sig på den tiden att Jesus kom från Nasaret i Galileen och blev döpt av Johannes i Jordan.
10 Och genast när han steg upp ur vattnet, såg han himlarna öppnade och Anden som en duva komma ned över honom.
11 Och en röst kom från himlen, som sade: Du är min älskade Son, i vilken jag har välbehag.
12 Och genast driver Anden honom ut i öknen.
13 Och han var där i öknen i fyrtio dagar, frestad av Satan; och var med vilddjuren; och änglarna tjänade honom.
14 Sedan Johannes hade satts i fängelse, kom Jesus till Galileen och predikade evangeliet om Guds rike,
15 och sade: Tiden är fullbordad och Guds rike är nära; omvänd er och tro evangeliet.
16 När han nu gick vid Galileiska sjön, såg han Simon och hans bror Andreas kasta ett nät i havet, ty de var fiskare.
17 Och Jesus sade till dem: Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.
18 Och genast övergav de sina nät och följde honom.
19 Och när han hade gått lite längre därifrån, såg han Jakob, Sebedaios son, och hans bror Johannes, som också var i skeppet och lagade sina nät.
20 Och genast kallade han dem till sig, och de lämnade sin fader Sebedeus i skeppet med daglönare och följde efter honom.
21 Och de gick till Kapernaum; Och genast på sabbatsdagen gick han in i synagogan och undervisade.
22 Och de häpnade över hans lära, ty han undervisade dem som en som hade makt och inte som de skriftlärda.
23 Och det fanns i deras synagoga en man med en oren ande; och han ropade,
24 och sade: Låt oss vara i fred; vad har vi med dig att göra, du Jesus från Nasaret? kommer du för att förgöra oss? Jag känner dig vem du är, Guds Helige.
25 Och Jesus tillrättavisade honom och sade: " Ti tyst och gå ut ur honom."
26 Och när den orena anden slet sönder honom och ropade med hög röst, gick han ut ur honom.
27 Och de blev alla förvånade, så att de frågade sinsemellan och sade: Vad är detta för något? vilken ny doktrin är detta? ty med myndighet befaller han även de orena andarna, och de lyder honom.
28 Och omedelbart spreds hans rykte över hela trakten runt Galileen.
29 Och genast, när de hade gått ut ur synagogan, gick de in i Simons och Andreas hus tillsammans med Jakob och Johannes.
30 Men Simons hustrus mor låg sjuk i feber, och innan de berättade för honom om henne.
31 Och han kom och tog henne i handen och lyfte upp henne; och genast lämnade febern henne, och hon tjänade dem.
32 Och på kvällen, när solen gick ner, förde de till honom alla som var sjuka och de som var besatta av djävlar.
33 Och hela staden samlades vid dörren.
34 Och han botade många som var sjuka av olika sjukdomar och drev ut många djävlar; och lät inte djävlarna tala, eftersom de kände honom.
35 Och på morgonen, när han stod upp en lång stund före dagen, gick han ut och begav sig till en enslig plats och bad där.
36 Och Simon och de som var med honom följde efter honom.
37 Och när de hade funnit honom, sade de till honom: Alla människor söker efter dig.
38 Och han sade till dem: " Låt oss gå till de närmaste städerna, så att jag kan predika också där; ty därför gick jag ut."
39 Och han predikade i deras synagogor i hela Galileen och drev ut onda andar.
40 Och en spetälsk kom till honom och bad honom och föll på knä för honom och sade till honom: Om du vill, kan du göra mig ren.
41 Och Jesus, rörd av medkänsla, räckte ut sin hand och rörde vid honom och sade till honom: Jag vill; var du ren.
42 Och så snart han hade talat, vek spetälskan genast ifrån honom, och han blev ren.
43 Och han bjöd honom hårt och sände honom genast bort;
44 Och han sade till honom: " Se till att du inte säger något till någon; men gå din väg och visa dig för prästen och offra för din rening det som Mose har befallt, till ett vittnesbörd för dem.
45 Men han gick ut och började offentliggöra det mycket och spränga upp saken, så att Jesus inte mer öppet kunde gå in i staden utan var ute på öde platser; och de kom till honom från alla håll.

KAPITEL 2

1 Och efter några dagar gick han åter in i Kapernaum; och det hördes att han var i huset.
2 Och genast samlades många, så att det inte fanns något utrymme att ta emot dem, nej, inte så mycket som vid dörren; och han predikade ordet för dem.
3 Och de kommo till honom och förde med sig en förlamad, som bars av fyra.
4 Och när de inte kunde komma nära honom för pressen, blottade de taket där han var; och när de hade brutit upp det, släppte de ner sängen där den lamme låg.
5 När Jesus såg deras tro, sade han till den lamme: " Son, dina synder är dig förlåtna."

6 Men några av de skriftlärda satt där och resonerade i sina hjärtan:
7 Varför talar denne man så hädelser? vem kan förlåta synder utom Gud bara?
8 Och genast när Jesus i sin ande förstod att de resonerade så inom sig själva, sade han till dem: " Varför resonerar ni detta i era hjärtan?
9 Om det är lättare att säga till den lamme: Dina synder äro dig förlåtna; eller säga: Stå upp och ta din säng och gå?
10 Men för att ni ska veta att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder, säger han till den lamme:
11 Jag säger dig: Stå upp och ta upp din säng och gå in i ditt hus.
12 Och genast stod han upp, tog upp sängen och gick ut framför dem alla; så att de alla blev förvånade och prisade Gud och sade: Vi har aldrig sett det på detta sätt.
13 Och han gick ut igen vid havet; och hela folkmassan vände sig till honom, och han undervisade dem.
14 Och när han gick förbi, såg han Levi, Alfeus son, sitta vid tullhuset, och han sade till honom: Följ mig. Och han stod upp och följde honom.
15 Och det hände sig, att när Jesus satt till bords i sitt hus, satt många publikaner och syndare tillsammans med Jesus och hans lärjungar, ty de voro många, och de följde honom.
16 Och när de skriftlärda och fariséerna såg honom äta med publikaner och syndare, sade de till hans lärjungar: Hur kommer det sig att han äter och dricker med publikaner och syndare?
17 När Jesus hörde det, sade han till dem: De som är friska behöver inte läkaren, utan de som är sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare till omvändelse.
18 Och Johannes och fariséernas lärjungar brukade fasta, och de kommo och sade till honom: Varför fastar Johannes och fariséernas lärjungar, men dina lärjungar fastar inte?
19 Och Jesus sade till dem: Kan brudkammarens barn fasta medan brudgummen är hos dem? så länge de har brudgummen med sig, kan de inte fasta.
20 Men de dagar skola komma, då brudgummen skall tas ifrån dem, och då skola de fasta i dessa dagar.
21 Ingen syr också ett stycke nytt tyg på ett gammalt plagg; annars tar det nya stycket som fyllde det upp från det gamla, och slitan förvärras.
22 Och ingen lägger nytt vin på gamla flaskor; annars spränger det nya vinet flaskorna, och vinet spills ut, och flaskorna ska skadas, men nytt vin måste läggas på nya flaskor.
23 Och det hände sig att han gick genom sädesfälten på sabbatsdagen; och hans lärjungar började, medan de gick, att plocka axen.
24 Och fariséerna sade till honom: Se, varför göra de på sabbatsdagen det som inte är tillåtet?
25 Och han sade till dem: " Har ni aldrig läst vad David gjorde, när han var i nöd och var hungrig, han och de som var med honom?"
26 Huru han gick in i Guds hus på översteprästen Abjatars dagar och åt det skådebröd, som inte är tillåtet att äta utan för prästerna, och gav också åt dem som var med honom?
27 Och han sade till dem: Sabbaten blev till för människans skull, och inte människan för sabbaten.
28 Därför är Människosonen också Herre över sabbaten.

KAPITEL 3

1 Och han gick åter in i synagogan; och där var en man som hade en vissen hand.
2 Och de iakttog honom, om han ville bota honom på sabbatsdagen; att de kunde anklaga honom.
3 Och han sade till mannen som hade den vissna handen: Stå fram.
4 Och han sade till dem: Är det tillåtet att göra gott på sabbatsdagen eller att göra ont? att rädda liv eller att döda? Men de höll tyst.
5 Och när han såg sig omkring på dem med vrede, bedrövad över deras hårda hjärtan, sade han till mannen: " Räck ut din hand." Och han sträckte ut den, och hans hand blev frisk som den andra.
6 Och fariséerna gick ut och rådgjorde genast med herodianerna mot honom, huru de skulle kunna förgöra honom.
7 Men Jesus drog sig tillbaka med sina lärjungar till havet, och en stor skara från Galileen följde honom och från Judeen,
8 Och från Jerusalem och från Idumaea och från andra sidan Jordan; När de hade hört vad stora ting han gjorde, kom de till honom, en stor skara omkring Tyrus och Sidon.
9 Och han talade till sina lärjungar att ett litet skepp skulle vänta på honom på grund av folkmassan, så att de inte skulle tränga ihop honom.
10 Ty han hade bott många; så att de pressade honom för att röra vid honom, så många som hade plågor.
11 Och när orena andar såg honom, föll de ner framför honom och ropade och sade: "Du är Guds Son."
12 Och han bjöd dem hårt att de inte skulle göra honom känd.
13 Och han gick upp på ett berg och ropade på den han ville, och de kommo till honom.
14 Och han ordinerade tolv, att de skulle vara med honom, och att han skulle sända ut dem för att predika,
15 Och att ha makt att bota sjukdomar och driva ut onda andar.
16 Och Simon gav han tillnamnet Petrus;
17 Och Jakob, Sebedaios son, och Johannes, Jakobs bror; och han gav dem tillnamnet Boanerges, vilket är åskans söner.
18 Och Andreas, och Filippus, och Bartolomeus, och Matteus, och Tomas, och Jakob, Alfeus son, och Thaddeus och kanaaniten Simon,
19 Och Judas Iskariot, som också förrådde honom, och de gick in i ett hus.
20 Och folket samlades igen, så att de inte kunde äta bröd.
21 När hans vänner hörde det, gick de ut för att gripa honom; ty de sade: "Han är utom sig."
22 Och de skriftlärda som kommit ner från Jerusalem sade: Han har Beelsebul, och genom de onda andarnas furste driver han ut de onda andarna.
23 Och han kallade dem till sig och sade till dem i liknelser: Hur kan Satan driva ut Satan?
24 Och om ett rike är splittrat mot sig självt, kan det riket inte bestå.
25 Och om ett hus är splittrat mot sig självt, kan det huset inte bestå.
26 Och om Satan reser sig mot sig själv och är splittrad, kan han inte bestå utan har ett slut.

27 Ingen kan gå in i en stark mans hus och plundra hans ägodelar, om han inte först binder den starke mannen; och sedan ska han förstöra hans hus.
28 Sannerligen säger jag eder: Alla synder skola förlåtas människornas barn, och hädelser varmed de än hädar.
29 Men den som hädar mot den Helige Ande har aldrig förlåtelse, utan är i fara för evig fördömelse.
30 Därför att de sade: Han har en oren ande.
31 Då kommo hans bröder och hans moder, och de stodo utanför och sände till honom och ropade på honom.
32 Och folket satte sig omkring honom, och de sade till honom: "Se, din moder och dina bröder söker efter dig."
33 Och han svarade dem och sade: Vem är min moder eller mina bröder?
34 Och han såg sig omkring på dem som satt omkring honom och sade: » Se, min moder och mina bröder!
35 Ty var och en som gör Guds vilja, han är min bror och min syster och min mor.

KAPITEL 4

1 Och han började återigen att undervisa vid havet, och en stor skara samlades till honom, så att han steg ombord i ett skepp och satte sig i havet. och hela folkmassan var vid havet på landet.
2 Och han lärde dem mycket genom liknelser och sade till dem i sin lära:
3 Lyssna; Se, en såningsman gick ut för att så:
4 Och det hände sig när han sådde, att en del föll vid vägen, och luftens fåglar kommo och åt upp det.
5 Och en del föll på stenig mark, där det inte hade mycket jord; och genast växte det upp, eftersom det inte hade något djup av jord.
6 Men när solen gick upp, brändes den; och eftersom det inte hade någon rot, vissnade det bort.
7 Och något föll bland törnen, och törnen växte upp och kvävde det, och det gav ingen frukt.
8 Och annat föll på god mark och gav frukt som växte upp och ökade; och födde några trettio, några sextio och några hundra.
9 Och han sade till dem: Den som har öron att höra, han höra.
10 Och när han var ensam, frågade de som var omkring honom tillsammans med de tolv honom om liknelsen.
11 Och han sade till dem: Er är det givet att känna Guds rikes hemlighet, men för dem som är utanför, allt detta sker i liknelser.
12 för att de seende skola se och icke förnimma; och när de hör kan de höra och inte förstå; att de inte vid något tillfälle skulle omvändas och deras synder skulle förlåtas dem.
13 Och han sade till dem: Vet ni inte denna liknelse? och hur skall ni då kunna alla liknelser?
14 Såmannen sår ordet.
15 Och dessa äro de vid vägen, där ordet sås; men när de har hört det, kommer Satan genast och tar bort det ord som såtts i deras hjärtan.
16 Och dessa är likaså de som sås på stenig mark; som, när de har hört ordet, genast ta emot det med glädje;
17 Och de har ingen rot i sig själva, och så uthärdar de bara för en tid; sedan, när lidande eller förföljelse uppstår för ordets skull, blir de genast förolämpade.
18 Och dessa är de som sås bland törnen; som hör ordet,
19 Och denna världens bekymmer och rikedomens bedrägeri och lusten av andra ting som kommer in, kväver ordet, och det blir fruktlöst.
20 Och dessa är de som sås på god jord; sådana som hör ordet och tar emot det och bär frukt, någon trettiofaldig, någon sextiofaldig och någon hundrafaldig.
21 Och han sade till dem: Kommer ett ljus för att läggas under en skäppa eller under en säng? och inte vara inställd på en ljusstake?
22 Ty ingenting är dolt, som icke skall uppenbaras; inte heller hölls något hemligt, utan att det skulle komma utomlands.
23 Om någon har öron att höra, låt honom höra.
24 Och han sade till dem: " Akten på vad I hören; med det mått I mäter, det skall mätas åt eder; och åt eder som hör skall mer ges."
25 Ty den som har, åt honom skall ges, och den som inte har, från honom skall även det han äger tas.
26 Och han sade: Så är det med Guds rike, som om en man kastade säd i jorden;
27 Och han skulle sova och stiga upp natt och dag, och sädet skulle växa upp och växa upp, han vet inte hur.
28 Ty jorden bär frukt av sig själv; först bladet, sedan örat, efter det hela majsen i örat.
29 Men när frukten bärs, lägger han genast i skäran, ty skörden är kommen.
30 Och han sade: " Varmed skola vi likna Guds rike?" eller med vilken jämförelse ska vi jämföra det?
31 Det är som ett senapskorn som, när det sås i jorden, är mindre än alla frön som finns i jorden.
32 Men när det är sått, växer det upp och blir större än alla örter och skjuter ut stora grenar; så att luftens höns kan stanna i skuggan av den.
33 Och med många sådana liknelser talade han ordet till dem, allteftersom de kunde höra det.
34 Men utan liknelse talade han inte till dem, och när de var ensamma, förklarade han allt för sina lärjungar.
35 Och samma dag, när det blev afton, sade han till dem: " Låt oss gå över till andra sidan."
36 Och när de hade sänt iväg folket, tog de honom samtidigt som han var i skeppet. Och med honom fanns också andra små skepp.
37 Och det kom upp en stor vindstorm, och vågorna slog in i skeppet, så att det nu var fullt.
38 Och han låg på baksidan av skeppet och sov på en kudde, och de väckte honom och sade till honom: "Mästare, bryr du dig inte om att vi förgås?"
39 Och han stod upp och tillrättavisade vinden och sade till havet: Frid, var stilla. Och vinden lade sig, och det blev ett stort lugn.
40 Och han sade till dem: Varför är ni så rädda? hur kommer det sig att ni inte har någon tro?
41 Och de fruktade mycket och sade till varandra: "Vad är detta för en människa, som till och med vinden och havet lyder honom?"

KAPITEL 5

1 Och de kommo över till andra sidan havet, in i Gadarenernas land.
2 Och när han gick ut ur skeppet, mötte honom genast en man ur gravarna med en oren ande,

3 som hade sin boning bland gravarna; och ingen kunde binda honom, nej, inte med kedjor.
4 Därför att han ofta hade blivit bunden med bojor och kedjor, och kedjorna hade rivits sönder av honom, och bojorna hade brutits i sönder, och ingen kunde tämja honom.
5 Och alltid, natt och dag, var han i bergen och i gravarna och grät och högg sig med stenar.
6 Men när han såg Jesus på avstånd, sprang han och tillbad honom,
7 Och han ropade med hög röst och sade: Vad har jag med dig att göra, Jesus, du den Högste Guds Son? Jag besvär dig vid Gud, att du inte plågar mig.
8 Ty han sade till honom: Gå ut ur mannen, du orena ande.
9 Och han frågade honom: Vad är ditt namn? Och han svarade och sade: »Mitt namn är Legion, ty vi äro många.
10 Och han bad honom mycket att han inte skulle skicka dem ut ur landet.
11 Nu fanns det nära bergen en stor flock svin som äter.
12 Och alla djävlar bad honom och sade: Sänd oss in i svinen, så att vi må gå in i dem.
13 Och genast gav Jesus dem tillstånd. Och de orena andarna gick ut och gick in i svinen, och boskapen sprang med våld nedför en brant plats i havet (de voro omkring två tusen) och kvävdes i havet.
14 Och de som utfodrade svinen flydde och berättade det i staden och på landet. Och de gick ut för att se vad det var som hade gjorts.
15 Och de komma till Jesus och se honom som var besatt av djävulen och som hade legionen, sittande och klädd och vid sitt fulla sinne, och de blev rädda.
16 Och de som såg det berättade för dem hur det gick med den som var besatt av djävulen och även om svinen.
17 Och de började be honom att bege sig ut från deras stränder.
18 Och när han kom ombord på skeppet, bad den som hade varit besatt av djävulen honom att han måtte vara med honom.
19 Men Jesus tillät honom inte, utan sade till honom: Gå hem till dina vänner och berätta för dem hur stora ting Herren har gjort mot dig och förbarmat sig över dig.
20 Och han gick bort och började förkunna i Dekapolis hur stora ting Jesus hade gjort för honom, och alla förundrade sig.
21 Och när Jesus återfördes över med båt till andra sidan, samlades mycket folk till honom, och han var nära havet.
22 Och se, där kommer en av synagogans ledare, Jairus vid namn; och när han såg honom, föll han för hans fötter,
23 Och han bad honom mycket och sade: "Min lilla dotter ligger vid döden. Kom och lägg dina händer på henne, så att hon må bli botad; och hon skall leva.
24 Och Jesus gick med honom; och mycket folk följde honom och trängde honom.
25 Och en kvinna, som hade blodflöde i tolv år,
26 Och hon hade lidit mycket av många läkare och hade förbrukat allt vad hon ägde och blev ingenting bättre, utan blev snarare värre,
27 När hon hade hört talas om Jesus, kom hon i pressen bakom och rörde vid hans kläder.
28 Ty hon sade: Om jag bara får röra vid hans kläder, så blir jag hel.
29 Och genast torkades hennes blods källa; och hon kände i sin kropp att hon var botad från den plågan.
30 Och Jesus visste genast på sig själv att dygden hade utgått ur honom, vände honom om i pressen och sade: Vem rörde vid mina kläder?
31 Och hans lärjungar sade till honom: Du ser folkmassan tränga dig, och du säger: Vem rörde vid mig?
32 Och han såg sig omkring för att se henne som hade gjort detta.
33 Men kvinnan fruktade och darrande, eftersom hon visste vad som hade skett med henne, kom hon och föll ner för honom och berättade hela sanningen för honom.
34 Och han sade till henne: " Dotter, din tro har gjort dig frisk; gå i frid och var hel av din plåga.
35 Medan han ännu talade, kom det några från synagogföreståndarens hus som sade: "Din dotter är död; varför besvärar du Mästaren mer?"
36 Så snart Jesus hörde det ord som talades, sade han till synagogföreståndaren: Var inte rädd, tro bara.
37 Och han tillät ingen att följa honom utom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs bror.
38 Och han kom till synagogföreståndarens hus och såg tumultet och dem som grät och klagade mycket.
39 Och när han kom in, sade han till dem: » Varför grät I så här och gråter? flickan är inte död utan sover.
40 Och de skrattade till honom. Men när han hade slagit ut dem alla, tog han flickans fader och moder och dem som var med honom och gick in där flickan låg.
41 Och han tog flickan vid handen och sade till henne: Talitha cumi; vilket betyder, om man tolkar: Jungfru, säger jag dig, stå upp.
42 Och genast stod flickan upp och gick; ty hon var tolv år gammal. Och de häpnade med en stor häpnad.
43 Och han bjöd dem strängt att ingen skulle få veta det; och befallde att något skulle ge henne att äta.

KAPITEL 6

1 Och han gick ut därifrån och kom till sitt eget land; och hans lärjungar följde honom.
2 Och när sabbatsdagen kom, började han undervisa i synagogan, och många som hörde honom blev förvånade och sade: "Varifrån har denne man dessa saker?" Och vilken vishet är detta som ges honom, att även sådana mäktiga gärningar utförs av hans händer?
3 Är inte denne snickaren, son till Maria, bror till Jakob och Joses, och till Juda och Simon? och är inte hans systrar här hos oss? Och de blev förolämpade på honom.
4 Men Jesus sade till dem: " En profet är inte ohederlig, utan i sitt eget land och bland sina släktingar och i sitt eget hus."
5 Och där kunde han inte göra något mäktigt arbete, förutom att han lade händerna på några få sjuka och botade dem.
6 Och han förundrade sig över deras otro. Och han gick runt i byarna och undervisade.
7 Och han kallade till sig de tolv och började sända ut dem två och två; och gav dem makt över orena andar;
8 Och befallde dem att de inte skulle ta något på sin resa utom en stav. ingen remsa, inget bröd, inga pengar i sin plånbok:
9 Men var skoda med sandaler; och inte sätta på två rockar.

10 Och han sade till dem: Varhelst ni går in i ett hus, där stanna tills ni går därifrån.
11 Och den som inte tar emot er eller hör er, när ni går därifrån, skaka av stoftet under era fötter till ett vittnesbörd mot dem. Sannerligen säger jag er: Det skall vara drägligare för Sodom och Gomorra på domens dag än för den staden.
12 Och de gick ut och predikade att människor skulle omvända sig.
13 Och de drev ut många djävlar och smorde många sjuka med olja och botade dem.
14 Och kung Herodes hörde talas om honom; (ty hans namn var spritt utomlands) och han sade: "Johannes döparen har uppstått från de döda, och därför visar sig väldiga gärningar i honom."
15 Andra sade: "Det är Elias." Och andra sade: Det är en profet, eller som en av profeterna.
16 Men när Herodes hörde det, sade han: Det är Johannes, som jag halshögg; han har uppstått från de döda.
17 Ty Herodes hade själv sänt ut och gripit Johannes och bundit honom i fängelse för Herodias skull, hans bror Filips hustru, ty han hade gift sig med henne.
18 Ty Johannes hade sagt till Herodes: Det är inte tillåtet för dig att ha din brors hustru.
19 Därför hade Herodias ett gräl mot honom och ville ha dödat honom; men hon kunde inte:
20 Ty Herodes fruktade Johannes, eftersom han visste att han var en rättvis man och helig, och han iakttog honom; och när han hörde honom, gjorde han mycket och hörde honom med glädje.
21 Och när en behaglig dag kom, gjorde Herodes på sin födelsedag en måltid för sina herrar, högshövdare och hovmän i Galileen.
22 Och när dottern till denne Herodias kom in och dansade och behagade Herodes och dem som satt med honom, sade kungen till flickan: "Be mig vad du vill, så skall jag ge dig det."
23 Och han svor henne: Vad du än ber om av mig, det skall jag ge dig till hälften av mitt rike.
24 Och hon gick ut och sade till sin moder: Vad skall jag be? Och hon sade: Johannes döparens huvud.
25 Och hon kom genast med hast in till kungen och frågade och sade: "Jag vill att du ger mig i en låda Johannes döparens huvud."
26 Och kungen var mycket ledsen; men för hans eds skull och för deras skull som satt med honom, ville han inte avvisa henne.
27 Och genast sände kungen en bödel och befallde att hans huvud skulle föras fram, och han gick och halshögg honom i fängelset.
28 Och han förde sitt huvud i ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det till sin mor.
29 Och när hans lärjungar hörde det, kommo de och tog hans lik och lade det i en grav.
30 Och apostlarna samlades till Jesus och berättade allt för honom, både vad de hade gjort och vad de hade lärt.
31 Och han sade till dem: » Kommen eder åtskilda till en öde plats och vila en stund, ty det var många som kom och gick, och de hade ingen ledighet så mycket som att äta.
32 Och de gav sig iväg till en öken plats med båt enskilt.
33 Och folket såg dem gå bort, och många kände honom och sprang dit till fots från alla städer och gick ut från dem och kommo till honom.
34 Och när Jesus gick ut, såg han mycket folk och greps av medlidande med dem, eftersom de voro som får utan herde, och han började lära dem mycket.
35 Och när dagen nu var slut, kom hans lärjungar till honom och sade: Detta är en öde plats, och nu är tiden långt förbi.
36 Skicka bort dem, så att de kan gå ut i landet runt omkring och till byarna och köpa sig bröd, ty de har ingenting att äta.
37 Han svarade och sade till dem: Ge dem att äta. Och de sade till honom: Skall vi gå och köpa bröd för två hundra öre och ge dem att äta?
38 Han sade till dem: Hur många bröd har ni? gå och se. Och när de visste det, sade de: Fem och två fiskar.
39 Och han befallde dem att låta alla sätta sig vid sällskap på det gröna gräset.
40 Och de satte sig i led, hundratals och femtio.
41 Och när han hade tagit de fem bröden och de två fiskarna, såg han upp mot himlen och välsignade och bröt bröden och gav dem åt sina lärjungar att ställa fram för dem. och de två fiskarna delade han mellan dem alla.
42 Och de åt alla och blev mätta.
43 Och de tog upp tolv korgar fulla av fragmenten och fiskarna.
44 Och de som åt av bröden var omkring fem tusen män.
45 Och genast tvingade han sina lärjungar att gå ombord i skeppet och gå till andra sidan innan till Betsaida, medan han sände bort folket.
46 Och när han hade sänt dem bort, gick han upp på ett berg för att be.
47 Och när det blev afton, låg skeppet mitt i havet, och han ensam på land.
48 Och han såg dem arbeta i rodd; ty vinden var dem emot, och vid den fjärde nattvakten kom han till dem, gående på havet och ville ha gått förbi dem.
49 Men när de såg honom gå på havet, trodde de att det hade varit en ande, och ropade:
50 Ty de såg honom alla och blevo oroliga. Och genast talade han med dem och sade till dem: " Var vid gott mod; det är jag; var inte rädd.
51 Och han gick upp till dem i skeppet; och vinden lade sig, och de voro mycket förundrade över sig själva och förundrade sig.
52 Ty de såg inte på brödens under, ty deras hjärta var förhärdat.
53 Och när de hade gått över, kom de in i Genesarets land och drogo till stranden.
54 Och när de kom ut ur skeppet, kände de honom genast,
55 Och han sprang genom hela området runt omkring och började bära omkring i sängar de sjuka, där de hörde att han var.
56 Och varhelst han kom in i byar eller städer eller bygder, lade de sjuka på gatorna och bad honom att de skulle röra om det bara var kanten på hans klädsel; och alla som rörde vid honom blevo friska.

KAPITEL 7

1 Då församlade sig fariséerna till honom och några av de skriftlärda, som kommo från Jerusalem.
2 Och när de såg några av hans lärjungar äta bröd med orenade, det vill säga med otvättade händer, fann de fel.
3 Ty fariséerna och alla judar äter inte, om de inte tvättar händerna ofta, i enlighet med de äldstes tradition.
4 Och när de kommer från marknaden, om de inte tvättar sig, äter de inte. Och mycket annat finns det som de har fått att hålla i, såsom diskning av bägare och krukor, kopparkärl och bord.
5 Då frågade fariséerna och de skriftlärda honom: Varför vandra inte dina lärjungar enligt de äldstes tradition, utan äter bröd med otvättade händer?
6 Han svarade och sade till dem: " Rätt har Jesaja profeterat om eder hycklare, som det är skrivet: Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärta är långt ifrån mig."
7Men förgäves dyrka de mig, då de undervisar människors bud.
8 Ty när ni avstår från Guds bud, håller ni människornas tradition som diskning av krukor och bägare, och många andra liknande ting gör ni.
9 Och han sade till dem: " Alltså förkasta ni Guds bud, så att ni må hålla er egen tradition."
10 Ty Mose sade: Hedra din fader och din moder; Och den som förbannar fader eller moder, han må dö döden.
11 Men I säger: Om någon säger till sin fader eller moder: Det är Corban, det vill säga en gåva, av vad som helst du kan få nytta av mig; han ska vara fri.
12 Och I låter honom inte mer göra något för sin far eller moder;
13 Genom att göra Guds ord till ingen verkan genom eder tradition, som I har överlämnat, och många liknande saker gör ni.
14 Och när han hade kallat till sig allt folket, sade han till dem: Hör på mig var och en av er och förstå.
15 Det finns intet utifrån en människa som kan orena honom genom att gå in i honom; men det som kommer ut ur honom, det är det som orenar människan.
16 Om någon har öron att höra, låt honom höra.
17 Och när han gick in i huset från folket, frågade hans lärjungar honom om liknelsen.
18 Och han sade till dem: " Är ni också så oförstående?" Förstår ni inte att vad som helst utifrån kommer in i människan, det kan inte orena honom;
19 För det kommer inte in i hans hjärta utan i magen och går ut i draget och renar allt kött?
20 Och han sade: Det som kommer ut ur mannen, det orenar mannen.
21 Ty inifrån, ur människors hjärta, utgå onda tankar, äktenskapsbrott, otukt, mord,
22 Stölder, girighet, ogudaktighet, svek, löshet, ett ont öga, hädelse, högmod, dårskap:
23 Allt detta onda kommer inifrån och orenar människan.
24 Och därifrån stod han upp och gick in i Tyrus och Sidons gränser och gick in i ett hus och ville att ingen skulle få veta det, men han kunde inte döljas.
25 Ty en kvinna, vars unga dotter hade en oren ande, hörde talas om honom och kom och föll för hans fötter.
26 Kvinnan var en grek, en syrofeniker av folk; och hon bad honom att han skulle driva ut djävulen ur hennes dotter.
27 Men Jesus sade till henne: Låt barnen först bli mätta, ty det är inte lämpligt att ta barnens bröd och kasta det för hundarna.
28 Och hon svarade och sade till honom: Ja, Herre, men hundarna under bordet äta av barnens smulor.
29 Och han sade till henne: Gå din väg för detta ord; djävulen har gått ur din dotter.
30 Och när hon kom till sitt hus, fann hon att djävulen hade gått ut och hennes dotter låg på sängen.
31 Och återigen, på väg bort från Tyrus och Sidons kuster, kom han till Galileiska sjön, mitt emellan Dekapolis kuster.
32 Och de förde till honom en som var döv och hade ett hinder i hans tal; och de bönföll honom att lägga sin hand på honom.
33 Och han tog honom åt sidan från folkmassan och stack sina fingrar i hans öron, och han spottade och rörde vid hans tunga;
34 Och han såg upp mot himlen, suckade och sade till honom: Effata, det vill säga öppnas.
35 Och genast öppnades hans öron, och hans tungsnöre löstes, och han talade tydligt.
36 Och han bjöd dem att de inte skulle berätta det för någon.
37 Och de häpnade mycket och sade: "Allt har han gjort väl; han låter både de döva höra och de stumma att tala."

KAPITEL 8

1I de dagar då folkmassan var mycket stor och inte hade något att äta, kallade Jesus till sig sina lärjungar och sade till dem:
2 Jag förbarmar mig över folket, eftersom de nu har varit hos mig i tre dagar och inte har något att äta.
3 Och om jag sänder bort dem fastande till deras egna hus, så skola de tröttna på vägen, ty många av dem kom från fjärran.
4 Och hans lärjungar svarade honom: "Varifrån kan en människa mätta dessa män med bröd här i öknen?"
5 Och han frågade dem: Hur många bröd har ni? Och de sade: Sju.
6 Och han bjöd folket att sätta sig ner på marken, och han tog de sju bröden och tackade och bröt och gav åt sina lärjungar att ställa fram dem. och de ställde dem inför folket.
7 Och de hade några små fiskar, och han välsignade och befallde att också ställa dem framför dem.
8 Och de åt och blev mätta, och de tog upp sju korgar av det krossade köttet som var kvar.
9 Och de som hade ätit var omkring fyra tusen, och han sände dem bort.
10 Och genast steg han i ett skepp med sina lärjungar och kom till Dalmanuthas delar.
11 Och fariséerna gick ut och började fråga honom och begärde av honom ett tecken från himlen för att fresta honom.
12 Och han suckade djupt i sin ande och sade: Varför söker denna generation efter ett tecken? Sannerligen säger jag er: Inget tecken skall ges åt detta släkte.
13 Och han lämnade dem och gick åter i skeppet och gick över till andra sidan.

14 Nu hade lärjungarna glömt att ta bröd, och de hade inte heller med sig i skeppet mer än ett bröd.
15 Och han bjöd dem och sade: Se till, akta er för fariséernas surdeg och Herodes surdeg.
16 Och de resonerade med varandra och sade: Det är därför att vi inte har något bröd.
17 Och när Jesus förstod det, sade han till dem: " Varför resonerar ni, därför att ni inte har något bröd?" förstår ni ännu inte och förstår inte heller? har du ännu förhärdat ditt hjärta?
18 Har ni ögon, ser ni inte? och har öron, hör ni inte? och kommer ni inte ihåg det?
19 När jag krossade de fem bröden bland fem tusen, hur många korgar fulla med fragment tog ni upp? De sade till honom: Tolv.
20 Och när de sju bland fyra tusen, hur många korgar fulla med fragment tog ni upp? Och de sade: Sju.
21 Och han sade till dem: Hur kommer det sig att ni inte förstår?
22 Och han kom till Betsaida; och de förde en blind till honom och bad honom röra vid honom.
23 Och han tog den blinde i handen och förde honom ut ur staden; och när han hade spottat på hans ögon och lagt händerna på honom, frågade han honom om han såg något.
24 Och han såg upp och sade: "Jag ser människorna gå som träd."
25 Därefter lade han åter händerna på hans ögon och lät honom se upp, och han blev återställd och såg var och en tydlig.
26 Och han sände honom hem till sitt hus och sade: Gå inte in i staden och berätta det inte för någon i staden.
27 Och Jesus gick ut med hans lärjungar till städerna i Cesarea Filippi, och på vägen frågade han sina lärjungar och sade till dem: Vem säger människorna att jag är?
28 Och de svarade: "Johannes döparen; men somliga säger: Elias; och andra, En av profeterna.
29 Och han sade till dem: Men vem säger I att jag är? Och Petrus svarade och sade till honom: Du är Kristus.
30 Och han bjöd dem att de inte skulle berätta för någon om honom.
31 Och han började lära dem att Människosonen måste lida mycket och förkastas av de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och dödas och efter tre dagar uppstå.
32 Och han talade detta ord öppet. Och Petrus tog honom och började tillrättavisa honom.
33 Men när han hade vänt sig om och sett på sina lärjungar, tillrättavisade han Petrus och sade: Gå bakom mig, Satan, ty du njuter inte av det som är av Gud, utan det som är av människor.
34 Och när han hade kallat folket till sig tillsammans med sina lärjungar, sade han till dem: Var och en som kommer efter mig, han ska förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig.
35 Ty var och en som vill rädda sitt liv skall förlora det; men den som mister sitt liv för min och evangeliets skull, han skall rädda det.
36 Ty vad gagnar det en människa om hon vinner hela världen och förlorar sin själ?
37 Eller vad skall en man ge i utbyte för sin själ?
38 Var och en som därför skäms för mig och för mina ord i detta otuktiga och syndiga släkte; för honom skall också Människosonen skämmas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna.

KAPITEL 9

1 Och han sade till dem: Sannerligen säger jag eder, att det finns några av dem som står här, som inte skola smaka döden, förrän de har sett Guds rike komma med kraft.
2 Och efter sex dagar tog Jesus med sig Petrus, Jakob och Johannes och förde dem upp på ett högt berg för sig själva, och han förvandlades inför dem.
3 Och hans kläder blev skinande, mycket vita som snö; så att ingen fullare på jorden kan vita dem.
4 Och för dem visade sig Elias med Mose, och de talade med Jesus.
5 Och Petrus svarade och sade till Jesus: Mästare, det är gott för oss att vara här, och låt oss bygga tre tabernakel; en för dig och en för Mose och en för Elias.
6 Ty han visste inte vad han skulle säga; för de var mycket rädda.
7 Och det var ett moln som överskuggade dem, och en röst kom ut från molnet, som sade: "Detta är min älskade Son; hör honom."
8 Och plötsligt, när de hade sett sig omkring, såg de ingen längre, utom Jesus endast med sig själva.
9 Och när de kom ner från berget, befallde han dem att de inte skulle berätta för någon vad de hade sett, förrän Människosonen hade uppstått från de döda.
10 Och de behöll detta ord för sig själva och frågade med varandra vad uppståndelsen från de döda skulle betyda.
11 Och de frågade honom och sade: Varför säga de skriftlärda att Elias först måste komma?
12 Och han svarade och sade till dem: Elias kommer sannerligen först och återställer allt; och huru det är skrivet om Människosonen, att han måste lida mycket och förgås till intet.
13 Men jag säger eder: Elias har verkligen kommit, och de har gjort mot honom allt som de ville, såsom det är skrivet om honom.
14 Och när han kom till sina lärjungar, såg han en stor skara omkring dem, och de skriftlärda frågade med dem.
15 Och genast blev allt folket, när de såg honom, mycket häpna, och sprang till honom och hälsade honom.
16 Och han frågade de skriftlärda: Vad frågar ni med dem?
17 Och en ur folkmassan svarade och sade: Mästare, jag har fört till dig min son, som har en stum ande;
18 Och varhelst han tar honom, river han sönder honom; och han skummar och gnisslar med tänderna och sörjer bort; och jag talade till dina lärjungar att de skulle driva ut honom. och de kunde inte.
19 Han svarade honom och sade: O trofasta släkte, hur länge skall jag vara hos eder? hur länge ska jag lida dig? för honom till mig.
20 Och de förde honom till honom, och när han såg honom, tjurade anden genast honom; och han föll till marken och vältrade sig skummande.
21 Och han frågade sin far: Hur länge är det sedan detta kom till honom? Och han sade: Om ett barn.
22 Och ofta har den kastat honom i elden och i vattnet för att förgöra honom; men om du kan göra något, så förbarma dig över oss och hjälp oss.

23 Jesus sade till honom: Om du kan tro, är allt möjligt för den som tror.
24 Och genast ropade barnets fader och sade med tårar: "Herre, jag tror; hjälp min otro.
25 När Jesus såg att folket kom springande, tillrättavisade han den fula anden och sade till honom: Du stumme och döva ande, jag befaller dig, gå ut ur honom och gå inte mer in i honom.
26 Och anden ropade och slet sönder honom och gick ut ur honom, och han var som en död; så att många sa: Han är död.
27 Men Jesus tog honom i handen och lyfte upp honom; och han reste sig.
28 Och när han kom in i huset, frågade hans lärjungar honom enskilt: Varför kunde vi inte driva ut honom?
29 Och han sade till dem: " Detta slag kan inte framkomma genom intet annat än genom bön och fasta."
30 Och de gick därifrån och drogo genom Galileen; och han ville inte att någon skulle veta det.
31 Ty han undervisade sina lärjungar och sade till dem: Människosonen har överlämnats i människors händer, och de skola döda honom. och sedan han har blivit dödad, skall han uppstå på tredje dagen.
32 Men de förstodo icke detta ord, och de voro rädda för att fråga honom.
33 Och han kom till Kapernaum, och när han var i huset frågade han dem: Vad var det som ni tvistade med varandra på vägen?
34 Men de tystnade, ty på vägen hade de tvistat sinsemellan vem som skulle vara den störste.
35 Och han satte sig ned och kallade till sig de tolv och sade till dem: Om någon vill vara den första, han skall bli den sist av alla och allas tjänare.
36 Och han tog ett barn och ställde det mitt ibland dem; och när han hade tagit det i sin famn, sade han till dem:
37 Var och en som tar emot ett av sådana barn i mitt namn, han tar emot mig; och var och en som tar emot mig, han tar inte emot mig utan honom som har sänt mig.
38 Och Johannes svarade honom och sade: "Mästare, vi såg en driva ut onda andar i ditt namn, och han följer oss inte; och vi förbjöd honom, eftersom han inte följer oss."
39 Men Jesus sade: Förbjud honom inte, ty det finns ingen som gör ett under i mitt namn, som lätt kan tala illa om mig.
40 Ty den som inte är emot oss är på vår sida.
41 Ty var och en som ger er en bägare vatten att dricka i mitt namn, eftersom ni tillhör Kristus, sannerligen säger jag er, han skall inte förlora sin belöning.
42 Och den som förolämpar en av dessa små som tror på mig, det är bättre för honom att en kvarnsten hängdes om hans hals och kastades i havet.
43 Och om din hand sårar dig, så hugg av den. Det är bättre för dig att gå in i livet lemlästad, än att ha två händer för att gå in i helvetet, in i elden som aldrig skall släckas.
44 Där deras mask inte dör och elden inte släcks.
45 Och om din fot sårar dig, så hugg av den. Det är bättre för dig att gå in i livet, än att ha två fötter för att kastas i helvetet, i elden som aldrig skall släckas.
46 Där deras mask inte dör och elden inte släcks.
47 Och om ditt öga förolämpar dig, rycka ut det. Det är bättre för dig att gå in i Guds rike med ett öga än att ha två ögon för att kastas i helvetets eld.
48 Där deras mask inte dör och elden inte släcks.
49 Ty var och en skall saltas med eld, och varje offer skall saltas med salt.
50 Salt är gott, men om saltet har förlorat sin sälta, varmed vill ni krydda det? Ha salt i er och ha frid med varandra.

KAPITEL 10

1 Och han reste sig därifrån och kom till Judeens kuster på andra sidan Jordan, och folket vände sig till honom igen; och som vanligt lärde han dem igen.
2 Och fariséerna kommo till honom och frågade honom: "Är det tillåtet för en man att skilja sig från sin hustru?" fresta honom.
3 Och han svarade och sade till dem: Vad har Mose befallt eder?
4 Och de sade: Mose tillät att skriva en skilsmässa och att skiljas från henne.
5 Och Jesus svarade och sade till dem: " För edra hjärtas hårdhet skrev han detta bud till eder."
6 Men från skapelsens början gjorde Gud dem till man och kvinna.
7 Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru;
8 Och de två skola vara ett kött, så då är de inte längre två, utan ett kött.
9 Vad Gud därför har sammanfogat, må ingen människa skilja åt.
10 Och i huset frågade hans lärjungar honom igen om samma sak.
11 Och han sade till dem: Den som skiljer sig från sin hustru och gifter sig med en annan, han begår äktenskapsbrott mot henne.
12 Och om en kvinna skiljer sig från sin man och gifter sig med en annan, så begår hon äktenskapsbrott.
13 Och de förde små barn till honom, att han skulle röra vid dem, och hans lärjungar tillrättavisade dem som förde dem.
14 Men när Jesus såg det, blev han mycket missnöjd och sade till dem: " Låt barnen komma till mig och förbjud dem inte; ty sådana tillhör Guds rike."
15 Sannerligen säger jag er: Den som inte tar emot Guds rike som ett litet barn, han skall inte komma in där.
16 Och han tog dem i sin famn, lade sina händer på dem och välsignade dem.
17 Och när han hade gått ut på vägen, kom en springande och föll på knä för honom och frågade honom: "Gode Mästare, vad ska jag göra för att få ärva evigt liv?"
18 Och Jesus sade till honom: Varför kallar du mig god? det finns ingen god utom en, det vill säga Gud.
19 Du känner buden: Begå inte äktenskapsbrott, döda inte, stjäl inte, vittna inte falskt, bedrägera inte, ära din far och din mor.
20 Och han svarade och sade till honom: Mästare, allt detta har jag iakttagit från min ungdom.
21 Då när Jesus såg honom älskade han honom och sade till honom: En sak saknar du: gå din väg, sälj allt du har och ge åt de fattiga, så skall du ha en skatt i himlen; och kom och ta upp korset och följ mig.
22 Och han blev bedrövad över detta ord och gick bedrövad bort, ty han hade stora ägodelar.
23 Och Jesus såg sig omkring och sade till sina lärjungar: Hur svårt skola de som har rikedom komma in i Guds rike!

24 Och lärjungarna häpnade över hans ord. Men Jesus svarade igen och sade till dem: Barn, hur svårt är det för dem som förtrösta på rikedom att komma in i Guds rike!
25 Det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.
26 Och de häpnade av stor häpnad och sade sinsemellan: Vem kan då bliva frälst?
27 Och Jesus såg på dem och sade: För människor är det omöjligt, men inte för Gud, ty för Gud är allt möjligt.
28 Då började Petrus säga till honom: Se, vi har lämnat allt och följt dig.
29 Och Jesus svarade och sade: Sannerligen säger jag er: Det finns ingen som har lämnat hus eller bröder eller systrar, eller far eller mor, eller hustru eller barn eller jord, för min skull och evangeliets ,
30 Men han skall få hundrafaldigt nu i denna tid, hus och bröder och systrar, och mödrar och barn och jord, med förföljelser; och i den kommande världen evigt liv.
31 Men många som är första skola bli sist; och den sista först.
32 Och de var på väg upp till Jerusalem; och Jesus gick före dem, och de häpnade; och när de följde efter, blev de rädda. Och han tog igen de tolv och började tala om för dem vad som skulle hända honom,
33 och sade: »Se, vi gå upp till Jerusalem; och Människosonen skall överlämnas åt översteprästerna och åt de skriftlärda; och de skola döma honom till döden och överlämna honom till hedningarna.
34 Och de skola håna honom och gissla honom och spotta på honom och döda honom, och på tredje dagen skall han uppstå.
35 Och Jakob och Johannes, Sebedaios söner, kommo till honom och sade: "Mästare, vi vill att du gör för oss vad som helst vi vilja."
36 Och han sade till dem: Vad skulle I vilja att jag skulle göra för eder?
37 De sade till honom: "Ge oss att vi må sitta, den ene på din högra sida och den andre på din vänstra sida, i din härlighet."
38 Men Jesus sade till dem: I veten inte vad ni ber om; kan ni dricka av den bägare som jag dricker av? och bli döpt med det dop som jag är döpt med?
39 Och de sade till honom: Vi kunna. Och Jesus sade till dem: I skolen dricka av den bägare som jag dricker av; och med det dop som jag är döpt med skall ni bli döpta.
40 Men att sitta på min högra och på min vänstra hand är inte mitt att ge; men den skall ges åt dem för vilka den är beredd.
41 Och när de tio hörde det, började de bli mycket missnöjda med Jakob och Johannes.
42 Men Jesus kallade dem till sig och sade till dem: Ni vet att de som anses härska över hedningarna, utöva herravälde över dem. och deras stora utövar makt över dem.
43 Men så skall det icke vara bland eder; men den som är stor bland eder, han skall vara eder tjänare.
44 Och var och en av er som är den främste, han skall vara allas tjänare.
45 Ty inte ens Människosonen kom för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till en lösen för många.
46 Och de kommo till Jeriko, och när han gick ut från Jeriko med sina lärjungar och ett stort antal folk, satt den blinde Bartimeus, Timaeus son, vid vägen och tiggde.
47 Och när han hörde att det var Jesus från Nasaret, började han ropa och säga: Jesus, du Davids Son, förbarma dig över mig.
48 Och många bjöd honom att han skulle hålla tyst, men han ropade desto mer: "Du Davids son, förbarma dig över mig."
49 Och Jesus stod stilla och befallde honom att kallas. Och de kallade på den blinde mannen och sade till honom: Var vid god tröst, stå upp; han kallar dig.
50 Och han kastade bort sin mantel, stod upp och kom till Jesus.
51 Och Jesus svarade och sade till honom: Vad vill du att jag skall göra mot dig? Den blinde sade till honom: Herre, så att jag må få min syn.
52 Och Jesus sade till honom: Gå! din tro har gjort dig frisk. Och genast fick han synen och följde Jesus på vägen.

KAPITEL 11

1 Och när de kom nära Jerusalem, till Betfage och Betania, vid Oljeberget, sände han två av sina lärjungar,
2 Och han sade till dem: Gå in i byn mitt emot eder, och så snart ni kommit in i den, skolen I finna en föl bunden, på vilken ingen människa suttit. lös honom och för honom.
3 Och om någon säger till eder: Varför gör ni detta? säg att Herren behöver honom; och genast skall han sända honom hit.
4 Och de gick sin väg och fann fålen bunden vid dörren utanför på en plats där två vägar möttes; och de löser honom.
5 Och några av dem som stodo där sade till dem: "Vad gör ni, när ni förlorar fålen?
6 Och de sade till dem såsom Jesus hade befallt; och de släppte dem.
7 Och de förde fålen till Jesus och lade sina kläder på honom; och han satte sig på honom.
8 Och många bredde ut sina kläder på vägen, och andra högg ner grenar från träden och strödde dem på vägen.
9 Och de som gick före och de som följde efter, ropade och sade: Hosianna! Välsignad är han som kommer i Herrens namn:
10 Välsignat vare vår fader Davids rike, som kommer i Herrens namn: Hosianna i det högsta.
11 Och Jesus gick in i Jerusalem och in i templet, och när han hade sett sig omkring på allt, och nu kvällen var kommen, gick han ut till Betania med de tolv.
12 Och nästa morgon, när de kommo från Betania, var han hungrig.
13 Och när han såg ett fikonträd långt borta med löv, kom han, om han kunde finna något på det; och när han kom till det, fann han ingenting annat än löv. för fikonens tid var ännu inte.
14 Och Jesus svarade och sade till den: Ingen äter frukt av dig härefter i evighet. Och hans lärjungar hörde det.
15 Och de kommo till Jerusalem, och Jesus gick in i templet och började driva ut dem som sålde och köpte i templet och störtade omkull växlingsborden och duvors säten;
16 Och han ville inte tillåta att någon skulle bära något kärl genom templet.

17 Och han undervisade och sade till dem: Står det inte skrivet: Mitt hus skall kallas bönehus av alla folk? men ni har gjort det till en tjuvhåla.
18 Och de skriftlärda och översteprästerna hörde det och sökte hur de kunde förgöra honom, ty de fruktade honom, eftersom allt folket var förvånat över hans lära.
19 Och när det blev afton, gick han ut ur staden.
20 Och på morgonen, när de gick förbi, såg de fikonträdet torkat från rötterna.
21 Och Petrus påminde sig och sade till honom: "Mästare, se, fikonträdet som du förbannade är vissnat."
22 Och Jesus svarade och sade till dem: Tro på Gud.
23 Ty sannerligen säger jag eder: Var och en som säger till detta berg: Lyft dig upp och kastas i havet; och han ska inte tvivla i sitt hjärta, utan ska tro att det han säger ska ske. han skall få vad han säger.
24 Därför säger jag er: Allt vad ni önskar, när ni ber, tro att ni tar emot det, så skall ni få det.
25 Och när ni står och ber, så förlåt om ni har något emot någon, på det att även er Fader som är i himlen må förlåta er era överträdelser.
26 Men om ni inte förlåter, så kommer inte heller er Fader som är i himlen att förlåta era överträdelser.
27 Och de kom tillbaka till Jerusalem, och medan han vandrade i templet, kom överste prästerna, de skriftlärda och de äldste till honom,
28 Och säg till honom: Med vilken myndighet gör du detta? och vem gav dig denna myndighet att göra dessa ting?
29 Och Jesus svarade och sade till dem: Jag skall också ställa en fråga till eder och svara mig, och jag skall säga eder med vilken myndighet jag gör detta.
30 Johannes dop, var det från himlen eller av människor? svara mig.
31 Och de resonerade med sig själva och sade: Om vi säga: Från himmelen; han skall säga: Varför trodde ni honom då inte?
32 Men om vi säger: Av människor; de fruktade folket, ty alla ansåg att Johannes verkligen var en profet.
33 Och de svarade och sade till Jesus: Det kan vi inte säga. Och Jesus svarade och sade till dem: Inte heller säger jag eder med vilken myndighet jag gör detta.

KAPITEL 12

1 Och han började tala till dem genom liknelser. En man planterade en vingård och satte en häck runt den och grävde en plats för vinfettet och byggde ett torn och lät ut det till jordbruksmän och drog till ett fjärran land.
2 Och på rätt tid sände han en tjänare till vingårdsmännen, för att han skulle få av vingårdsmännen vingårdens frukt.
3 Och de grepo honom och slog honom och skickade honom tom.
4 Och åter sände han en annan tjänare till dem; och på honom kastade de stenar och sårade honom i huvudet och skickade bort honom skamligt behandlad.
5 Och åter sände han en annan; och honom dödade de, och många andra; slå några och döda några.
6 Då han ännu hade en son, sin älskade, sände han även honom sist till dem och sade: De skola vörda min son.
7 Men dessa jordbruksmän sade sinsemellan: "Detta är arvingen; kom, låt oss döda honom, så skall arvet bli vårt.
8 Och de tog honom och dödade honom och kastade ut honom från vingården.
9 Vad skall då vingårdens herre göra? han skall komma och förgöra vingårdsmännen och ge vingården åt andra.
10 Och har ni inte läst detta skriftställe; Den sten som byggmästarna förkastade har blivit hörnets huvud:
11 Detta var Herrens gärning, och det är förunderligt i våra ögon?
12 Och de sökte gripa honom, men fruktade folket, ty de visste att han hade talat liknelsen mot dem, och de lämnade honom och gick sin väg.
13 Och de sände till honom några av fariséerna och herodianerna för att fånga honom i hans ord.
14 Och när de kommo, sade de till honom: Mästare, vi vet att du är sann och inte bryr dig om någon; ty du ser inte på människors person, utan lär ut Guds väg i sanning: Är det tillåtet att ge hyllning till Caesar, eller inte?
15 Ska vi ge, eller ska vi inte ge? Men eftersom han kände deras hyckleri, sade han till dem: Varför fresta I mig? ge mig ett öre, så att jag får se det.
16 Och de kom med det. Och han sade till dem: Vems är denna bild och överskrift? Och de sade till honom: Caesars.
17 Och Jesus svarade och sade till dem: Ge kejsaren vad som är kejsarens och Gud vad som är Guds. Och de förundrade sig över honom.
18 Då kom sadducéerna till honom, som säga att det inte finns någon uppståndelse; och de frågade honom och sade:
19 Mästare, Mose skrev till oss: Om en mans bror dör och lämnar sin hustru bakom sig och inte lämnar några barn, så skall hans bror ta sin hustru och uppfostra sin brors säd.
20 Nu fanns det sju bröder, och den förste tog sig en hustru, och den döde lämnade ingen säd efter sig.
21 Och den andre tog henne och dog och lämnade ingen säd, och den tredje likaså.
22 Och de sju hade henne och lämnade ingen säd; sist av alla dog kvinnan också.
23 I uppståndelsen alltså, när de uppstå, vems hustru skall hon vara av dem? ty de sju hade henne till hustru.
24 Och Jesus svarade och sade till dem: " Flera ni därför vilse, därför att ni inte känner till skrifterna och inte heller Guds kraft?"
25 Ty när de skall uppstå från de döda, varken gifta sig eller gifta sig; men är som änglarna i himlen.
26 Och när det gäller de döda, att de uppstår: har ni inte läst i Mose bok hur Gud i busken talade till honom och sade: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud ?
27 Han är inte de dödas Gud, utan de levandes Gud.
28 Och en av de skriftlärde kom fram och hörde dem diskutera och förstod att han hade svarat dem väl, och frågade honom: Vilket är det första budet av alla?
29 Och Jesus svarade honom: Det första av alla bud är: Hör, Israel! Herren vår Gud är en enda Herre:
30 Och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd och av all din kraft: detta är det första budet.
31 Och det andra är likt, nämligen detta: Du skall älska din nästa som dig själv. Det finns inget annat bud större än dessa.
32 Och den skriftlärde sade till honom: »Ja, Mästare, du har sagt sanning, ty det finns en Gud; och det finns ingen annan än han:

33 Och att älska honom av hela hjärtat och av hela förståndet och av hela själen och av all kraft, och att älska sin nästa som sig själv, är mer än alla brännoffer och slaktoffer.
34 Och när Jesus såg att han svarade förståndigt, sade han till honom: " Du är inte långt från Guds rike." Och ingen man efter det vågade ställa någon fråga till honom.
35 Och Jesus svarade och sade, medan han undervisade i templet: Huru säga de skriftlärda att Kristus är Davids Son?
36 Ty David själv sade genom den Helige Ande: HERREN sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, tills jag gör dina fiender till din fotpall.
37 Därför kallar David själv honom Herre; och varifrån är han då hans son? Och allmogen hörde honom gärna.
38 Och han sade till dem i sin lära: Akta er för de skriftlärda, som älskar att gå i långklädda kläder och älska hälsningar på marknadsplatserna,
39 Och huvudmännen satt i synagogorna och de översta rummen vid högtiderna.
40 som förtär änkornas hus och för skenbart beder långa böner; dessa skola få större fördömelse.
41 Och Jesus satte sig mitt emot skattkammaren och såg hur folket kastade pengar i skattkammaren, och många som var rika kastade mycket.
42 Och där kom en fattig änka, och hon kastade in två kvalster, som tjänar pengar.
43 Och han kallade till sig sina lärjungar och sade till dem: Sannerligen säger jag eder, att denna fattiga änka har kastat in mer än alla de som har kastat i skattkammaren.
44 Ty allt de gjorde av sitt överflöd; men av sin nöd har hon gjutit in allt vad hon ägde, ja, hela sitt liv.

KAPITEL 13

1 Och när han gick ut ur templet, sade en av hans lärjungar till honom: "Mästare, se vad för slags stenar och vilka byggnader som finns här!
2 Och Jesus svarade och sade till honom: Ser du dessa stora byggnader? den ena stenen på den andra ska inte lämnas kvar, som inte ska kastas ner.
3 Och när han satt på Oljeberget mitt emot templet, frågade Petrus och Jakob och Johannes och Andreas honom enskilt:
4 Säg oss, när skall detta ske? och vad skall bli tecknet när allt detta skall fullbordas?
5 Och Jesus svarade dem och började säga: Se till att inte någon bedrar er.
6 Ty många skola komma i mitt namn och säga: Jag är Kristus; och kommer att bedra många.
7 Och när ni får höra om krig och rykten om krig, var ni inte oroliga, ty sådant måste vara nödvändigt; men slutet skall inte vara ännu.
8 Ty nation skall resa sig mot folk, och rike mot rike, och det skall bli jordbävningar på olika platser, och det skall bli hungersnöd och nöd: detta är början till sorger.
9 Men akta er själva, ty de skall överlämna er till råden; och i synagogorna skolen I bliva slagen, och I skolen ställas inför härskare och kungar för min skull, till ett vittnesbörd mot dem.
10 Och evangeliet måste först förkunnas bland alla folk.
11 Men när de leder er och överlämnar er, så tänk inte på vad ni skall tala i förväg, och överväg inte heller; den Helige Anden.
12 Nu skall brodern förråda brodern till döden, och fadern sonen; och barn skola resa sig mot sina föräldrar och döda dem.
13 Och ni skall hatas av alla för mitt namns skull, men den som håller ut intill änden, han skall bli frälst.
14 Men när ni ser ödeläggelsens styggelse, omtalad av profeten Daniel, stå där den inte borde, (låt den som läser förstå det), så låt dem som är i Judeen fly till bergen.
15 Och låt den som är på hustaken inte gå ner i huset och inte heller gå in där för att ta ut något ur sitt hus.
16 Och låt den som är ute på fältet inte vända tillbaka för att ta upp sin klädnad.
17 Men ve dem som hava barn och dem som diar i de dagar!
18 Och be att eder flykt inte sker på vintern.
19 Ty i de dagar skall det finnas en nöd, sådan som inte var från början av skapelsen, som Gud skapade, till denna tid, och som inte heller kommer att vara.
20 Och förutom att Herren hade förkortat dessa dagar, skulle inget kött bli frälst, men för de utvaldas skull, som han har utvalt, har han förkortat dagarna.
21 Och om någon då säger till eder: Se, här är Kristus; eller se, han är där; tro honom inte:
22 Ty falska Kristus och falska profeter skola uppstå och göra tecken och under för att förföra, om det var möjligt, även de utvalda.
23 Men se till, se, jag har förutsagt er allt.
24 Men i de dagarna, efter den vedermödan, skall solen förmörkas, och månen skall inte ge sitt ljus,
25 Och himlens stjärnor skola falla, och de krafter som finns i himlen skall skakas.
26 Och då skall de se Människosonen komma på molnen med stor kraft och härlighet.
27 Och då skall han sända sina änglar och samla sina utvalda från de fyra vindarna, från jordens yttersta del till himlens yttersta del.
28 Lär nu en liknelse om fikonträdet; När hennes gren ännu är mjuk och ger ut löv, vet ni att sommaren är nära.
29 Så vet ni på samma sätt, när ni ser detta ske, att det är nära, till och med för dörrarna.
30 Sannerligen säger jag er, att detta släktled inte skall förgå förrän allt detta har skett.
31 Himmel och jord skola förgå, men mina ord skola icke förgås.
32 Men om den dagen och den stunden vet ingen, inte heller änglarna i himlen, varken Sonen utan Fadern.
33 Akta er, vaka och be, ty ni vet inte när tiden är inne.
34 Ty Människosonen är som en man som går långt bort, som lämnade sitt hus och gav makt åt sina tjänare och åt var och en sitt arbete, och befallde portvakten att vaka.
35 Vaka därför, ty ni vet inte när husets herre kommer, på aftonen eller vid midnatt, eller vid tuppgalandet eller på morgonen.
36 För att inte komma plötsligt finner han dig sova.
37 Och vad jag säger er säger jag till alla: Vakna.

KAPITEL 14

1 Efter två dagar var det påskhögtid och osyrat bröd, och översteprästerna och de skriftlärda sökte hur de kunde gripa honom med list och döda honom.

2 Men de sade: "Inte på högtidsdagen, för att folket inte skall bli oroligt."
3 Och när han var i Betania, i Simon den spetälskes hus, när han satt till bords, kom en kvinna som hade en alabasterlåda med mycket dyrbar nardussalva; och hon bröt lådan och hällde den över hans huvud.
4 Och det fanns några som var förtörnade inom sig och sade: "Varför blev detta slöseri med salvan?
5 Ty det kunde ha sålts för mer än tre hundra pence och givits till de fattiga. Och de knorrade mot henne.
6 Och Jesus sade: " Låt henne vara; varför besvärar du henne? hon har gjort ett gott verk på mig.
7 Ty de fattiga har ni alltid hos er, och när ni vill må ni göra dem gott; men mig har ni inte alltid.
8 Hon har gjort vad hon kunde; hon har kommit i förväg för att smörja min kropp till begravningen.
9 Sannerligen säger jag er: Varhelst detta evangelium skall predikas i hela världen, skall också detta som hon har gjort omtalas till hennes åminnelse.
10 Och Judas Iskariot, en av de tolv, gick till översteprästerna för att förråda honom åt dem.
11 Och när de hörde det, blev de glada och lovade att ge honom pengar. Och han sökte hur han bekvämt kunde förråda honom.
12 Och på det osyrade brödets första dag, när de slaktade påskhögtiden, sade hans lärjungar till honom: Var vill du att vi ska gå och förbereda så att du kan äta påsken?
13 Och han sände ut två av sina lärjungar och sade till dem: Gån in i staden, och där skall en man möta eder, som bär en kanna vatten; följ honom.
14 Och varhelst han går in, säg till husbonden: Mästaren säger: Var är gästkammaren, där jag ska äta påsken med mina lärjungar?
15 Och han skall visa dig ett stort övre rum, möblerat och iordningställt; gör där i ordning åt oss.
16 Och hans lärjungar gick ut och kommo in i staden och fann som han hade sagt till dem, och de beredde påsken.
17 Och på kvällen kom han med de tolv.
18 Och medan de satt och åt, sade Jesus: Sannerligen säger jag eder: En av eder som äter med mig skall förråda mig.
19 Och de började bli bedrövade och säga till honom en efter en: Är det jag? och en annan sa: Är det jag?
20 Och han svarade och sade till dem: Det är en av de tolv som doppar med mig i skålen.
21 Visserligen går Människosonen, såsom det är skrivet om honom, men ve den man genom vilken Människosonen blir förrådd! bra var det för den mannen om han aldrig hade fötts.
22 Och medan de åt, tog Jesus bröd och välsignade och bröt det och gav åt dem och sade: " Ta, ät, detta är min kropp."
23 Och han tog bägaren, och när han hade tackat, gav han dem den; och de drack alla av den.
24 Och han sade till dem: Detta är mitt blod, det nya testamentet, som utgjuts för många.
25 Sannerligen säger jag er: Jag kommer inte att dricka mer av vinstockens frukt tills den dag jag dricker den ny i Guds rike.
26 Och när de hade sjungit en lovsång, gick de ut till Oljeberget.
27 Och Jesus sade till dem: " Alla I skolen taga illa vid mig i natt; ty det är skrivet: Jag skall slå herden, och fåren skola skingras."
28 Men efter det att jag har uppstått, skall jag gå före er till Galileen.
29 Men Petrus sade till honom: Fastän alla kommer att ta anstöt, så gör jag det inte.
30 Och Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig, att denna dag, ja, i denna natt, innan hanen galer två gånger, skall du förneka mig tre gånger.
31 Men han talade ännu hårdare: Om jag skulle dö med dig, så skall jag inte förneka dig på något sätt. Likaså sa de alla.
32 Och de kommo till en plats som fick namnet Getsemane, och han sade till sina lärjungar: " Sätt er här, medan jag skall be."
33 Och han tog med sig Petrus och Jakob och Johannes, och han började bli mycket häpen och mycket tung.
34 Och han sade till dem: " Min själ är mycket bedrövad ända till döden; stanna här och vaken."
35 Och han gick fram ett litet stycke och föll till marken och bad att, om det var möjligt, timmen måtte passera honom.
36 Och han sade: Abba, Fader, allt är möjligt för dig; ta denna bägare ifrån mig: dock inte vad jag vill, utan vad du vill.
37 Och han kom och fann dem sovande och sade till Petrus: Simon, sover du? kunde du inte se en timme?
38 Vaka och be, så att ni inte faller i frestelse. Anden är verkligen redo, men köttet är svagt.
39 Och åter gick han bort och bad och talade samma ord.
40 Och när han kom tillbaka, fann han dem sova igen (ty deras ögon var tunga), och de visste inte vad de skulle svara honom.
41 Och han kom för tredje gången och sade till dem: Sov nu och vila eder. Det är nog, stunden är kommen; se, Människosonen är förrådd i syndares händer.
42 Stå upp, låt oss gå; se, han som förråder mig är nära.
43 Och genast, medan han ännu talade, kom Judas, en av de tolv, och med honom en stor skara med svärd och stavar, från översteprästerna och de skriftlärda och de äldste.
44 Och han som förrådde honom hade gett dem ett tecken och sagt: Den jag kysser, det är han. tag honom och för honom bort i säkerhet.
45 Och så snart han kom, gick han genast till honom och sade: "Mästare, mästare; och kysste honom.
46 Och de lade sina händer på honom och tog honom.
47 Och en av dem som stod där drog ett svärd och slog en översteprästens tjänare och högg av hans öra.
48 Och Jesus svarade och sade till dem: » Har ni kommit ut, som mot en tjuv, med svärd och stavar för att ta mig?
49 Jag var dagligen med eder i templet och undervisade, och ni tog mig inte; men skrifterna måste uppfyllas.
50 Och de övergav honom alla och flydde.
51 Och där följde en ung man, som hade ett linnetyg gjutet om sin nakna kropp; och de unga männen grep honom:
52 Och han lämnade linneduken och flydde naken från dem.
53 Och de förde Jesus bort till översteprästen, och med honom församlades alla översteprästerna och de äldste och de skriftlärda.

54 Och Petrus följde honom långt borta, ända in i översteprästens palats, och han satt med tjänarna och värmde sig vid elden.
55 Och översteprästerna och hela rådet sökte vittnesbörd mot Jesus för att döda honom. och hittade ingen.
56 Ty många vittnade falskt mot honom, men deras vittnesbörd var inte överens.
57 Och några stodo upp och vittnade falskt mot honom och sade:
58 Vi hörde honom säga: Jag skall förstöra detta tempel som är gjort med händer, och inom tre dagar skall jag bygga ett annat gjort utan händer.
59 Men inte heller var deras vittne överens.
60Och översteprästen reste sig mitt ibland och frågade Jesus och sade: Svarar du ingenting? vad är det som dessa vittnar mot dig?
61 Men han tystnade och svarade ingenting. Åter frågade översteprästen honom och sade till honom: Är du Kristus, den saliges Son?
62 Och Jesus sade: Det är jag, och ni skall se Människosonen sitta på maktens högra sida och komma på himlens moln.
63 Då slet översteprästen sönder sina kläder och sade: "Vad behöver vi ytterligare vittnen?"
64 Ni har hört hädelsen: vad tycker ni? Och de dömde honom alla att vara skyldig till döden.
65 Och några började spotta på honom och täcka hans ansikte och slå honom och säga till honom: Profetera, och tjänarna slogo honom med sina händer.
66 Och när Petrus var nedanför i slottet, kom en av översteprästens tjänarinnor.
67 Och när hon såg Petrus värma sig, såg hon på honom och sade: Och du var också med Jesus från Nasaret.
68 Men han förnekade och sade: "Jag vet inte, och jag förstår inte vad du säger." Och han gick ut i förhallen; och tuppen.
69 Och en piga såg honom igen och började säga till dem som stodo där: "Detta är en av dem."
70 Och han förnekade det igen. Och en stund därefter sade de som stodo där igen till Petrus: "Du är visserligen en av dem, ty du är en galileer, och ditt tal överensstämmer med det."
71 Men han började förbanna och svära och sade: "Jag känner inte denna man som ni talar om."
72 Och andra gången kom tuppen. Och Petrus påminde sig det ord som Jesus sade till honom: Innan hanen galer två gånger, skall du förneka mig tre gånger. Och när han tänkte på det, grät han.

KAPITEL 15

1 Och genast på morgonen höll översteprästerna samråd med de äldste och skriftlärda och hela rådet, och bande Jesus och förde bort honom och överlämnade honom till Pilatus.
2 Och Pilatus frågade honom: Är du judarnas konung? Och han svarade och sade till honom: Du säger det.
3 Och översteprästerna anklagade honom för mycket, men han svarade ingenting.
4 Och Pilatus frågade honom igen och sade: Svarar du ingenting? se hur mycket de vittna mot dig.
5 Men Jesus svarade ännu ingenting; så att Pilatus förundrades.
6 På den högtiden släppte han en fånge åt dem, vem de än önskade.
7 Och det var en som hette Barabbas, som låg bunden med dem som hade gjort uppror mot honom, som hade begått mord i upproret.
8 Och folket som ropade högt började begära att han skulle göra som han någonsin hade gjort mot dem.
9 Men Pilatus svarade dem och sade: "Vill ni att jag ska släppa eder judarnas konung?"
10 Ty han visste att översteprästerna hade överlämnat honom av avund.
11 Men översteprästerna uppmanade folket att hellre släppa Barabbas åt dem.
12 Och Pilatus svarade och sade åter till dem: Vad vill I då att jag skall göra mot honom som I kallar judarnas konung?
13 Och de ropade igen: Korsfäst honom.
14 Då sade Pilatus till dem: Varför, vad ont har han gjort? Och de ropade ännu mer: Korsfäst honom.
15 Och Pilatus var villig att nöja folket och släppte Barabbas åt dem och överlämnade Jesus till att korsfästas, när han hade gisslat honom.
16 Och soldaterna förde honom bort in i hallen, som kallas Praetorium; och de kallar ihop hela bandet.
17 Och de klädde honom i purpur och flätade en törnekrona och satte den om hans huvud,
18 Och han började hälsa honom: "Hej, du judarnas konung!
19 Och de slogo honom i huvudet med ett rör och spottade på honom, och de böjde sig på knäna och tillbad honom.
20 Och när de hade hånat honom, tog de av honom purpurfärgen och klädde på honom hans egna kläder och förde honom ut för att korsfästa honom.
21 Och de tvingade en Simon från Cyrene, som gick förbi, på väg ut ur landet, Alexanders och Rufus far, att bära sitt kors.
22 Och de förde honom till platsen Golgata, vilket, i tolkningen, är platsen för en skalle.
23 Och de gav honom att dricka vin blandat med myrra, men han fick det inte.
24 Och när de hade korsfäst honom, delade de hans kläder och kastade lott om dem vad var och en skulle ta.
25 Och det var den tredje timmen, och de korsfäste honom.
26 Och uppskriften på hans anklagelse skrevs över: JUDADARNAS KUNG.
27 Och med honom korsfäste de två tjuvar; den ena på hans högra hand och den andra på hans vänstra.
28 Och skriften uppfylldes, som säger: Och han räknades med överträdarna.
29 Och de som gick förbi förtalade honom och viftade med huvudena och sade: »Ack, du som förstör templet och bygger det på tre dagar!
30 Rädda dig själv och stig ner från korset.
31 På samma sätt sade ock översteprästerna hånande sinsemellan med de skriftlärda: Han räddade andra; sig själv kan han inte rädda.
32 Låt nu Kristus, Israels konung, stiga ned från korset, så att vi må se och tro. Och de som korsfästes med honom förtalade honom.
33 Och när den sjätte timmen kom, blev det mörker över hela landet intill den nionde timmen.

34 Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: Eloi, Eloi, lama sabachtani? vilket är, tolkat: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?
35 Och några av dem som stodo där, sade, när de hörde det: »Se, han kallar på Elias.
36 Och en sprang och fyllde en svamp full med vinäger och satte den på ett rör och gav honom att dricka och sade: "Låt vara! låt oss se om Elias kommer för att ta ner honom.
37 Och Jesus ropade med hög röst och gav upp andan.
38 Och templets förhängning revs i två delar från toppen till botten.
39 Och när centurionen, som stod mitt emot honom, såg att han ropade så och gav upp andan, sade han: Sannerligen, denne man var Guds Son.
40 Det fanns också kvinnor som såg på långt borta: bland vilka fanns Maria Magdalena och Maria, mor till Jakob den mindre och till Joses och Salome;
41 (som också, när han var i Galileen, följde honom och tjänade honom) och många andra kvinnor som drog upp med honom till Jerusalem.
42 Och nu när aftonen var kommen, eftersom det var förberedelsen, det vill säga dagen före sabbaten,
43 Josef från Arimathaea, en hederlig rådgivare, som också väntade på Guds rike, kom och gick frimodigt in till Pilatus och längtade efter Jesu kropp.
44 Och Pilatus förundrade sig över att han redan var död; och han kallade till sig hövitsmannen och frågade honom om han hade varit död någon gång.
45 Och när han fick veta det om centurionen, gav han kroppen till Josef.
46 Och han köpte fint linne och tog ner honom och svepte in honom i linne och lade honom i en grav som var uthuggen i en klippa, och rullade en sten fram till gravens dörr.
47 Och Maria Magdalena och Maria, Joses mor, såg var han låg.

KAPITEL 16

1 Och när sabbaten hade passerat, hade Maria Magdalena och Maria, Jakobs moder, och Salome köpt söta kryddor, för att de skulle komma och smörja honom.
2 Och mycket tidigt på morgonen, den första dagen i veckan, kom de till graven när solen gick upp.
3 Och de sade sinsemellan: Vem skall välta bort oss stenen från gravens dörr?
4 Och när de tittade, såg de att stenen var bortrullad, ty den var mycket stor.
5 Och när de gick in i graven, såg de en ung man sitta på högra sidan, klädd i en lång vit klädsel; och de blev rädda.
6 Och han sade till dem: Var inte förskräckta. I söken Jesus från Nasaret, som blev korsfäst; han har uppstått; han är inte här: se platsen där de lade honom.
7 Men gå er och säg till hans lärjungar och Petrus att han går före er till Galileen: där skall ni se honom, såsom han sade till er.
8 Och de gick hastigt ut och flydde från graven; ty de darrade och häpnade, och de sade intet till någon; för de var rädda.
9När Jesus uppstod tidigt den första dagen i veckan, visade han sig först för Maria Magdalena, ur vilken han hade utdrivit sju djävlar.
10 Och hon gick och berättade för dem som hade varit med honom, medan de sörjde och grät.
11 Och när de hade hört att han levde och hade setts av henne, trodde de inte.
12 Därefter visade han sig i en annan gestalt för två av dem, medan de gick och gick ut på landet.
13 Och de gick och berättade det för de återstående, och de trodde inte heller på dem.
14 Därefter visade han sig för de elva när de satt till bords, och besvärade dem med deras otro och hårda hjärtan, eftersom de inte trodde dem som hade sett honom efter att han hade uppstått.
15 Och han sade till dem: Gå ut i hela världen och predika evangeliet för varje skapelse.
16 Den som tror och blir döpt skall bli frälst; men den som inte tror skall bli fördömd.
17 Och dessa tecken skall följa dem som tror; I mitt namn skola de driva ut djävlar; de skall tala med nya tungor;
18 De skola ta upp ormar; och om de dricker något dödligt, så skall det inte skada dem; de skola lägga händerna på de sjuka, och de skola bli friska.
19 Så sedan Herren hade talat till dem, togs han upp till himlen och satte sig på Guds högra sida.
20 Och de gick ut och predikade överallt, och Herren arbetade med dem och bekräftade ordet med tecken som följde. Amen.

Luke

KAPITEL 1

1 Eftersom många har tagit till sig för att i ordning lägga fram en förklaring om det som man med största säkerhet tror bland oss,
2 Liksom de överlämnade dem till oss, som från början var ögonvittnen och ordets tjänare;
3 Det föreföll mig också bra, efter att ha haft fullkomlig förståelse för allt från första början, att skriva till dig i ordning, högste Teofilus,
4 för att du skulle få veta vissheten om de ting som du har blivit undervisad om.
5 Det fanns på Herodes, konungen av Judeen, en viss präst vid namn Sakarias, från Abias krets, och hans hustru var av Arons döttrar, och hon hette Elisabet.
6 Och de var båda rättfärdiga inför Gud och vandrade i alla Herrens bud och förordningar utan oklanderlighet.
7 Och de hade inget barn, eftersom att Elisabeth var ofruktbar, och de båda var nu väl drabbade i år.
8 Och det hände sig att medan han utförde prästtjänsten inför Gud i den ordning som han hade haft,
9 Enligt sed för prästtjänsten var hans lott att bränna rökelse när han gick in i Herrens tempel.
10 Och hela folkmassan bad ute vid rökelsens tid.
11 Och en Herrens ängel visade sig för honom, som stod på höger sida om rökelsealtaret.
12 Och när Sakaria såg honom, blev han orolig, och fruktan föll över honom.
13 Men ängeln sade till honom: Frukta inte, Sakarias, ty din bön är hörd; och din hustru Elisabeth skall föda en son till dig, och du skall ge honom namnet Johannes.
14 Och du skall ha glädje och fröjd; och många skola jubla över hans födelse.
15 Ty han skall vara stor i Herrens ögon, och han skall varken dricka vin eller stark dryck; och han skall bli uppfylld av den Helige Ande, ända från sin moders liv.
16 Och många av Israels barn skall han vända sig till Herren, sin Gud.
17 Och han skall gå före honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och de olydiga till de rättfärdigas vishet; för att bereda ett folk som är berett åt Herren.
18 Och Sakarias sade till ängeln: »Varav skall jag veta detta? ty jag är en gammal man, och min hustru är väl slagen i åratal.
19 Och ängeln svarade och sade till honom: "Jag är Gabriel, som står inför Guds ansikte; och jag är utsänd för att tala till dig och förkunna dig detta glada budskap.
20 Och se, du skall vara stum och inte kunna tala ända till den dag då dessa ting skall utföras, eftersom du inte tror på mina ord, som skall uppfyllas i sin tid.
21 Och folket väntade på Sakarias och förundrade sig över att han stannade så länge i templet.
22 Och när han gick ut kunde han inte tala till dem, och de förstod att han hade sett en syn i templet; ty han vinkade till dem och förblev mållös.
23 Och det hände sig att så snart som hans tjänstgöringsdagar var slutna, gick han till sitt eget hus.
24 Och efter dessa dagar blev hans hustru Elisabeth havande och gömde sig i fem månader och sade:
25 Så har Herren gjort med mig i de dagar då han såg på mig, för att ta bort min smälek bland människorna.
26 Och i den sjätte månaden sändes ängeln Gabriel från Gud till en stad i Galileen, som hette Nasaret,
27 Till en jungfru som var förlovad med en man som hette Josef, av Davids hus; och jungfruns namn var Maria.
28 Och ängeln gick in till henne och sade: "Hej, du högt behagade! Herren är med dig; välsignad är du bland kvinnorna."
29 Och när hon såg honom, blev hon bekymrad över hans ord, och hon tänkte på vilken hälsning detta skulle vara.
30 Och ängeln sade till henne: Frukta inte, Maria, ty du har funnit nåd hos Gud.
31 Och se, du skall bli havande i ditt moderliv och föda en son, och du skall ge honom namnet JESUS.
32 Han skall bli stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron.
33 Och han skall regera över Jakobs hus för evigt; och på hans rike skall det inte finnas något slut.
34 Då sade Maria till ängeln: "Hur skall detta vara, eftersom jag inte känner en man?"
35 Och ängeln svarade och sade till henne: Den Helige Ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall överskugga dig; därför skall också det heliga som skall födas av dig kallas Guds Son.
36 Och se, din kusin Elisabeth, hon har också fått en son i sin ålderdom, och detta är den sjätte månaden med henne, som kallades ofruktsam.
37 Ty för Gud är ingenting omöjligt.
38 Och Maria sade: "Se, Herrens tjänarinna; vare mig enligt ditt ord. Och ängeln gick ifrån henne.
39 Och Maria stod upp vid den tiden och gick med hast till bergslandet, till en stad i Juda;
40 Och han gick in i Sakarias hus och hälsade Elisabeth.
41 Och det hände sig, när Elisabet hörde Marias hälsning, spädde barnet i hennes sköte; och Elisabeth blev fylld av den Helige Ande:
42 Och hon talade med hög röst och sade: Välsignad är du bland kvinnorna, och välsignad är din livsfrukt.
43 Och varifrån kommer detta mig, att min Herres moder skulle komma till mig?
44 Ty se, så snart din hälsnings röst hördes i mina öron, hoppade barnet i mitt sköte av glädje.
45 Och salig är hon som trodde, ty det skall bliva fullgörande av det som har blivit sagt till henne från Herren.
46 Och Maria sade: "Min själ prisar Herren,
47 Och min ande har fröjt sig över Gud, min Frälsare.
48 Ty han har betraktat sin tjänarinnas låga stånd, ty se, från hädanefter skola alla släkten kalla mig salig.
49 Ty den som är mäktig har gjort stora ting mot mig; och heligt är hans namn.
50 Och hans barmhärtighet är över dem som fruktar honom från släkte till släkte.
51 Han har visat kraft med sin arm; han har spritt de högmodiga i deras hjärtans fantasi.
52 Han har lagt ned de mäktiga från deras stolar och upphöjt dem som är låga.
53 Han har mätt de hungriga med gott; och de rika har han sänt tomma bort.
54 Han har hållit sin tjänare Israel till åminnelse om sin nåd;

55 Såsom han talade till våra fäder, till Abraham och till hans säd för evigt.
56 Och Maria bodde hos henne i omkring tre månader och återvände till sitt eget hus.
57 Nu kom Elisabeths fulla tid för att hon skulle förlösas; och hon födde en son.
58 Och hennes grannar och hennes kusiner hörde hur Herren hade visat henne stor nåd; och de gladde sig med henne.
59 Och det hände sig att de på åttonde dagen kommo för att omskära barnet; och de kallade honom Sakarias efter hans faders namn.
60 Och hans moder svarade och sade: "Inte så; men han skall kallas Johannes.
61 Och de sade till henne: Det finns ingen av din släkt som kallas med detta namn.
62 Och de gjorde tecken till hans fader, huru han ville att han skulle kallas.
63 Och han bad om ett skrivbord och skrev och sade: Johannes heter han. Och de förundrade alla.
64 Och hans mun öppnades genast, och hans tunga löstes, och han talade och prisade Gud.
65 Och fruktan kom över alla som bodde runt omkring dem, och alla dessa ord hördes i hela Judeens bergsland.
66 Och alla som hörde dem lade dem i sina hjärtan och sade: "Vad skall detta vara för ett barn?" Och Herrens hand var med honom.
67 Och hans fader Sakarias uppfylldes av den Helige Ande och profeterade och sade:
68 Lovad vare Herren, Israels Gud; ty han har besökt och återlöst sitt folk,
69 Och han har rest upp ett frälsningshorn åt oss i sin tjänare Davids hus;
70 Som han talade genom sina heliga profeters mun, som har varit sedan världens begynnelse:
71 För att vi skulle bli frälsta från våra fiender och från alla dem som hatar oss;
72 För att fullgöra den barmhärtighet som utlovats till våra fäder och att minnas hans heliga förbund;
73 Den ed som han svor åt vår fader Abraham,
74 att han skulle ge oss, att vi, som räddades ur våra fienders hand, skulle kunna tjäna honom utan fruktan,
75 I helighet och rättfärdighet inför honom, alla våra livs dagar.
76 Och du, barn, skall kallas den Högstes profet, ty du skall gå inför Herrens ansikte för att bereda hans vägar;
77 Att ge kunskap om frälsning åt sitt folk genom deras synders förlåtelse,
78 Genom vår Guds ömma nåd; varigenom gryningen från höjden har besökt oss,
79 För att ge ljus åt dem som sitter i mörker och i dödsskugga, för att leda våra fötter in på fridens väg.
80 Och barnet växte upp och blev starkt i sin ande och var i öknarna ända till den dag han visade sig för Israel.

KAPITEL 2

1 Och det hände sig på den tiden att det utgick ett påbud från kejsaren Augustus, att hela världen skulle beskattas.
2 (Och denna beskattning gjordes först när Cyrenius var ståthållare i Syrien.)
3 Och alla gick för att beskattas, var och en till sin stad.
4 Och Josef drog också upp från Galileen, från staden Nasaret, till Judeen, till Davids stad, som kallas Betlehem; (eftersom han var av Davids hus och härstamning:)
5 Att skattläggas tillsammans med Maria, hans äkta hustru, som var stor med barn.
6 Och så var det, medan de voro där, var de dagar fullbordade, då hon skulle förlösas.
7 Och hon födde sin förstfödde son och svepte in honom i lindade kläder och lade honom i en krubba; eftersom det inte fanns plats för dem i gästgiveriet.
8 Och det fanns i samma landsbygd herdar som bodde på fältet och vakade över sin hjord om natten.
9 Och se, Herrens ängel kom över dem, och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de blev mycket rädda.
10 Och ängeln sade till dem: "Frukta inte, ty se, jag förkunnar eder ett gott budskap om stor glädje, som skall vara för alla människor."
11 Ty eder är i dag född i Davids stad en Frälsare, som är Kristus, Herren.
12 Och detta skall vara ett tecken för er; Ni skall finna barnet insvept i lindade kläder, liggande i en krubba.
13 Och plötsligt var det med ängeln en mängd av den himmelska härskaran som prisade Gud och sade:
14 Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden i människornas välbefinnande.
15 Och det hände sig, när änglarna gick bort från dem till himlen, att herdarna sade till varandra: Låt oss nu gå ända till Betlehem och se detta som har hänt, som Herren har gjort känt för oss.
16 Och de kommo med hast och fann Maria och Josef och barnet liggande i en krubba.
17 Och när de hade sett det, förkunnade de utomlands det ord som hade sagts till dem om detta barn.
18 Och alla som hörde det förundrade sig över det som herdarna berättade för dem.
19 Men Maria bevarade allt detta och begrundade det i sitt hjärta.
20 Och herdarna återvände och prisade och prisade Gud för allt de hade hört och sett, som det hade blivit sagt till dem.
21 Och när åtta dagar hade gått till ända för omskärelsen av barnet, hette hans namn JESUS, som fick så namn av ängeln innan han blev avlad i moderlivet.
22 Och när dagarna för hennes rening enligt Mose lag var till ända, förde de honom till Jerusalem för att framställa honom för Herren.
23 (Som det är skrivet i Herrens lag: Varje hane som öppnar moderlivet skall kallas helig åt Herren;)
24 Och att offra ett offer enligt vad som är sagt i Herrens lag: Ett par turturduvor eller två unga duvor.
25 Och se, det fanns en man i Jerusalem som hette Simeon; och samme man var rättvis och from och väntade på Israels tröst, och den Helige Ande var över honom.
26 Och det uppenbarades för honom av den Helige Ande, att han inte skulle se döden innan han hade sett Herrens Kristus.
27 Och han kom genom Anden in i templet, och när föräldrarna förde in barnet Jesus för att göra åt honom enligt lagens sed,
28Då tog han upp honom i sina armar och välsignade Gud och sade:
29Herre, låt nu din tjänare gå i frid, enligt ditt ord:
30 Ty mina ögon har sett din frälsning,

31 som du har berett inför allt folks ansikte;
32 Ett ljus för att upplysa hedningarna och ditt folk Israels härlighet.
33 Och Josef och hans mor förundrade sig över det som var sagt om honom.
34 Och Simeon välsignade dem och sade till Maria, hans moder: Se, detta barn är beredd att falla och uppstå för många i Israel; och för ett tecken som skall talas emot;
35 (Ja, ett svärd skall också tränga igenom din egen själ), så att många hjärtans tankar må uppenbaras.
36 Och det var en Anna, en profetissa, dotter till Fanuel, av Asers stam; hon var hög ålder och hade levt med en man i sju år från sin oskuld;
37 Och hon var en änka på omkring sextiofyra år, som inte avvek från templet utan tjänade Gud med fasta och böner natt och dag.
38 Och hon kom i samma ögonblick och tackade Herren likaså och talade om honom till alla dem som väntade förlossning i Jerusalem.
39 Och när de hade gjort allt enligt Herrens lag, vände de tillbaka till Galileen, till sin egen stad Nasaret.
40 Och barnet växte upp och blev starkt i anden, fyllt av vishet, och Guds nåd var över honom.
41 Och hans föräldrar reste till Jerusalem varje år vid påskfesten.
42 Och när han var tolv år gammal, drog de upp till Jerusalem enligt högtidens sed.
43 Och när de hade fullbordat dagarna, när de återvände, stannade Jesusbarnet kvar i Jerusalem; och Josef och hans mor visste inte om det.
44 Men de trodde att han hade varit i sällskapet, och de gick en dagsresa; och de sökte honom bland sina släktingar och bekanta.
45 Och när de inte fann honom, vände de tillbaka till Jerusalem och sökte honom.
46 Och det hände sig att efter tre dagar fann de honom i templet, sittande mitt bland läkarna, både hörande på dem och ställde frågor till dem.
47 Och alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och hans svar.
48 Och när de såg honom, blev de häpna, och hans moder sade till honom: "Min son, varför har du gjort så mot oss?" se, din far och jag har sökt dig bedrövade.
49 Och han sade till dem: Hur kommer det sig att ni sökte mig? Visste ni inte att jag måste syssla med min Faders ärenden?
50 Och de förstod inte det ord som han talade till dem.
51 Och han gick ned med dem och kom till Nasaret och var dem underordnad; men hans moder behöll alla dessa ord i sitt hjärta.
52 Och Jesus ökade i vishet och växtlighet och i nåd hos Gud och människor.

KAPITEL 3

1Nu i det femtonde året av Tiberius Caesars regering, var Pontius Pilatus landshövding över Judeen, och Herodes var fyrfyrskor i Galileen, och hans bror Filip från Ituraea och från trakten av Trachonitis, och Lysanias, fyran i Abilene,
2 Annas och Kaifas var översteprästerna, och Guds ord kom till Johannes, Sakarias son, i öknen.
3 Och han kom till hela landet runt Jordan och predikade omvändelsens dop till syndernas förlåtelse;
4 Såsom det är skrivet i boken med profeten Esajas ord, som säger: Rösten av en som ropar i öknen: Bereden Herrens väg, gör hans stigar jämna.
5 Varje dal skall fyllas, och varje berg och kulle skall sänkas; och de krokiga skola göras raka, och de ojämna vägarna skola göras jämna;
6 Och allt kött skall se Guds frälsning.
7 Då sade han till folket som gick ut för att bli döpt av honom: Du huggorms släkte, vem har varnat eder för att fly undan den kommande vreden?
8 Bären därför frukter som är värda omvändelse, och börja inte säga inom er själva: Vi har Abraham till vår fader, ty jag säger eder: Gud kan av dessa stenar uppfostra barn åt Abraham.
9 Och nu är ock yxan nedlagd vid trädens rotar: varje träd som inte bär god frukt huggas ned och kastas i elden.
10 Och folket frågade honom och sade: Vad skola vi då göra?
11 Han svarade och sade till dem: Den som har två rockar, låt honom meddela den som inte har någon; och den som har mat, låt honom göra likadant.
12 Då kommo också publikaner för att bli döpta och sade till honom: Mästare, vad skola vi göra?
13 Och han sade till dem: "Gör inte mer än vad som är bestämt för er."
14 Och soldaterna frågade honom likaså och sade: Vad skola vi göra? Och han sade till dem: »Gör ingen våld mot någon, och anklaga icke någon falskt; och var nöjd med din lön.
15 Och när folket väntade, och alla människor funderade i sina hjärtan över Johannes, om han var Kristus eller inte;
16 Johannes svarade och sade till dem alla: "Jag döper er sannerligen med vatten; men en som är mäktigare än jag kommer, vars skolås jag inte är värdig att lossa: han skall döpa dig med den Helige Ande och med eld.
17 Vars solfjäder är i hans hand, och han skall rena sitt golv och samla vetet i sin skåp; men agnarna skall han bränna upp med outsläcklig eld.
18 Och mycket annat predikade han för folket i hans förmaning.
19 Men Herodes, tetrarken, blev tillrättavisad av honom för Herodias, hans bror Filips hustru, och för allt det onda som Herodes hade gjort.
20 Ännu tillade detta framför allt, att han stängde in Johannes i fängelset.
21När nu allt folket hade döpts, hände det sig att även Jesus döptes och bad, och då öppnades himlen,
22 Och den Helige Anden steg ned över honom i kroppslig form som en duva, och en röst kom från himlen som sade: Du är min älskade Son; i dig är jag väl belåten.
23 Och Jesus började själv att vara omkring trettio år gammal, och han var (som man trodde) son till Josef, som var son till Heli,
24 som var son till Matthat, som var son till Levi, som var son till Melki, som var son till Janna, som var son till Josef,
25 som var son till Mattatias, som var son till Amos, som var son till Naum, som var son till Esli, som var son till Nagge,

26 som var son till Maat, som var son till Mattatias, som var son till Semei, som var son till Josef, som var son till Juda,
27 som var son till Joanna, som var son till Rhesa, som var son till Zorobabel, som var son till Salathiel, som var son till Neri,
28 som var son till Melki, som var son till Addi, som var son till Kosam, som var son till Elmodam, som var son till Er,
29 som var son till Jose, som var son till Elieser, som var son till Jorim, som var son till Matthat, som var son till Levi,
30 som var son till Simeon, som var son till Juda, som var son till Josef, som var son till Jonan, som var son till Eljakim,
31 som var son till Melea, som var son till Menan, som var son till Mattatha, som var son till Natan, som var son till David,
32 som var son till Isai, som var son till Obed, som var son till Booz, som var son till Salmon, som var son till Naasson,
33 som var son till Aminadab, som var son till Aram, som var son till Esrom, som var son till Phares, som var son till Juda,
34 som var son till Jakob, som var son till Isaks, som var son till Abraham, som var son till Thara, som var son till Nahor,
35 som var son till Saruk, som var son till Ragau, som var son till Phalek, som var son till Heber, som var son till Sala,
36 som var son till Kainan, som var son till Arpaksad, som var son till Sem, som var son till Noe, som var son till Lamek,
37 som var son till Mathusala, som var son till Enok, som var son till Jared, som var son till Maleleel, som var son till Kainan,
38 som var son till Enos, som var son till Set, som var son till Adam, som var Guds son.

KAPITEL 4

1 Och Jesus, full av den Helige Ande, återvände från Jordan och fördes av Anden ut i öknen,
2 I fyrtio dagar frestades av djävulen. Och på den tiden åt han ingenting, och när de var slut, hungrade han sedan.
3 Och djävulen sade till honom: "Om du är Guds Son, så befall denna sten att göras till bröd."
4 Och Jesus svarade honom och sade: Det är skrivet: Att människan inte skall leva av bröd allena utan av varje Guds ord.
5 Och djävulen tog honom upp på ett högt berg och visade för honom alla världens riken i ett ögonblick.
6 Och djävulen sade till honom: »All denna makt skall jag ge dig och deras härlighet; och till vem jag vill ge det.
7 Om du därför vill tillbe mig, så skall allt vara ditt.
8 Och Jesus svarade och sade till honom: " Gå bakom mig, Satan, ty det är skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna."
9 Och han förde honom till Jerusalem och ställde honom på templets höjd och sade till honom: Om du är Guds Son, kasta dig ner härifrån.
10 Ty det är skrivet: Han skall ge sina änglar befallning över dig att bevara dig.
11 Och i sina händer skola de bära upp dig, så att du inte vid något tillfälle stöter din fot mot en sten.
12 Och Jesus svarade och sade till honom: Det är sagt: Du skall inte fresta Herren, din Gud.
13 Och när djävulen hade gjort slut på alla frestelser, gick han ifrån honom för en tid.
14 Och Jesus återvände i Andens kraft till Galileen, och ryktet om honom gick ut i hela området runt omkring.
15 Och han undervisade i deras synagogor, förhärligad av alla.
16 Och han kom till Nasaret, där han hade blivit uppfostrad, och, som hans sed var, gick han in i synagogan på sabbatsdagen och stod upp för att läsa.
17 Och profeten Jesajas bok överlämnades åt honom. Och när han hade öppnat boken, fann han platsen där det stod skrivet:
18 Herrens Ande är över mig, eftersom han har smort mig för att predika evangeliet för de fattiga. han har sänt mig för att bota förkrossade hjärtan, för att predika befrielse för fångna och återhämtning av synen för blinda, för att släppa dem som är förkrossade i frihet.
19 För att predika Herrens behagliga år.
20 Och han stängde boken och gav den igen till prästen och satte sig. Och ögonen på alla som var i synagogan var fästa på honom.
21 Och han började säga till dem: I dag är detta skriftställe uppfyllt i edra öron.
22 Och alla vittnade om honom och förundrade sig över de nådiga ord som utgick ur hans mun. Och de sade: "Är inte denne Josefs son?"
23 Och han sade till dem: » Ni skolen sannerligen säga till mig detta ordspråk: Läkare, bota dig själv;
24 Och han sade: Sannerligen säger jag eder: Ingen profet är antagen i sitt eget land.
25 Men jag säger er sannerligen, många änkor var i Israel på Elias dagar, när himlen var tillstängd i tre år och sex månader, då stor hungersnöd rådde i hela landet.
26 Men till ingen av dem sändes Elias utom till Sarepta, en stad i Sidon, till en kvinna som var änka.
27 Och många spetälska voro i Israel på profeten Eliseus tid; och ingen av dem blev renad, räddade Syrieren Naaman.
28 Och när de hörde detta, blev alla i synagogan uppfyllda av vrede,
29 Och de reste sig och drev honom ut ur staden och förde honom till kanten av den kulle på vilken deras stad var byggd, för att de skulle kasta ner honom huvudstupa.
30 Men han som gick genom dem gick sin väg,
31 Och han kom ner till Kapernaum, en stad i Galileen, och undervisade dem på sabbatsdagarna.
32 Och de häpnade över hans lära, ty hans ord var med kraft.
33 Och i synagogan fanns en man som hade en oren djävuls ande och ropade med hög röst:
34 och sade: Låt oss vara i fred; vad har vi med dig att göra, du Jesus från Nasaret? kommer du för att förgöra oss? Jag känner dig vem du är; Guds Helige.
35 Och Jesus tillrättavisade honom och sade: " Ti tyst och gå ut ur honom." Och när djävulen hade kastat in honom mitt i, gick han ut ur honom och gjorde honom inte illa.

36 Och de blev alla förvånade och talade sinsemellan och sade: "Vilket ord är detta! ty med makt och makt befaller han de orena andarna, och de kommer ut.
37 Och ryktet om honom gick ut till alla ställen i landet runt omkring.
38 Och han steg upp ur synagogan och gick in i Simons hus. Och Simons hustrus mor blev tagen med hög feber; och de bad honom för henne.
39 Och han ställde sig över henne och tillrättavisade febern; och genast stod hon upp och betjänade dem.
40 När solen nu gick ner förde alla de som hade sjuka med olika sjukdomar dem till honom. och han lade sina händer på var och en av dem och botade dem.
41 Och djävlar gick ut ur många och ropade och sade: Du är Kristus, Guds Son. Och han tillrättavisade dem att inte tala, ty de visste att han var Kristus.
42 Och när det var dags, gick han bort och gick till en öde plats, och folket sökte efter honom och kom till honom och höllo honom, för att han inte skulle gå ifrån dem.
43 Och han sade till dem: Jag måste predika Guds rike även för andra städer, ty därför är jag sänd.
44 Och han predikade i synagogorna i Galileen.

KAPITEL 5

1 Och det hände sig att när folket trängde på honom för att höra Guds ord, stod han vid Genesarets sjö,
2 Och han såg två skepp stå vid sjön, men fiskarna gick ut ur dem och tvättade sina nät.
3 Och han steg in i ett av skeppen, som tillhörde Simon, och bad honom att han skulle kasta ut ett stycke från landet. Och han satte sig och lärde folket ut ur skeppet.
4När han nu hade slutat tala, sade han till Simon: Gå ut på djupet och släpp ner era nät för drag.
5 Simon svarade och sade till honom: "Mästare, vi har slitit hela natten och har inte tagit något; dock skall jag på ditt ord släppa ner nätet."
6 Och när de hade gjort detta, stängde de in en stor mängd fiskar, och deras nät bröts.
7 Och de vinkade till sina partners, som var i det andra skeppet, att de skulle komma och hjälpa dem. Och de kommo och fyllde båda skeppen, så att de började sjunka.
8 När Simon Petrus såg det, föll han ned på Jesu knän och sade: Gå ifrån mig; ty jag är en syndfull man, Herre.
9 Ty han och alla som var med honom förundrades över fiskarnas dragning som de hade tagit.
10 Och så var också Jakob och Johannes, Sebedaios söner, som var partner med Simon. Och Jesus sade till Simon: Frukta icke; hädanefter skall du fånga människor.
11 Och när de hade fört sina skepp till land, övergav de allt och följde honom.
12 Och det hände sig, när han var i en stad, se en man full av spetälska, som såg Jesus föll på sitt ansikte och bad honom och sade: "Herre, om du vill, kan du göra mig ren."
13 Och han räckte ut sin hand och rörde vid honom och sade: Jag vill; var du ren. Och genast vek spetälskan ifrån honom.
14 Och han bjöd honom att säga det till ingen; men gå och visa dig för prästen och offra för din rening, såsom Mose hade befallt, till ett vittnesbörd för dem.
15 Men så mycket desto mer kom ryktet om honom, och stora skaror samlades för att höra och bliva botade av honom från sina svagheter.
16 Och han drog sig tillbaka ut i öknen och bad.
17 Och det hände sig på en viss dag, när han undervisade, att det satt fariséer och laglärare där, som kom ut från alla städer i Galileen, Judeen och Jerusalem, och Herrens makt var närvarande för att bota dem.
18 Och se, män förde in en man som var förlamad i sängen, och de sökte efter sätt att föra in honom och lägga honom framför honom.
19 Och när de inte kunde finna på vilken väg de skulle kunna föra in honom på grund av folkmassan, gick de upp på hustaken och släppte honom ner genom tegelplattorna med sin bädd in i mitten av Jesus.
20 Och när han såg deras tro, sade han till honom: " Människa, dina synder är dig förlåtna."
21 Och de skriftlärda och fariséerna började resonera och säga: Vem är han som talar hädelse? Vem kan förlåta synder utom Gud ensam?
22 Men när Jesus förstod deras tankar, svarade han och sade till dem: " Vad tänker ni i era hjärtan?"
23 Om det är lättare att säga: Dina synder är dig förlåtna; eller säga: Stå upp och gå?
24 Men för att ni må veta att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder, sade han till den lamme: Jag säger dig: Stå upp och lägg din bädd och gå in i ditt hus.
25 Och genast stod han upp inför dem och tog upp det som han låg på, och gick till sitt eget hus och prisade Gud.
26 Och de blev alla förvånade, och de prisade Gud och fylldes av fruktan och sade: Vi har sett underliga ting i dag.
27 Och efter detta gick han ut och såg en publikan vid namn Levi sitta vid tullkammaren; och han sade till honom: Följ mig.
28 Och han lämnade allt, reste sig upp och följde honom.
29 Och Levi gjorde en stor festmåltid för honom i sitt eget hus, och det var en stor skara publikaner och andra som satt ner med dem.
30 Men deras skriftlärda och fariséer knorrade mot hans lärjungar och sade: »Varför äter och dricker ni med publikaner och syndare?
31 Och Jesus svarade och sade till dem: De som är friska behöver inte en läkare; men de som är sjuka.
32 Jag kom inte för att kalla rättfärdiga, utan syndare till omvändelse.
33 Och de sade till honom: Varför fastar Johannes lärjungar ofta och ber böner, och likaså fariséernas lärjungar? men du äter och dricker?
34 Och han sade till dem: Kan ni få brudkammarens barn att fasta, medan brudgummen är hos dem?
35 Men de dagar skola komma, då brudgummen skall tas ifrån dem, och då skola de fasta i dessa dagar.
36 Och han talade också en liknelse för dem; Ingen lägger ett stycke av ett nytt plagg på ett gammalt; om annat, då både det nya gör en ränta, och det stycke som togs ur det nya överensstämmer inte med det gamla.
37 Och ingen lägger nytt vin på gamla flaskor; annars kommer det nya vinet att spränga flaskorna och spillas ut, och flaskorna ska förgås.
38 Men nytt vin måste läggas på nya flaskor; och båda är bevarade.

39 Ingen som ock har druckit gammalt vin önskar genast nytt, ty han säger: Det gamla är bättre.

KAPITEL 6

1 Och det hände sig på den andra sabbaten efter den första, att han gick genom sädesfälten; och hans lärjungar plockade axen och åt och gned dem i sina händer.
2 Och några av fariséerna sade till dem: "Varför gören ni det som inte är tillåtet att göra på sabbatsdagarna?"
3 Och Jesus svarade dem och sade: " Har ni inte läst så mycket som detta, vad David gjorde, när han själv var hungrig, och de som var med honom;
4 Huru han gick in i Guds hus och tog och åt skådebrödet och gav också åt dem som var med honom; som det inte är tillåtet att äta utan bara för prästerna?
5 Och han sade till dem: Människosonen är också Herre över sabbaten.
6 Och det hände sig även på en annan sabbat att han gick in i synagogan och undervisade; och det var en man vars högra hand var vissen.
7 Och de skriftlärda och fariséerna iakttog honom, om han skulle bota på sabbatsdagen; att de kunde finna en anklagelse mot honom.
8 Men han kände deras tankar och sade till mannen som hade den vissna handen: " Stå upp och stå fram mitt ibland." Och han reste sig och stod fram.
9 Då sade Jesus till dem: Jag vill fråga er om en sak; Är det tillåtet på sabbatsdagen att göra gott eller att göra ont? att rädda liv eller att förstöra det?
10 Och han såg sig omkring på dem alla och sade till mannen: " Räck ut din hand." Och han gjorde så, och hans hand blev frisk som den andra.
11 Och de fylldes av galenskap; och talade med varandra om vad de kunde göra med Jesus.
12 Och det hände sig på den tiden att han gick ut på ett berg för att be och fortsatte hela natten i bön till Gud.
13 Och när det blev dag, kallade han till sig sina lärjungar; och av dem utvalde han tolv, vilka han också gav namnet apostlar;
14 Simon (som han också kallade Petrus) och hans bror Andreas, Jakob och Johannes, Filippus och Bartolomeus,
15 Matteus och Tomas, Jakob, Alfeus son, och Simon som kallas Selotes,
16 Och Judas, Jakobs bror, och Judas Iskariot, som också var förrädaren.
17 Och han kom ner med dem och ställde sig på slätten och hans lärjungars skara och en stor skara folk från hela Judeen och Jerusalem och från kusten vid Tyrus och Sidon, som kom för att höra honom. och att bli botad från sina sjukdomar;
18 Och de som var förtvivlade över orena andar, och de blev helade.
19 Och hela folkmassan sökte röra vid honom, ty det gick ut ur honom dygd och botade dem alla.
20 Och han lyfte upp sina ögon på sina lärjungar och sade: Välsignade varen ni fattiga, ty eder är Guds rike.
21 Saliga ären ni som hungrar nu, ty ni skall bli mätta. Saliga ären ni som gråter nu, ty ni skall skratta.
22 Saliga ären ni, när människorna hatar er och när de skilja er från sitt sällskap och håna er och fördriva ert namn som ont för Människosonens skull.
23 Gläd er på den dagen och hoppa av glädje, ty se, er lön är stor i himlen; ty på samma sätt gjorde deras fäder med profeterna.
24 Men ve er som är rika! ty ni har fått er tröst.
25 Ve er som är mätta! ty ni skall hungra. Ve dig som skrattar nu! ty I skolen sörja och gråta.
26 Ve er, när alla människor talar väl om er! ty så gjorde deras fäder med de falska profeterna.
27 Men jag säger er som hör: Älska era fiender, gör gott mot dem som hatar er,
28 Välsigna dem som förbannar dig och be för dem som misshandlar dig.
29 Och till den som slår dig på den ena kinden, ge också den andra; och den som tar bort din kappa, förbjud att inte heller ta din kappa.
30 Ge åt var och en som ber dig; och be dem inte mer om den som tar bort dina gods.
31 Och som ni vill att människorna ska göra mot er, så gör ni också mot dem.
32 Ty om ni älskar dem som älskar er, vad tackar ni då? ty syndare älskar också dem som älskar dem.
33 Och om ni gör gott mot dem som gör gott mot er, vad tackar ni då? ty syndare gör också detsamma.
34 Och om ni lånar ut till dem som ni hoppas få ta emot, vad tackar ni då? ty syndare lånar också ut till syndare för att få lika mycket igen.
35 Men älska era fiender och gör gott och låna ut, utan att hoppas på något mer; och eder lön skall vara stor, och I skolen vara den Högstes barn, ty han är god mot de otacksamma och mot de onda.
36 Var därför barmhärtig, såsom också er Fader är barmhärtig.
37 Döm inte, så skall ni inte bli dömda; fördöm inte, så skall ni inte bli dömda; förlåt, så skall ni få förlåtelse.
38 Ge, så skall det ges åt er; ett gott mått, nedtryckt och sammanskakat och överkört, skall människorna ge i din barm. Ty med samma mått som ni mäter med skall det åter mätas för er.
39 Och han talade en liknelse till dem: Kan en blind leda en blind? skulle de inte båda falla i diket?
40 Lärjungen är inte över sin herre, men var och en som är fullkomlig skall vara som sin herre.
41 Och varför ser du flisan som är i din broders öga, men märker inte bjälken som är i ditt eget öga?
42 Eller hur kan du säga till din broder: Broder, låt mig dra ut flisan som är i ditt öga, när du själv inte ser bjälken som är i ditt eget öga? Du hycklare, kasta först ut strålen ur ditt eget öga, och sedan skall du se klart för att dra ut flisen som är i din brors öga.
43 Ty ett gott träd bär inte fördärvad frukt; inte heller bär ett fördärvat träd god frukt.
44 Ty varje träd är känt på sin egen frukt. Ty av törne plockar man inte fikon, och av en tornbuske plockar de inte druvor.
45 En god man bär fram det som är gott ur sitt hjärtas goda skatt; och en ond man bär fram ur sitt hjärtas onda skatt det som är ont; ty om hjärtats överflöd talar hans mun.
46 Och varför kallar ni mig: Herre, Herre, och gör inte det som jag säger?
47 Var och en som kommer till mig och hör mina ord och gör efter dem, han skall visa dig vem han är lik.

48 Han är lik en man som byggde ett hus och grävde djupt och lade grunden på en klippa; och när översvämningen kom, slog strömmen hårt mot det huset och kunde inte skaka det, ty det var grundat på en klippa .
49 Men den som hör och inte gör, är lik en man som utan grund byggde ett hus på jorden; mot vilken bäcken slog häftigt, och genast föll den; och förstörelsen av det huset var stor.

KAPITEL 7

1 När han nu hade avslutat alla sina ord bland folkets åhörare, gick han in i Kapernaum.
2 Och en tjänare av en centurion, som var honom kär, var sjuk och redo att dö.
3 Och när han hörde talas om Jesus, sände han till honom judarnas äldste och bad honom att han skulle komma och bota sin tjänare.
4 Och när de kommo till Jesus, bad de honom genast och sade: Att han var värdig att han skulle göra detta för.
5 Ty han älskar vårt folk, och han har byggt en synagoga för oss.
6 Sedan gick Jesus med dem. Och när han nu inte var långt från huset, sände centurionen vänner till honom och sade till honom: Herre, bekymra dig inte, ty jag är inte värdig att du går in under mitt tak.
7 Därför ansåg jag inte heller att jag själv var värdig att komma till dig, utan säg med ett ord, så blir min tjänare helad.
8 Ty även jag är en man satt under myndighet och har soldater under mig, och jag säger till en: Gå, så går han; och till en annan: Kom, så kommer han; och till min tjänare: Gör detta, så gör han det.
9 När Jesus hörde detta, förundrade han sig över honom och vände honom om och sade till folket som följde honom: Jag säger eder: Jag har inte funnit så stor tro, nej, inte i Israel.
10 Och de utsända, återvände till huset, fann tjänaren hel, som hade varit sjuk.
11 Och det hände sig dagen efter att han gick in i en stad som hette Nain; och många av hans lärjungar följde med honom, och mycket folk.
12 När han nu närmade sig stadens port, se, då bar en död man ut, hans moders ende son, och hon var änka, och mycket folk i staden var med henne.
13 Och när Herren såg henne, förbarmade han sig över henne och sade till henne: Gråt inte.
14 Och han kom och rörde vid båren, och de som bar honom stodo stilla. Och han sade: Unge man, jag säger dig: Stå upp.
15 Och den som var död satte sig upp och började tala. Och han överlämnade honom till sin mor.
16 Och en fruktan kom över alla, och de prisade Gud och sade: "En stor profet har uppstått bland oss; och att Gud har besökt sitt folk.
17 Och detta rykte om honom gick ut i hela Judeen och i hela området runt omkring.
18 Och Johannes lärjungar visade honom allt detta.
19 Och Johannes kallade till sig två av sina lärjungar och sände dem till Jesus och sade: Är du den som skulle komma? eller letar vi efter en annan?
20 När männen kommo till honom, sade de: Johannes Döparen har sänt oss till dig och sagt: Är du den som skulle komma? eller letar vi efter en annan?
21 Och i samma stund botade han många av deras sjukdomar och plågor och från onda andar; och åt många som var blinda gav han syn.
22 Då svarade Jesus och sade till dem: " Gå och berätta för Johannes vad ni har sett och hört; hur blinda ser, lama går, spetälska renas, döva hör, döda uppstår, evangeliet predikas för de fattiga.
23 Och välsignad är den som inte tar anstöt på mig.
24 Och när Johannes budbärare hade gått bort, började han tala till folket om Johannes: Vad gick ni ut i öknen för att se? Ett vass skakat av vinden?
25 Men vad gick ni ut för att se? En man klädd i mjuka kläder? Se, de som är vackert klädda och lever snällt, äro i kungars förgårdar.
26 Men vad gick ni ut för att se? En profet? Ja, jag säger er, och mycket mer än en profet.
27 Detta är han, om vilken det är skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför ditt ansikte, som skall bereda din väg inför dig.
28 Ty jag säger er: Bland dem som är födda av kvinnor finns ingen större profet än Johannes döparen; men den som är minst i Guds rike är större än han.
29 Och allt folket som hörde honom, och publikanerna, gjorde Gud rättfärdiga genom att de blev döpta med Johannes dop.
30 Men fariséerna och de laglärda förkastade Guds råd mot sig själva, och blevo inte döpta av honom.
31 Och Herren sade: " Varmed skall jag då likna männen i denna generation? och hur är de?
32 De är som barn som sitter på torget och ropar på varandra och säger: Vi har spelat för eder, och ni har inte dansat. vi har sörjt er, och ni har inte gråtit.
33 Ty Johannes döparen kom varken och åt bröd eller drack vin; och ni säger: Han har en djävul.
34 Människosonen har kommit och äter och dricker; och I säger: Se, en frossare och en vinsupare, en vän av publikaner och syndare!
35 Men visheten är rättfärdig för alla sina barn.
36 Och en av fariséerna bad honom att han skulle äta med honom. Och han gick in i fariséens hus och satte sig för att äta.
37 Och se, en kvinna i staden, som var en syndare, kom med en alabasterlåda med salva, när hon visste att Jesus satt till bords i fariséens hus.
38 Och hon stod vid hans fötter bakom honom och grät och började tvätta hans fötter med tårar och torkade dem med håren på hennes huvud och kysste hans fötter och smorde dem med salvan.
39 När nu fariséen, som hade bjudit honom, såg det, talade han inom sig själv och sade: "Denne man, om han vore en profet, skulle ha vetat vem och vilken typ av kvinna detta är som rör vid honom; ty hon är en syndare."
40 Och Jesus svarade och sade till honom: Simon, jag har något att säga dig. Och han sade: Mästare, säg vidare.
41 Det fanns en borgenär som hade två gäldenärer: den ene var skyldig femhundra pence och den andre femtio.
42 Och när de inte hade något att betala, förlät han uppriktigt dem båda. Säg mig därför, vem av dem kommer att älska honom mest?

43 Simon svarade och sade: Jag antar att han som han förlät mest. Och han sade till honom: Du har dömt rätt.
44 Och han vände sig till kvinnan och sade till Simon: Ser du denna kvinna? Jag gick in i ditt hus, du gav mig inte vatten åt mina fötter; men hon har tvått mina fötter med tårar och torkat dem med håren på sitt huvud.
45 Du gav mig ingen kyss, men denna kvinna har inte upphört att kyssa mina fötter sedan jag kom in.
46 Mitt huvud har du inte smort med olja, men denna kvinna har smort mina fötter med salva.
47 Därför säger jag dig: Hennes synder, som är många, är förlåtna; ty hon älskade mycket, men den som litet är förlåtet, han älskar litet.
48 Och han sade till henne: Dina synder är förlåtna.
49 Och de som satt till bords med honom började säga inom sig själva: Vem är han som också förlåter synder?
50 Och han sade till kvinnan: Din tro har frälst dig; gå i frid.

KAPITEL 8

1 Och det hände sig därefter, att han gick genom varje stad och by och predikade och förkunnade det glada budskapet om Guds rike, och de tolv var med honom,
2 Och några kvinnor, som hade blivit botade från onda andar och skröpligheter, kallade Maria Magdalena, från vilka sju djävlar utgick,
3 Och Joanna, hustru till Chuza Herodes' förvaltare, och Susanna och många andra, som betjänade honom av sin egendom.
4 Och när mycket folk hade samlats och kommit till honom från varje stad, talade han genom en liknelse:
5 En såningsman gick ut för att så sin säd, och medan han sådde, föll en del vid vägen; och det blev nedtrampat, och himlens fåglar ätit upp det.
6 Och några föll på en klippa; och så fort den växt upp, vissnade den bort, eftersom den saknade fukt.
7 Och några föll bland törnen; och törnen sprang upp med den och kvävde den.
8 Och annat föll på god mark och växte upp och bar hundrafaldig frukt. Och när han hade sagt detta, ropade han: Den som har öron att höra, han höra.
9 Och hans lärjungar frågade honom och sade: Vad kan denna liknelse vara?
10 Och han sade: Er är det givet att känna Guds rikes hemligheter, men andra i liknelser; att seende skulle de inte se, och hörande skulle de inte förstå.
11 Nu är liknelsen denna: Utsädet är Guds ord.
12 De vid vägen är de som hör; då kommer djävulen och tar bort ordet ur deras hjärtan, för att de inte skulle tro och bli frälsta.
13 De på klippan är de, som, när de hör, ta emot ordet med glädje; och dessa har ingen rot, som för en tid tror, och i frestelsens tid falla bort.
14 Och det som föll bland törnen är de, som, när de har hört det, gå ut och kvävas av detta livs bekymmer och rikedomar och nöjen och inte bära någon frukt till fullkomlighet.
15 Men på den goda jorden är de, som i ett ärligt och gott hjärta, efter att ha hört ordet, bevara det och bära frukt med tålamod.
16 Ingen, när han har tänt ett ljus, täcker det med ett kärl eller lägger det under en säng; men sätter den på en ljusstake, för att de som går in skall se ljuset.
17 Ty ingenting är hemligt, som inte skall bli uppenbart; inte heller något dolt, som icke skall bli känt och komma utomlands.
18 Se därför till hur ni hör, ty var och en som har, åt honom skall ges; och var och en som inte har, från honom skall tas även det som han synes ha.
19 Då kom hans mor och hans bröder till honom och kunde inte komma till honom för pressen.
20 Och det blev honom berättat av några som sade: "Din moder och dina bröder stå utanför och önska att se dig."
21 Och han svarade och sade till dem: " Min moder och mina bröder är dessa som hör Guds ord och gör det."
22 Men det hände sig en dag att han gick ombord i ett skepp med sina lärjungar, och han sade till dem: " Låt oss gå över till andra sidan sjön." Och de gick iväg.
23 Men medan de seglade somnade han, och en storm kom ned över sjön; och de fylldes med vatten och var i fara.
24 Och de kommo till honom och väckte honom och sade: Mästare, mästare, vi förgås. Då stod han upp och tillrättavisade vinden och vattnets rasande, och de upphörde, och det blev ett lugn.
25 Och han sade till dem: Var är er tro? Och de blev rädda och undrade och sade till varandra: "Vad är detta för en människa?" ty han befaller även vindarna och vattnet, och de lyder honom.
26 Och de kommo till Gadarenernas land, som ligger mitt emot Galileen.
27 Och när han gick ut till land, mötte honom en man utanför staden, som länge hade djävlar, och som inte hade några kläder och inte heller bodde i något hus utan i gravarna.
28 När han såg Jesus, ropade han och föll ned framför honom och sade med hög röst: Vad har jag med dig att göra, Jesus, du Guds Son, den Högste? Jag ber dig, plåga mig inte.
29 (Ty han hade befallt den orena anden att gå ut ur mannen. Ty ofta hade den fångat honom, och han hölls bunden med bojor och bojor, och han bröt sönder banden och drevs av djävulen ut i öknen.)
30 Och Jesus frågade honom och sade: Vad är ditt namn? Och han sade: Legion, ty många djävlar hade kommit in i honom.
31 Och de bad honom att han inte skulle befalla dem att gå ut i djupet.
32 Och det var en hjord med många svin som äter på berget, och de bad honom att han skulle låta dem komma in i dem. Och han led dem.
33 Då gick djävlarna ut ur mannen och gick in i svinen, och hjorden sprang med våld nedför en brant plats i sjön och kvävdes.
34 När de som matade dem såg vad som hände, flydde de och gick och berättade det i staden och på landet.
35 Sedan gick de ut för att se vad som hade hänt; och kom till Jesus och fann mannen, från vilken de onda djävlarna hade gått ut, sittande vid Jesu fötter, klädd och vid sitt fulla sinne; och de blev rädda.
36 Också de som såg det berättade för dem hur den som var besatt av de onda blev botad.

37 Då bad hela skaran i Gadarenernas land runt omkring honom att gå bort från dem; ty de blevo tagna med stor fruktan, och han steg upp i skeppet och vände tillbaka igen.
38 Men mannen, från vilken de onda djävlarna hade gått ut, bad honom att han måtte vara med honom, men Jesus sände honom bort och sade:
39 Gå tillbaka till ditt eget hus och förkunna hur stora ting Gud har gjort mot dig. Och han gick sin väg och förkunnade i hela staden hur stora ting Jesus hade gjort mot honom.
40 Och det hände sig, när Jesus kom tillbaka, och folket tog emot honom med glädje, ty alla väntade på honom.
41 Och se, en man vid namn Jairus kom, och han var synagogföreståndare, och han föll ner för Jesu fötter och bad honom att han skulle komma in i hans hus.
42 Ty han hade en enda dotter, omkring tolv år gammal, och hon låg en döende. Men när han gick trängde folket honom.
43 Och en kvinna som hade blodutsläpp i tolv år, och som hade tillbringat hela sitt liv på läkare, och inte heller kunde bli botad från någon,
44 Han kom bakom honom och rörde vid kanten av hans klädnad, och genast svalnade hennes blodström.
45 Och Jesus sade: Vem rörde vid mig? När alla förnekade, sade Petrus och de som var med honom: Mästare, folket tränger dig och pressar dig, och du säger: Vem har rört vid mig?
46 Och Jesus sade: " Någon har rört vid mig, ty jag märker att dygden har gått ur mig."
47 Och när kvinnan såg att hon inte var gömd, kom hon darrande och föll ner framför honom, och hon berättade för honom inför allt folket, varför hon hade rört vid honom, och hur hon omedelbart blev botad.
48 Och han sade till henne: " Dotter, var vid god tröst! din tro har gjort dig frisk; gå i frid.
49 Medan han ännu talade, kom en från föreståndaren i synagogans hus och sade till honom: "Din dotter är död; besvär inte Mästaren.
50 Men när Jesus hörde det, svarade han honom och sade: Frukta inte; tro bara, så skall hon bli frisk.
51 Och när han kom in i huset, tillät han ingen att gå in utom Petrus och Jakob och Johannes och jungfruns fader och moder.
52 Och alla grät och sörjde henne, men han sade: " Gråt icke; hon är inte död utan sover.
53 Och de skrattade till honom, eftersom de visste att hon var död.
54 Och han slog ut dem alla och tog henne i handen och ropade och sade: Tjej, stå upp.
55 Och hennes ande kom tillbaka, och hon stod genast upp, och han befallde att ge henne mat.
56 Och hennes föräldrar blev förvånade, men han bjöd dem att de inte skulle berätta för någon vad som hade skett.

KAPITEL 9

1 Sedan sammankallade han sina tolv lärjungar och gav dem makt och makt över alla djävlar och att bota sjukdomar.
2 Och han sände dem för att predika Guds rike och för att bota sjuka.
3 Och han sade till dem: " Tag ingenting på eder resa, varken stavar eller räfflor, varken bröd eller pengar; inte heller har två lager vardera.
4 Och i vilket hus ni än går in i, där stanna och gå därifrån.
5 Och den som inte tar emot er, när ni går ut ur den staden, skaka av själva stoftet från era fötter till ett vittnesbörd mot dem.
6 Och de gick bort och gick genom städerna och predikade evangeliet och botade överallt.
7 Nu hörde fjäderfyrsten Herodes om allt som hade gjorts av honom, och han blev förvirrad över att det sades om några, att Johannes hade uppstått från de döda.
8 Och av några, att Elias hade visat sig; och av andra, att en av de gamla profeterna hade uppstått igen.
9 Och Herodes sade: "Johannes har jag halshugget; men vem är denne, om vilken jag hör sådant? Och han ville se honom.
10 Och när apostlarna hade kommit tillbaka, berättade de för honom allt vad de hade gjort. Och han tog dem och gick undan för sig till en öde plats som hör till den stad som heter Betsaida.
11 Och folket, när de förstod det, följde honom, och han tog emot dem och talade till dem om Guds rike och botade dem som behövde bota.
12 Och när dagen började sluta, kommo de tolv och sade till honom: Skicka bort folket, så att de kan gå in i städerna och på landet runt omkring och bo och hämta matvaror; ty vi är här i en öken plats.
13 Men han sade till dem: Ge dem att äta. Och de sade: "Vi hava inte mer än fem bröd och två fiskar; förutom att vi skulle gå och köpa kött till allt detta folk.
14 Ty de var omkring fem tusen män. Och han sade till sina lärjungar: Låt dem sitta ner femtio i en skara.
15 Och de gjorde så och lät dem alla sitta ner.
16 Sedan tog han de fem bröden och de två fiskarna, och såg upp mot himlen, välsignade han dem och bröt och gav åt lärjungarna att de skulle ställa inför folket.
17 Och de åt och blevo alla mätta;
18 Och det hände sig, när han var ensam och bad, att hans lärjungar var med honom, och han frågade dem och sade: Vem säger folket att jag är?
19 De svarade och sade: "Johannes döparen; men somliga säger: Elias; och andra säger att en av de gamla profeterna har uppstått igen.
20 Han sade till dem: Men vem säger I att jag är? Petrus svarade och sade: "Guds Kristus."
21 Och han bjöd dem hårt och befallde dem att inte säga det till någon;
22 och sade: Människosonen måste lida mycket och förkastas av de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och dödas och uppstå på tredje dagen.
23 Och han sade till dem alla: Om någon vill följa mig, så förneka sig han och ta sitt kors dagligen och följa mig.
24 Ty var och en som vill rädda sitt liv, han skall mista det; men den som mister sitt liv för min skull, han skall rädda det.
25 Ty vad gynnas en människa, om han vinner hela världen och förlorar sig själv eller förkastas?
26 Ty var och en som skäms för mig och mina ord, honom skall Människosonen skämmas för, när han kommer i sin egen härlighet och i sin Faders och av de heliga änglarna.

27 Men jag säger er sannerligen, det finns några som står här och som inte kommer att smaka döden, förrän de får se Guds rike.
28 Och det hände sig omkring åtta dagar efter dessa ord, att han tog Petrus och Johannes och Jakob och gick upp på ett berg för att be.
29 Och medan han bad, förändrades hans utseende, och hans kläder var vita och glittrande.
30 Och se, två män talade med honom, Mose och Elias:
31 Han uppenbarade sig i härlighet och talade om sin död, som han skulle fullborda i Jerusalem.
32 Men Petrus och de som voro med honom var tunga av sömn, och när de vaknade, såg de hans härlighet och de två män som stodo med honom.
33 Och det hände sig, när de gick ifrån honom, att Petrus sade till Jesus: "Mästare, det är gott för oss att vara här; och låt oss bygga tre tabernakel; en för dig och en för Mose och en för Elias, utan att veta vad han sade.
34 Medan han talade så, kom ett moln och överskuggade dem, och de fruktade när de kom in i molnet.
35 Och en röst kom från molnet, som sade: "Detta är min älskade Son; hör honom."
36 Och när rösten var förbi, hittades Jesus ensam. Och de höllo det nära och berättade för ingen på den tiden något av det som de hade sett.
37 Och det hände sig att nästa dag, när de hade kommit ner från berget, mötte mycket folk honom.
38 Och se, en man i skaran ropade och sade: "Mästare, jag ber dig, se på min son, ty han är mitt enda barn."
39 Och se, en ande grep honom, och han ropade plötsligt; och det sliter sönder honom att han skummar igen, och att han skadar honom försvinner knappast från honom.
40 Och jag bad dina lärjungar att driva ut honom; och de kunde inte.
41 Och Jesus svarade och sade: O troende och förvrängda släkte, hur länge skall jag vara hos eder och lida eder? Ta hit din son.
42 Och när han ännu var på väg, kastade djävulen ner honom och tjurade honom. Och Jesus tillrättavisade den orena anden och botade barnet och överlämnade det igen till hans fader.
43 Och de blev alla förvånade över Guds mäktiga kraft. Men medan de undrade var och en över allt vad Jesus gjorde, sade han till sina lärjungar:
44 Låt dessa ord sjunka ner i edra öron, ty Människosonen skall överlämnas i människors händer.
45 Men de förstodo icke detta ord, och det var dolt för dem, så att de icke förstodo det, och de fruktade att fråga honom om detta ord.
46 Då uppstod ett resonemang bland dem, vem av dem som skulle vara störst.
47 Och då Jesus förstod deras hjärtans tanke, tog han ett barn och ställde det vid honom,
48 Och han sade till dem: Var och en som tar emot detta barn i mitt namn, han tar emot mig; och var och en som tar emot mig, han tar emot honom som har sänt mig; ty den som är minst bland eder alla, han skall bli stor.
49 Och Johannes svarade och sade: Mästare, vi såg en driva ut onda andar i ditt namn; och vi förbjöd honom, eftersom han inte följer med oss.
50 Och Jesus sade till honom: Förbjud honom inte, ty den som inte är emot oss är för oss.
51 Och det hände sig, när tiden var inne för att han skulle tas emot, och han ställde fast sitt ansikte för att gå till Jerusalem,
52 Och de sände bud framför hans ansikte, och de gick och gick in i en samariternas by för att göra i ordning åt honom.
53 Och de tog inte emot honom, eftersom hans ansikte var som om han skulle gå till Jerusalem.
54 Och när hans lärjungar Jakob och Johannes såg detta, sade de: Herre, vill du att vi befaller eld att komma ner från himlen och förtära dem, precis som Elias gjorde?
55 Men han vände sig om och tillrättavisade dem och sade: " I veten inte av vilken ande ni är."
56 Ty Människosonen har inte kommit för att förstöra människors liv, utan för att rädda dem. Och de gick till en annan by.
57 Och det hände sig, när de gick på vägen, att en man sade till honom: "Herre, jag vill följa dig vart du än går."
58 Och Jesus sade till honom: Rävar har hål, och himlens fåglar har bon; men Människosonen har inte var han kan lägga sitt huvud.
59 Och han sade till en annan: Följ mig. Men han sade: Herre, låt mig först gå och begrava min far.
60 Jesus sade till honom: " Låt de döda begrava sina döda; men gå du och predika Guds rike."
61 Och en annan sade också: "Herre, jag vill följa dig; men låt mig först gå och säga farväl av dem, som äro hemma hos mig.
62 Och Jesus sade till honom: Ingen, som lägger sin hand på plogen och ser tillbaka, är lämplig för Guds rike.

KAPITEL 10

1 Efter detta satte Herren också andra sjuttio och sände dem två och två framför sitt ansikte till varje stad och plats dit han själv skulle komma.
2 Därför sade han till dem: " Skörden är verkligen stor, men arbetarna är få. Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.
3 Gå din väg, se, jag sänder ut dig som lamm bland vargar.
4 Bär varken plånbok eller tyg eller skor, och hälsa ingen på vägen.
5 Och i vilket hus ni än går in, säg först: Frid vare med detta hus.
6 Och om fridens son är där, skall din frid vila över den; om inte, skall den åter vända sig till dig.
7 Och stanna kvar i samma hus och ät och drick vad de ger; ty arbetaren är värdig sin lön. Gå inte från hus till hus.
8 Och i vilken stad ni än kommer in och de tar emot er, ät sådant som står framför er.
9 Och bota de sjuka som finns där och säg till dem: Guds rike har kommit er nära.
10 Men till vilken stad ni än kommer in och de inte tar emot er, gå era vägar ut på dens gator och säg:
11 Även stoftet av din stad, som håller fast vid oss, torka vi bort mot dig;
12 Men jag säger er att det skall vara drägligare på den dagen för Sodom än för den staden.
13 Ve dig, Chorazin! ve dig, Betsaida! ty om de väldiga gärningar hade utförts i Tyrus och Sidon, som har gjorts i er, så hade de för en lång tid sedan omvänt sig, sittande i säck och aska.

14 Men det skall vara drägligare för Tyrus och Sidon vid domen än för er.
15 Och du, Kapernaum, som är upphöjd till himlen, skall kastas ner till helvetet.
16 Den som hör dig hör mig; och den som föraktar dig föraktar mig; och den som föraktar mig föraktar honom som har sänt mig.
17 Och de sjuttio återvände med glädje och sade: "Herre, även de onda djävlarna är underordnade oss genom ditt namn."
18 Och han sade till dem: Jag såg Satan falla från himlen som en blixt.
19 Se, jag ger er makt att trampa på ormar och skorpioner och över all fiendens makt, och ingenting skall på något sätt skada er.
20 Men gläds inte över detta över att andarna är underordnade er; men gläds hellre, ty era namn är skrivna i himlen.
21 I den stunden gladde Jesus sig i anden och sade: " Jag tackar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, att du har dolt detta för visa och förståndiga och uppenbarat det för spädbarn. Jaså, Fader; ty så tycktes det gott i dina ögon.
22 Allt är överlämnat åt mig av min Fader, och ingen vet vem Sonen är, utom Fadern; och vem Fadern är, utom Sonen, och den för vilken Sonen vill uppenbara honom.
23 Och han vände honom till sina lärjungar och sade enskilt: Saliga är de ögon som ser det som ni ser.
24 Ty jag säger er att många profeter och kungar har velat se det som ni ser, men har inte sett det. och att höra det som I hören och inte har hört det.
25 Och se, en viss lagman stod upp och frestade honom och sade: Mästare, vad ska jag göra för att ärva evigt liv?
26 Han sade till honom: Vad är skrivet i lagen? hur läser du?
27 Och han svarade och sade: Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av all din kraft och av hela ditt förstånd. och din nästa som dig själv.
28 Och han sade till honom: " Du har svarat rätt; gör detta, så skall du leva."
29 Men han, som var villig att rättfärdiga sig själv, sade till Jesus: Och vem är min nästa?
30 Men Jesus svarade och sade: » En man gick ned från Jerusalem till Jeriko och föll bland tjuvar, som drog av honom hans kläder och sårade honom och gick bort och lämnade honom halvdöd.
31 Och av en slump kom en präst ner på den vägen, och när han såg honom, gick han förbi på andra sidan.
32 Och likaså kom en levit, när han var på platsen, och såg på honom och gick förbi på andra sidan.
33 Men en samarit kom där han var på sin resa, och när han såg honom, förbarmade han sig över honom.
34 Och han gick till honom och band hans sår, hällde i olja och vin, och satte honom på sitt eget djur och förde honom till ett värdshus och tog hand om honom.
35 Och nästa morgon när han gick bort, tog han ut två cent och gav dem åt hären och sade till honom: Ta hand om honom; och vad du än spenderar mer, när jag kommer tillbaka, skall jag betala dig.
36 Vem av dessa tre, tror du, var nästa med honom som föll bland tjuvarna?
37 Och han sade: "Den som har visat barmhärtighet mot honom." Då sade Jesus till honom: " Gå och gör likaså."
38 Men det hände sig, när de gick, att han kom in i en viss by, och en kvinna vid namn Marta tog emot honom i sitt hus.
39 Och hon hade en syster som hette Maria, som också satt vid Jesu fötter och hörde hans ord.
40 Men Marta var svår att tjäna, och hon kom till honom och sade: Herre, bryr du dig inte om att min syster har lämnat mig att tjäna ensam? bjud henne därför att hon hjälper mig.
41 Och Jesus svarade och sade till henne: Marta, Marta, du är noggrann och bekymrad över mycket.
42 Men en sak är nödvändig: och Maria har utvalt den goda delen, som inte skall tas ifrån henne.

KAPITEL 11

1 Och det hände sig, när han bad på en viss plats, och när han upphörde, sade en av hans lärjungar till honom: "Herre, lär oss att be, såsom Johannes också lärde sina lärjungar."
2 Och han sade till dem: När ni ber, säg: Fader vår, du som är i himlen, helgat vare ditt namn. Kom ditt rike. Ske din vilja, som i himlen, så på jorden.
3 Ge oss dag för dag vårt dagliga bröd.
4 Och förlåt oss våra synder; ty vi förlåter också var och en som står oss i skuld. Och led oss inte in i frestelse; men befria oss från det onda.
5 Och han sade till dem: Vem av eder skall ha en vän, och han skall gå till honom vid midnatt och säga till honom: Vän, låna mig tre bröd;
6 Ty en vän till mig på sin resa har kommit till mig, och jag har ingenting att lägga fram för honom?
7 Och han skall svara inifrån och säga: "Bekymra mig inte! Dörren är nu stängd, och mina barn är med mig i sängen; Jag kan inte resa mig och ge dig.
8 Jag säger eder: Fastän han inte vill uppstå och ge honom, eftersom han är hans vän, så kommer han på grund av sin bråkighet att uppstå och ge honom så många som han behöver.
9 Och jag säger er: Be, så skall det ges åt er; sök, så skall ni finna; knacka på, så skall det öppnas för er.
10 Ty var och en som ber får; och den som söker finner; och för den som knackar på skall det öppnas.
11 Om en son ber om bröd av någon av er som är fader, kommer han då att ge honom en sten? eller om han frågar en fisk, kommer han att ge honom en orm för en fisk?
12 Eller om han ber om ett ägg, kommer han då att erbjuda honom en skorpion?
13 Om ni då, som är onda, vet att ge goda gåvor till era barn, hur mycket mer skall inte er himmelske Fader ge den helige Ande åt dem som ber honom?
14 Och han drev ut en djävul, och den var stum. Och det hände sig, när djävulen hade gått ut, talade den stumma; och folket undrade.
15 Men några av dem sade: "Han driver ut de onda andarna genom Beelsebub, den förste över de onda andarna."
16 Och andra, som frestade honom, sökte av honom ett tecken från himlen.
17 Men han kände deras tankar och sade till dem: " Varje rike som är splittrat mot sig självt har lagts i ödeläggelse; och ett hus som är splittrat mot ett hus faller.

18 Om Satan också är kluven mot sig själv, hur skall då hans rike bestå? därför att ni säger att jag driver ut onda andar genom Beelsebul.
19 Och om jag genom Beelsebul driver ut onda andar, genom vem driver då dina söner ut dem? därför skola de vara era domare.
20 Men om jag med Guds finger driver ut djävlar, så har Guds rike utan tvivel kommit över er.
21 När en stark man beväpnad bevarar sitt palats, är hans gods i fred.
22 Men när en som är starkare än han kommer över honom och övervinner honom, tar han från honom all sin rustning som han litade på, och delar ut hans byte.
23 Den som inte är med mig är emot mig, och den som inte samlar med mig skingrar.
24 När den orena anden har gått ut ur en människa, går han genom torra platser och söker vila; Och när han inte finner någon, säger han: Jag vill vända tillbaka till mitt hus, varifrån jag kom ut.
25 Och när han kommer, finner han den sopad och prydd.
26 Då gick han och tog till sig sju andra andar, som var onda än han själv; och de gå in och bo där, och den mannens sista tillstånd är värre än det första.
27 Och det hände sig, när han talade detta, att en kvinna ur skaran höjde sin röst och sade till honom: Välsignad är moderlivet som har fött dig, och de bröst som du har sög.
28 Men han sade: Ja hellre, saliga är de som höra Guds ord och bevara det.
29 Och när folket hade samlats tätt, började han säga: Detta är ett ont släkte; de söker ett tecken; och inget tecken skall ges till den, utan profeten Jonas tecken.
30 Ty liksom Jonas var ett tecken för nineviterna, så skall också Människosonen vara för denna generation.
31 Söderns drottning skall uppstå i domen tillsammans med männen i detta släktled och döma dem; ty hon kom från jordens yttersta delar för att höra Salomos visdom; och se, en större än Salomo är här.
32 Männen i Nineve skola uppstå i domen tillsammans med detta släkte och fördöma det, ty de ångrade sig vid Jonas predikan; och se, en större än Jonas är här.
33 Ingen, när han har tänt ett ljus, sätter det på en hemlig plats, varken under en skäppa, utan på en ljusstake, för att de som kommer in ska se ljuset.
34 Kroppens ljus är ögat. Därför är hela din kropp full av ljus, när ditt öga är enkelt; men när ditt öga är ont, är också din kropp full av mörker.
35 Se därför till att ljuset som är i dig inte är mörker.
36 Om därför hela din kropp är full av ljus och inte har någon del mörk, så skall det hela vara fullt av ljus, som när det klara ljuset från ett ljus ger dig ljus.
37 Och medan han talade, bad en farisé honom att äta middag med honom, och han gick in och satte sig för att äta.
38 Och när fariséen såg det, förundrade han sig över att han inte först hade tvättat sig före middagen.
39 Och Herren sade till honom: Nu rengör ni fariséer utsidan av bägaren och fatet; men ditt inre är fullt av glupska och ondska.
40 I dårar, gjorde inte han som gjorde det som är utanför också det som är inombords?
41 Men ge hellre allmosor av sådant som ni har; och se, allt är rent för er.
42 Men ve eder, fariséer! ty ni ger tionde av mynta och ruta och alla slags örter, och går förbi rätten och Guds kärlek.
43 Ve eder, fariséer! ty ni älskar de översta stolarna i synagogorna och hälsningar på marknaderna.
44 Ve eder, skriftlärda och fariséer, hycklare! ty ni ären som gravar som inte synas, och männen som går över dem äro inte medvetna om dem.
45 Då svarade en av de laglärda och sade till honom: "Mästare, så säger du också att du förbryllar oss."
46 Och han sade: " Ve ock eder, I lagvetare! ty I belastar människorna med bördor som är svåra att bära, och ni rör själva inte bördorna med en av era fingrar.
47 Ve er! ty ni bygger profeternas gravar, och era fäder dödade dem.
48 I sannerligen vittnar ni att ni tillåter era fäders gärningar, ty de dödade dem, och ni bygger deras gravar.
49 Därför sade också Guds vishet: Jag skall sända profeter och apostlar till dem, och några av dem skola de dräpa och förfölja.
50 För att alla profeternas blod, som utgjutits från världens grundläggning, må krävas av denna generation;
51 Från Abels blod till Sakarias blod, som gick under mellan altaret och templet: sannerligen säger jag eder: Det skall krävas av detta släkte.
52 Ve eder, advokater! ty ni har tagit bort kunskapens nyckel. I komen inte in i eder själva, och ni hindrade dem som gick in.
53 Och när han sade detta till dem, började de skriftlärda och fariséerna att mana honom häftigt och reta honom att tala om mycket.
54 De väntade på honom och försökte fånga något ur hans mun, så att de kunde anklaga honom.

KAPITEL 12

1 Under tiden, när en oräknelig skara människor samlades, så att de trampade på varandra, började han först och främst säga till sina lärjungar: Akten er för fariséernas surdeg, vilket är hyckleri.
2 Ty inget är täckt, som inte skall uppenbaras; inte heller gömt, det skall inte bli känt.
3 Därför skall allt vad ni har talat i mörkret höras i ljuset; och det som ni har talat i örat i skåp, skall förkunnas på hustaken.
4 Och jag säger er mina vänner: Var inte rädda för dem som dödar kroppen och efter det inte har mer att göra.
5 Men jag skall varna er för vem ni skall frukta: frukta honom, som sedan han har dödat har makt att kasta i helvetet; ja, jag säger eder: Frukta honom.
6 Säljs inte fem sparvar för två stycken, och inte en av dem är glömd inför Gud?
7 Men även håren på ditt huvud är alla räknade. Frukta därför inte: I ären mer värda än många sparvar.
8 Också jag säger er: Den som bekänner mig inför människorna, honom skall också Människosonen bekänna inför Guds änglar.
9 Men den som förnekar mig inför människorna skall förnekas inför Guds änglar.
10 Och var och en som talar ett ord mot Människosonen, det skall bliva honom förlåtet; men den som hädar mot den Helige Ande skall det inte bli förlåtet.

11 Och när de för er till synagogorna och till domarna och makterna, fundera inte på hur eller vad ni ska svara eller vad ni ska säga.
12 Ty den Helige Anden skall under samma stund lära er vad ni bör säga.
13 Och en i skaran sade till honom: "Mästare, tala till min broder, att han delar arvet med mig."
14 Och han sade till honom: Man, vem har gjort mig till domare eller skiljeman över dig?
15 Och han sade till dem: Tag er i akt och akta er för girighet, ty en människas liv består inte i överflöd av det som han äger.
16 Och han talade en liknelse till dem och sade: En rik mans mark bar rikligt:
17 Och han tänkte vid sig själv och sade: "Vad ska jag göra, eftersom jag inte har plats att skänka mina frukter?"
18 Och han sade: »Detta skall jag göra: Jag skall riva mina lador och bygga större; och där skall jag skänka all min frukt och mina gods.
19 Och jag vill säga till min själ: Själ, du har mycket gods förvarat i många år; ta dig lugn, ät, drick och var glad.
20 Men Gud sade till honom: Du dåre, i natt skall din själ krävas av dig;
21 Så är det med den som samlar skatter åt sig själv och inte är rik hos Gud.
22 Och han sade till sina lärjungar: Därför säger jag eder: Tänk inte på edert liv, vad I skolen äta; inte heller för kroppen, vad ni skall ikläda er.
23 Livet är mer än kött, och kroppen är mer än kläder.
24 Beakta korparna, ty de varken sår eller skördar; som varken har förråd eller lada; och Gud föder dem. Hur mycket mer ären I bättre än fåglarna?
25 Och vem av er kan med eftertanke lägga en aln till sin storlek?
26 Om ni då inte kan göra det minsta, varför tänker ni då på resten?
27 Tänk på liljorna hur de växer: de sliter inte, de spinner inte; Och ändå säger jag er, att Salomo i all sin härlighet inte var klädd som en av dessa.
28 Om då så Gud klär gräset, som i dag är på åkern och i morgon kastas i ugnen; hur mycket mer skall han klä er, ni småtrogna?
29 Och sök inte vad ni ska äta eller vad ni ska dricka, och var inte tvivelaktiga.
30 Ty allt detta eftersträva världens folk, och er Fader vet att ni behöver detta.
31 Men sök hellre Guds rike; och allt detta skall tilläggas eder.
32 Frukta inte, du lilla hjord; ty det är din Faders behag att ge dig riket.
33 Sälj vad ni har, och ge allmosor; skaffa eder påsar som inte blir gamla, en skatt i himlen som inte försvinner, där ingen tjuv närmar sig, inte heller mal fördärvar.
34 Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.
35 Låt edra höfter vara omgjorda och edra ljus brinna;
36 Och ni tycker själva om män som väntar på sin herre, när han kommer tillbaka från bröllopet; för att när han kommer och knackar på, de genast kan öppna upp för honom.
37 Saliga äro de tjänare, som Herren, när han kommer, skall finna vakande; sannerligen säger jag eder, att han skall omgjorda sig och låta dem sitta till bords och gå ut och tjäna dem.
38 Och om han kommer i den andra vakten eller kommer i den tredje vakten och finner dem så, saliga är dessa tjänare.
39 Och detta vet du, att om husbonden hade vetat vilken stund tjuven skulle komma, så skulle han ha vakat och inte låtit sitt hus genombrytas.
40 Var därför också beredda, ty Människosonen kommer i en stund då ni inte tänker.
41 Då sade Petrus till honom: Herre, talar du denna liknelse till oss eller till alla?
42 Och Herren sade: Vem är då den trogna och vise förvaltaren, som hans herre skall sätta till härskare över sitt hushåll för att ge dem deras del av maten i rätt tid?
43 Salig är den tjänare som hans herre, när han kommer, finner göra så.
44 Sannerligen säger jag er att han skall göra honom till härskare över allt han äger.
45 Men om den tjänaren säger i sitt hjärta: "Min herre dröjer med sin ankomst; och de skall börja slå tjänarna och jungfrurna och äta och dricka och bli berusade;
46Den tjänarens herre skall komma på en dag då han inte ser efter honom, och vid en timme då han inte vet det, och han skall skära sönder honom och utse honom till hans del med de otrogna.
47 Och den tjänaren, som kände sin herres vilja och inte förberedde sig eller gjorde enligt hans vilja, han skall bli slagen med många slag.
48 Men den som inte visste och gjorde något värdigt slag, han skall bli slagen med få slag. Ty den som har getts mycket, av honom skall mycket krävas, och den som människor har åtagit sig mycket, av honom kommer de att begära desto mer.
49 Jag har kommit för att sända eld på jorden; och vad ska jag, om den redan är tänd?
50 Men jag har ett dop att döpas med; och hur är jag ansträngd tills det är fullbordat!
51 Tror ni att jag har kommit för att ge fred på jorden? Jag säger dig, nej; utan snarare uppdelning:
52 Ty hädanefter skola det vara fem i ett hus delade, tre mot två och två mot tre.
53 Fadern skall delas mot sonen och sonen mot fadern; modern mot dottern och dottern mot modern; svärmor mot sin svärdotter och svärmor mot sin svärmor.
54 Och han sade också till folket: När ni ser ett moln stiga upp från väster, säger ni genast: Det kommer en regn; och så är det.
55 Och när ni ser sydvinden blåsa, säger ni: Det kommer att bli hetta; och det kommer att ske.
56 Ni hycklare, ni kan urskilja himlens och jordens yta; men hur kommer det sig att ni inte urskiljer denna tid?
57 Ja, och varför dömer ni inte ens av er själva vad som är rätt?
58 När du går med din motståndare till domaren, som du är på vägen, så bemöda dig så att du kan bli räddad från honom; så att han inte läker dig till domaren, och att domaren överlämnar dig till tjänstemannen, och tjänstemannen kastar dig i fängelse.
59 Jag säger dig: Du skall inte gå därifrån förrän du har betalat den allra sista midjan.

KAPITEL 13

1 På den tiden fanns några närvarande som berättade för honom om galileerna, vilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer.
2 Och Jesus svarade och sade till dem: Tror ni att dessa galileer var syndare framför alla galileer, därför att de led sådant?
3 Jag säger er: Nej, men om ni inte omvänder er, skola ni alla på samma sätt förgås.
4 Eller de aderton, på vilka tornet i Siloam föll och dödade dem, tror ni att de var syndare framför alla människor som bodde i Jerusalem?
5 Jag säger er: Nej, men om ni inte omvänder er, skola ni alla förgås på samma sätt.
6 Han talade också denna liknelse; En man lät plantera ett fikonträd i sin vingård; och han kom och sökte frukt därpå, men fann ingen.
7 Då sade han till sin vingårdsskötare: "Se, i dessa tre år kommer jag och söker frukt på detta fikonträd, men finner ingen; hugg ned det; varför tynger det marken?
8Och han svarade och sade till honom: "Herre, låt det vara i år också, tills jag ska gräva runt det och gräva det."
9 Och om det bär frukt, väl; och om inte, så skall du sedan hugga ner det.
10 Och han undervisade i en av synagogorna på sabbaten.
11 Och se, det fanns en kvinna som hade en ande av svaghet i arton år, och som var böjd tillsammans och på intet sätt kunde resa sig.
12 Och när Jesus såg henne, kallade han henne till sig och sade till henne: Kvinna, du är lös från din svaghet.
13 Och han lade sina händer på henne, och genast blev hon rak och prisade Gud.
14 Och synagogföreståndaren svarade med förbittring över att Jesus hade botat på sabbatsdagen och sade till folket: Det är sex dagar då människorna bör arbeta. sabbatsdagen.
15 Då svarade Herren honom och sade: Du hycklare, löser inte var och en av er på sabbaten sin oxe eller sin åsna från båset och leder honom bort för att vattna?
16 Och borde inte denna kvinna, som är en dotter till Abraham, som Satan har bundit, se, i dessa arton år, bli lös från detta band på sabbatsdagen?
17 Och när han hade sagt detta, skämdes alla hans motståndare, och allt folket gladde sig över allt det härliga som hade gjorts av honom.
18 Då sade han: "Hur är Guds rike likt?" och varmed skall jag likna den?
19 Det är som ett senapskorn som en man tog och kastade i sin trädgård; och det växte och växte upp ett stort träd; och himlens fåglar stannade i dess grenar.
20 Och åter sade han: Varmed skall jag likna Guds rike?
21 Det är som surdeg, som en kvinna tog och gömde i tre mått mjöl, tills det hela hade jäst.
22 Och han gick genom städerna och byarna, undervisade och reste mot Jerusalem.
23 Då sade en till honom: "Herre, är det få som blir frälsta? Och han sade till dem:
24 Sträva efter att komma in genom den trånga porten, ty många, säger jag eder, kommer att söka att komma in och kommer inte att kunna.
25 När husets herre en gång har rest sig upp och stängt dörren, och ni börjar stå utanför och knacka på dörren och säga: Herre, Herre, öppna för oss; och han skall svara och säga till er: Jag vet inte varifrån ni är.
26 Då skolen I börja säga: Vi har ätit och druckit inför ditt ansikte, och du har undervisat på våra gator.
27 Men han skall säga: Jag säger eder: Jag känner eder icke, varifrån I ären; vik ifrån mig, alla I orättfärdiga arbetare.
28 Det skall vara gråt och tandagnisslan, när I skolen få se Abraham och Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike, och I själva utdrivna.
29 Och de skola komma från öster, och från väster, och från norr och från söder, och skola sitta ned i Guds rike.
30 Och se, det finns de sista som ska vara de första, och det finns de första som ska vara de sista.
31 Samma dag kom några av fariséerna och sade till honom: "Gå ut och gå härifrån, ty Herodes skall döda dig."
32 Och han sade till dem: Gå och säg till den räven: Se, jag driver ut djävlar och botar i dag och i morgon, och på tredje dagen skall jag bli fullkomlig.
33 Ändå måste jag gå i dag och i morgon och dagen därpå, ty det kan inte vara så att en profet går under från Jerusalem.
34 Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som är sända till dig; hur ofta skulle jag inte ha samlat dina barn, som en höna samlar sin yngel under sina vingar, och ni ville inte!
35 Se, ditt hus har lämnats öde åt er, och sannerligen säger jag er: I skolen icke se mig förrän den tid kommer, då I skolen säga: Välsignad är han som kommer i Herrens namn.

KAPITEL 14

1 Och det hände sig när han gick in i en av de överste fariséernas hus för att äta bröd på sabbatsdagen, att de såg på honom.
2 Och se, det fanns en man framför honom som hade vattnot.
3 Och Jesus svarade och talade till de laglärda och fariséerna och sade: Är det tillåtet att bota på sabbatsdagen?
4 Och de tystnade. Och han tog honom och botade honom och lät honom gå;
5 Och svarade dem och sade: Vem av eder skall få en åsna eller en oxe fallen i en grop, och han vill inte genast rycka ut honom på sabbatsdagen?
6 Och de kunde inte svara honom på detta igen.
7 Och han framställde en liknelse för de bjudna, när han markerade hur de valde ut de främsta rummen; sade till dem:
8 När du är bjuden av någon till bröllop, sätt dig inte ner i det högsta rummet; för att inte en mer ärbar man än du blir bjuden av honom;
9 Och han som bjöd dig och honom att komma och säga till dig: Ge denna man plats; och du börjar med skam att ta det nedersta rummet.
10 Men när du är bjuden, gå och sätt dig i det nedersta rummet; för att när han som bjudit dig kommer, kan han säga till dig: Vän, gå upp högre upp.
11 Ty var och en som upphöjer sig själv skall bli förnedrad; och den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.
12 Då sade han också till den som bjöd honom: " När du gör en middag eller en måltid, så kalla inte dina vänner eller dina bröder, varken dina släktingar eller dina rika

grannar; så att de inte också bjuder dig igen och en belöning bliva dig.
13 Men när du gör en fest, kalla då de fattiga, de lemlästade, de lama, de blinda.
14 Och du skall vara välsignad; ty de kunna inte vedergälla dig, ty du skall få vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse.
15 Och när en av dem som satt till bords med honom hörde detta, sade han till honom: Salig är den som äter bröd i Guds rike.
16 Då sade han till honom: En man gjorde en stor måltid och bjöd många:
17 Och vid måltiden sände han sin tjänare för att säga till de bjudna: "Kom! för allt är nu klart.
18 Och de började alla med ett samtycke göra ursäkter. Den förste sade till honom: Jag har köpt en bit jord, och jag måste gå och se den.
19 Och en annan sade: "Jag har köpt fem ok oxar, och jag går för att pröva dem. Låt mig ursäktas."
20 Och en annan sade: "Jag har gift mig med en hustru, och därför kan jag inte komma.
21 Så kom tjänaren och berättade detta för sin herre. Då blev husets herre vred och sade till sin tjänare: Gå hastigt ut på stadens gator och gator, och för hit in de fattiga och de lemlästade, de hållna och de blinda.
22 Och tjänaren sade: "Herre, det är gjort som du har befallt, och ändå finns det plats."
23 Och herren sade till tjänaren: Gå ut på vägarna och på häckarna och tvinga dem att komma in, så att mitt hus må bli fullt.
24 Ty jag säger er, att ingen av de män som var inbjudna skall smaka av min måltid.
25 Och en stor skara gick med honom, och han vände sig om och sade till dem:
26 Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och mor och hustru och barn och bröder och systrar, ja, och också sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge.
27 Och den som inte bär sitt kors och kommer efter mig, kan inte vara min lärjunge.
28 Ty vem av er, som tänker bygga ett torn, sätter sig inte först ner och räknar upp kostnaden, om han har tillräckligt för att färdigställa det?
29 För att kanske inte, sedan han har lagt grunden och inte kan fullborda den, alla som ser den börja håna honom,
30 och sade: "Denne man började bygga och kunde inte fullborda."
31 Eller vilken konung, som går i krig mot en annan kung, sätter sig inte först ned och frågar sig om han med tio tusen kan möta den som kommer emot honom med tjugu tusen?
32 Annars sänder han en ambassad, medan den andre ännu är långt borta, och önskar fredsvillkor.
33 Så på samma sätt kan var och en av er som inte överger allt vad han äger, han kan inte vara min lärjunge.
34 Salt är gott; men om saltet har förlorat sin doft, varmed skall det kryddas?
35 Det är varken lämpligt för landet eller ännu för dynghögen; men män kasta ut den. Den som har öron att höra, låt honom höra.

KAPITEL 15

1 Då närmade sig honom alla publikaner och syndare för att höra honom.
2 Och fariséerna och de skriftlärda knorrade och sade: "Denne man tar emot syndare och äter med dem."
3 Och han talade denna liknelse till dem och sade:
4 Vilken man av er som har hundra får, om han förlorar ett av dem, lämnar inte de nittiotio i öknen och går efter det som är förlorat, tills han finner det?
5 Och när han har funnit det, lägger han det på sina axlar och gläder sig.
6 Och när han kommer hem, kallar han ihop sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd dig med mig; ty jag har funnit mitt får som gått förlorat.
7 Jag säger er, att likaså skall glädje vara i himlen över en syndare som omvänder sig, mer än över nittiotio rättfärdiga, som inte behöver omvändelse.
8 Eller vilken kvinna som har tio silverpengar, om hon förlorar en bit, tänder inte ett ljus och sopar huset och söker flitigt tills hon finner det?
9 Och när hon har funnit det, kallar hon ihop sina vänner och sina grannar och säger: Gläd dig med mig; ty jag har hittat den bit som jag hade förlorat.
10 Likaså säger jag er: Det är glädje i Guds änglars närvaro över en syndare som omvänder sig.
11 Och han sade: En man hade två söner.
12 Och den yngste av dem sade till sin far: Fader, ge mig den del av godset som tillfaller mig. Och han delade åt dem sitt liv.
13 Och inte många dagar efter det att den yngre sonen samlades och reste in i ett avlägset land, och där slösade bort sin egendom med ett upproriskt liv.
14 Och när han hade förbrukat allt, uppstod en väldig hungersnöd i det landet; och han började saknas.
15 Och han gick och förenade sig med en medborgare i det landet; och han sände honom ut på sina marker för att föda svin.
16 Och han ville gärna ha fyllt sin buk med skalen som svinen åt, och ingen gav åt honom.
17 Och när han kom till sig själv, sade han: "Hur många av min faders daglönare har bröd nog och tillgodo, och jag går under av hunger!"
18 Jag ska stå upp och gå till min far och säga till honom: Fader, jag har syndat mot himlen och inför dig,
19 Och jag är inte längre värd att kallas din son; gör mig till en av dina daglönare.
20 Och han stod upp och kom till sin fader. Men när han ännu var långt borta, såg hans far honom och förbarmade sig, och han sprang och föll honom om halsen och kysste honom.
21 Och sonen sade till honom: Fader, jag har syndat mot himlen och inför dina ögon, och jag är inte längre värd att kallas din son.
22 Men fadern sade till sina tjänare: "Ta fram den bästa manteln och sätt på honom den; och satte en ring på hans hand och skor på hans fötter.
23 Och för hit gödkalven och slakt den; och låt oss äta och vara glada:
24 Ty denna min son var död och har blivit levande igen; han var förlorad och hittas. Och de började bli glada.

25 Nu var hans äldre son ute på fältet, och när han kom och närmade sig huset, hörde han musik och dans.
26 Och han kallade till sig en av tjänarna och frågade vad detta betydde.
27 Och han sade till honom: Din bror har kommit; och din far har slaktat gödkalven, därför att han har tagit emot honom i god behag.
28 Och han blev vred och ville inte gå in; därför gick hans fader ut och bad honom.
29 Och han svarade och sade till sin fader: »Se, i dessa många år tjänar jag dig, och jag har aldrig överträtt ditt bud;
30 Men så snart denne din son kom, som har förtärt ditt liv med skökor, har du slaktat den göda kalven åt honom.
31 Och han sade till honom: "Min son, du är alltid med mig, och allt jag äger är ditt."
32 Det var lämpligt att vi skulle glädjas och glädjas, ty denne din broder var död och har blivit levande igen; och gick förlorad och hittas.

KAPITEL 16

1 Och han sade också till sina lärjungar: Det var en rik man som hade en förvaltare; och han anklagades för att han hade slösat bort sina varor.
2 Och han kallade på honom och sade till honom: Hur kommer det sig att jag hör detta om dig? redogör för ditt förvaltarskap; ty du kan inte längre vara förvaltare.
3 Då sade förvaltaren inom sig: Vad skall jag göra? ty min herre tar från mig förvaltarskapet. Jag kan inte gräva; att tigga jag skäms.
4 Jag har bestämt mig för vad jag ska göra, så att de, när jag blir utstött ur förvaltarskapet, kan ta emot mig i sina hus.
5 Då kallade han till sig var och en av sin herres gäldenärer och sade till den förste: Hur mycket är du skyldig min herre?
6 Och han sade: Hundra mått olja. Och han sade till honom: "Ta din sedel och sätt dig snabbt ned och skriv femtio."
7 Då sade han till en annan: Och hur mycket är du skyldig? Och han sade: Hundra mått vete. Och han sade till honom: "Ta din sedel och skriv åttio."
8 Och Herren lovordade den orättfärdiga förvaltaren, därför att han hade handlat förståndigt, ty denna världens barn är i sin generation visare än ljusets barn.
9 Och jag säger er: Gör er själva vänner med orättfärdighetens mammon; för att, när ni misslyckas, de kan ta emot er till eviga boningar.
10 Den som är trogen i det minsta är också trogen i mycket, och den som är orättfärdig i det minsta är också orättfärdig i mycket.
11 Om ni därför inte har varit trogna i den orättfärdige mammon, vem kommer då att överlåta den sanna rikedomen till er förtroende?
12 Och om ni inte har varit trogna i det som är en annan mans, vem ska ge er det som är ert eget?
13 Ingen tjänare kan tjäna två herrar, ty antingen kommer han att hata den ene och älska den andre; annars håller han fast vid den ene och föraktar den andre. Ni kan inte tjäna Gud och mammon.
14 Och fariséerna, som var giriga, hörde allt detta, och de hånade honom.
15 Och han sade till dem: I ären de som gör eder rättfärdiga inför människorna; men Gud känner era hjärtan, ty det som är högt aktat bland människor är en styggelse i Guds ögon.
16 Lagen och profeterna fanns ända till Johannes: sedan den tiden har Guds rike predikats, och var och en tränger sig in i det.
17 Och det är lättare för himmel och jord att förgås, än att en tulltext i lagen försvinner.
18 Var och en som skiljer sig från sin hustru och gifter sig med en annan, han begår äktenskapsbrott;
19Det fanns en rik man, som var klädd i purpur och fint linne, och han mådde överdådigt varje dag.
20 Och det var en viss tiggare vid namn Lasarus, som låg lagd vid hans port, full av sår,
21 Och då de ville bli mätta med smulorna som föll från den rike mannens bord, och hundarna kommo och slickade hans sår.
22 Och det hände sig, att tiggaren dog och bars av änglarna i Abrahams sköte; ock den rike mannen dog och blev begraven;
23 Och i helvetet lyfte han upp sina ögon, då han var i plåga, och såg Abraham på långt håll och Lasarus i hans sköte.
24 Och han ropade och sade: Fader Abraham, förbarma dig över mig och sänd Lasarus, så att han kan doppa sin fingerspets i vatten och kyla min tunga; ty jag plågas i denna låga.
25 Men Abraham sade: "Min son, tänk på att du under din livstid mottog dina goda ting och likaså Lasarus det onda; men nu har han tröstats, och du plågas."
26 Och förutom allt detta, mellan oss och eder, är det en stor klyfta fast, så att de som skulle gå härifrån till eder inte kunna; inte heller kan de gå över till oss, som skulle komma därifrån.
27Då sade han: »Därför ber jag dig, fader, att du vill sända honom till min fars hus.
28 Ty jag har fem bröder; att han må vittna för dem, så att de inte också kommer till denna plåga.
29 Abraham sade till honom: De har Mose och profeterna; låt dem höra dem.
30 Och han sade: Nej, fader Abraham, men om någon gick till dem från de döda, skola de omvända sig.
31 Och han sade till honom: Om de inte höra Mose och profeterna, så kommer de inte heller att övertygas, fastän någon har uppstått från de döda.

KAPITEL 17

1 Då sade han till lärjungarna: Det är omöjligt annat än att förolämpningar kommer; men ve honom, genom vilken de kommer!
2 Det var bättre för honom att en kvarnsten hängdes om hans hals och han kastades i havet, än att han förolämpade en av dessa små.
3 Se till er själva: Om din broder bryter mot dig, så tillrättavisa honom; och om han omvänder sig, förlåt honom.
4 Och om han överträder dig sju gånger på en dag och sju gånger på en dag, vänder han sig tillbaka till dig och säger: Jag omvänder mig; du skall förlåta honom.
5 Och apostlarna sade till Herren: Öka vår tro.

6 Och Herren sade: Om ni hade tro som ett senapskorn, skulle ni kunna säga till detta sycamineträd: Rycka upp dig med roten och planteras i havet; och den bör lyda dig.
7 Men vem av eder, som har en tjänare som plöjer eller föder boskap, kommer då och då att säga till honom, när han kommer från fältet: Gå och ställ dig till bords?
8 Och jag vill inte hellre säga till honom: Gör mig i ordning vad jag kan äta, och omgjorda dig och tjäna mig, tills jag har ätit och druckit. Och sedan skall du äta och dricka?
9 Tackar han den tjänaren för att han gjorde det som var befallt honom? Jag trow inte.
10 Så säg på samma sätt, när ni har gjort allt det som är befallt till er, så säg: Vi äro olönsamma tjänare; vi har gjort det som var vår plikt att göra.
11 Och det hände sig när han reste till Jerusalem, att han drog igenom Samaria och Galileen.
12 Och när han kom in i en viss by, mötte honom tio spetälska män, som stodo långt borta.
13 Och de höjde sina röster och sade: "Jesus, Mästare, förbarma dig över oss."
14 Och när han såg dem, sade han till dem: Gå och visa er för prästerna. Och det hände sig, att medan de gick, blev de rena.
15 Och när en av dem såg att han var botad, vände han om och prisade Gud med hög röst,
16 Och han föll ner på hans ansikte vid hans fötter och tackade honom, och han var en samarit.
17 Och Jesus svarade och sade: " Var inte tio rena? men var är de nio?
18 Det finns inga som har återvänt för att ge ära åt Gud, utom denne främling.
19 Och han sade till honom: Stå upp, gå din väg; din tro har gjort dig frisk.
20 Och när han blev tillfrågad av fariséerna, när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: Guds rike kommer inte med iakttagelse.
21 De skola inte heller säga: Se här! eller, se där! ty se, Guds rike är inom dig.
22 Och han sade till lärjungarna: De dagar skola komma, då I skolen vilja se en av Människosonens dagar, och I skolen icke se den.
23 Och de skola säga till eder: Se här; eller se där: gå inte efter dem och följ dem inte.
24 Ty som blixten, som lyser från den ena delen under himlen, lyser till den andra delen under himlen; så skall också Människosonen vara på sin tid.
25 Men först måste han lida mycket och förkastas av denna generation.
26 Och som det var i Noas dagar, så skall det också vara i Människosonens dagar.
27 De åt, de drack, de gifte sig med hustrur, de blev gifta, tills den dag då Noa gick in i arken, och floden kom och förgjorde dem alla.
28 Likaså som det var på Lots dagar; de åt, de drack, de köpte, de sålde, de planterade, de byggde;
29 Men samma dag som Lot gick ut från Sodom regnade det eld och svavel från himlen och förgjorde dem alla.
30 Så skall det också vara på den dag då Människosonen uppenbaras.
31 På den dagen, den som är på hustaken och hans saker i huset, han må inte komma ner för att ta det bort; och den som är ute på fältet, låt honom inte heller vända tillbaka.
32 Kom ihåg Lots hustru.
33 Den som försöker rädda sitt liv skall förlora det; och den som mister sitt liv skall bevara det.
34 Jag säger er: På den natten skall två män ligga i en säng; den ena skall tas och den andre lämnas kvar.
35 Två kvinnor skola mala samman; den ena skall tas och den andre lämnas.
36 Två män skola vara på fältet; den ena skall tas och den andre lämnas.
37 Och de svarade och sade till honom: Var, Herre? Och han sade till dem: Varhelst kroppen är, där skola örnarna samlas.

KAPITEL 18

1 Och han talade en liknelse till dem för detta ändamål, att människor alltid bör be och inte bli matt.
2 och sade: Det fanns i en stad en domare, som inte fruktade Gud och inte heller såg på människan.
3 Och det fanns en änka i den staden; och hon kom till honom och sade: "Hämna mig på min motståndare."
4 Och han ville inte på ett tag, men sedan sade han inom sig själv: Fastän jag inte fruktar Gud och inte ser någon människa;
5 Men eftersom denna änka plågar mig, så vill jag hämnas henne, så att hon inte tröttar ut mig genom att hon ständigt kommer.
6 Och Herren sade: " Hör vad den orättfärdiga domaren säger."
7 Och skall inte Gud hämnas sina egna utvalda, som dag och natt ropar till honom, fastän han tål dem?
8 Jag säger er att han snart skall hämnas dem. Men när Människosonen kommer, skall han då finna tro på jorden?
9 Och han berättade denna liknelse till vissa som trodde på sig själva att de var rättfärdiga och föraktade andra:
10 Två män gick upp i templet för att be; den ene en farisé och den andre en publikan.
11 Fariséen stod och bad så med sig själv: Gud, jag tackar dig, att jag inte är som andra människor, utpressare, orättfärdiga, äktenskapsbrytare eller som denna publikan.
12 Jag fastar två gånger i veckan, jag ger tionde av allt jag äger.
13 Och publikanen, som stod på avstånd, ville inte lyfta så mycket som sina ögon mot himlen, utan slog honom för bröstet och sade: "Gud var mig syndare nådig."
14 Jag säger eder: Denne gick ner till sitt hus rättfärdig mer än den andre; ty var och en som upphöjer sig själv skall bli förnedrad; och den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.
15 Och de förde till honom också spädbarn, för att han skulle röra vid dem; men när hans lärjungar såg det, tillrättavisade de dem.
16 Men Jesus kallade dem till sig och sade: Låt små barn komma till mig och förbjud dem inte, ty Guds rike tillhör sådana.
17 Sannerligen säger jag er: Den som inte tar emot Guds rike som ett litet barn, han skall på intet sätt komma in där.
18 Och en viss härskare frågade honom och sade: "Gode Mästare, vad ska jag göra för att ärva evigt liv?"

19 Och Jesus sade till honom: Varför kallar du mig god? ingen är god, utom en, det vill säga Gud.
20 Du känner buden: Begå inte äktenskapsbrott, döda inte, stjäl inte, vittna inte falskt, ära din fader och din moder.
21 Och han sade: Allt detta har jag bevarat från min ungdom.
22 När Jesus nu hörde detta, sade han till honom: " Ändå saknar du en sak: sälj allt vad du äger och delar ut till de fattiga, så skall du ha en skatt i himmelen; och kom och följ mig."
23 Och när han hörde detta, blev han mycket bedrövad, ty han var mycket rik.
24 Och när Jesus såg att han var mycket bedrövad, sade han: Hur knappt skola de som har rikedom komma in i Guds rike!
25 Ty det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.
26 Och de som hörde det sade: Vem kan då bli frälst?
27 Och han sade: Det som är omöjligt för människor är möjligt för Gud.
28 Då sade Petrus: Se, vi har lämnat allt och följt dig.
29 Och han sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Det finns ingen som har lämnat hus eller föräldrar eller bröder eller hustru eller barn för Guds rikes skull.
30 som inte ska få flerfaldigt mer i denna nuvarande tid och i den kommande världen evigt liv.
31 Sedan tog han till sig de tolv och sade till dem: Se, vi går upp till Jerusalem, och allt som är skrivet av profeterna om Människosonen skall fullbordas.
32 Ty han skall överlämnas åt hedningarna, och han skall hånas och hånas och spottas på.
33 Och de skola gissla honom och döda honom, och på tredje dagen skall han uppstå.
34 Och de förstod ingenting av detta, och detta ord var dolt för dem, och de visste inte vad som hade sagts.
35 Och det hände sig, när han närmade sig Jeriko, att en blind man satt vid vägen och tiggde.
36 Och när han hörde folkmassan gå förbi, frågade han vad det betydde.
37 Och de berättade för honom att Jesus från Nasaret gick förbi.
38 Och han ropade och sade: Jesus, du Davids son, förbarma dig över mig.
39 Och de som gick före tillrättavisade honom, att han skulle tysta; men han ropade så mycket mer: "Du Davids son, förbarma dig över mig."
40 Och Jesus stod och befallde honom att föras till honom, och när han kom fram, frågade han honom:
41 och sade: Vad vill du att jag skall göra mot dig? Och han sade: Herre, så att jag må få min syn.
42 Och Jesus sade till honom: " Få din syn; din tro har frälst dig."
43 Och genast fick han synen och följde honom och prisade Gud; och när allt folket såg det, prisade han Gud.

KAPITEL 19

1 Och Jesus gick in och gick genom Jeriko.
2 Och se, det fanns en man vid namn Sackeus, som var den främste bland publikanerna, och han var rik.
3 Och han sökte se Jesus vem han var; och kunde inte för pressen, eftersom han var liten av resning.
4 Och han sprang framför och klättrade upp i ett morbærträd för att se honom, ty han skulle gå den vägen.
5 Och när Jesus kom till platsen, såg han upp och såg honom och sade till honom: Sackeus, skynda dig och kom ner; ty i dag måste jag bo i ditt hus.
6 Och han skyndade sig och kom ner och tog emot honom med glädje.
7 Och när de såg det, knorrade de alla och sade: "Han har gått för att gästa en man som är en syndare."
8 Och Sackeus stod och sade till Herren: Se, Herre, hälften av mina gods ger jag åt de fattiga; och om jag har tagit något från någon genom falsk anklagelse, så återbetalar jag honom fyra gånger.
9 Och Jesus sade till honom: I dag har frälsning kommit till detta hus, eftersom han också är en Abrahams son.
10 Ty Människosonen har kommit för att söka och frälsa det förlorade.
11 Och när de hörde detta, tillade han och talade en liknelse, därför att han var nära Jerusalem, och därför att de trodde att Guds rike omedelbart skulle uppenbara sig.
12 Han sade därför: En viss adelsman drog till ett avlägset land för att få ett kungarike åt sig och för att återvända.
13 Och han kallade till sig sina tio tjänare och gav dem tio pund och sade till dem: "Hjälp tills jag kommer."
14 Men hans invånare hatade honom och sände bud efter honom och sade: Vi vill inte att denne man ska regera över oss.
15 Och det hände sig att när han kom tillbaka, efter att ha tagit emot kungadömet, befallde han att dessa tjänare skulle kallas till sig, till vilka han hade givit pengarna, för att han skulle få veta hur mycket var och en hade vunnit på handel.
16 Då kom den förste och sade: Herre, ditt pund har vunnit tio pund.
17 Och han sade till honom: »Väl, du gode tjänare! Eftersom du har varit trogen i det lilla, har du makt över tio städer.
18 Och den andre kom och sade: Herre, ditt pund har vunnit fem pund.
19 Och han sade likaså till honom: Var ock du över fem städer.
20 Och en annan kom och sade: "Herre, se, här är ditt pund, som jag har förvarat i en servett.
21 Ty jag fruktade dig, ty du är en stram man; du tar upp det du inte har lagt ner och skördar det du inte har sått.
22 Och han sade till honom: Av din egen mun vill jag döma dig, du onde tjänare. Du visste att jag var en stram man, som tog upp det jag inte lade mig ner och skördade som jag inte sådde:
23 Varför gav du då inte mina pengar på banken, för att jag vid min ankomst skulle ha kunnat kräva mina egna med ocker?
24 Och han sade till dem som stodo där: "Ta ifrån honom pundet och ge det åt den som har tio pund."
25 (Och de sade till honom: Herre, han har tio pund.)
26 Ty jag säger eder: Det skall ges åt var och en som har; och från den som inte har, även det han har, skall tas ifrån honom.
27 Men de mina fiender, som inte ville att jag skulle regera över dem, för dem hit och dräpa dem inför mig.
28 Och när han hade sagt detta, gick han före och steg upp till Jerusalem.

29 Och det hände sig, när han kom nära Betfage och Betania, vid det berg som kallas Oljeberget, att han sände två av sina lärjungar,
30 och sade: Gån in i byn mitt emot eder; i vilken ni, när ni går in, skall finna en föl bunden, på vilken ingen har suttit; lös honom och för honom hit.
31 Och om någon frågar dig: Varför löser du honom? Så skolen I säga till honom: Därför att Herren behöver honom.
32 Och de som var utsända gick sin väg och fann precis som han hade sagt till dem.
33 Och när de höll på att lösa fålen, sade dess ägare till dem: Varför löser ni fålen?
34 Och de sade: "Herren behöver honom."
35 Och de förde honom till Jesus, och de kastade sina kläder på fålen och satte Jesus på den.
36 Och medan han gick, spred de sina kläder på vägen.
37 Och när han närmade sig, redan nu vid nedstigningen av Oljeberget, började hela skaran av lärjungar att fröjda sig och prisa Gud med hög röst för alla de mäktiga gärningar som de hade sett.
38 och sade: Välsignad vare konungen som kommer i Herrens namn: frid i himlen och ära i det högsta.
39 Och några av fariséerna bland folket sade till honom: "Mästare, tillrättavisa dina lärjungar."
40 Och han svarade och sade till dem: " Jag säger eder att om dessa tystnade, skulle stenarna genast ropa ut."
41 Och när han närmade sig, såg han staden och grät över den.
42 och sade: Om du hade vetat, åtminstone på denna din dag, vad som hör till din frid! men nu är de dolda för dina ögon.
43 Ty dagar skola komma över dig, då dina fiender skall kasta en skyttegrav omkring dig och omringa dig och hålla dig inne på alla sidor,
44 Och du skall lägga dig jämnt med jorden och dina barn inom dig; och de skola inte lämna kvar sten på sten i dig; ty du visste inte tiden för ditt besök.
45 Och han gick in i templet och började driva ut dem som sålde däri och dem som köpte;
46 och sade till dem: Det är skrivet: Mitt hus är ett bönehus, men ni har gjort det till en tjuvhåla.
47 Och han undervisade dagligen i templet. Men översteprästerna och de skriftlärda och folkets överste sökte förgöra honom,
48 Och de kunde inte finna vad de kunde göra, ty allt folket var mycket uppmärksamt på att höra honom.

KAPITEL 20

1 Och det hände sig att en av dessa dagar, när han undervisade folket i templet och predikade evangeliet, kom översteprästerna och de skriftlärda över honom med de äldste,
2 Och talade till honom och sade: Säg oss, med vilken myndighet gör du detta? eller vem är det som gav dig denna myndighet?
3 Och han svarade och sade till dem: Jag vill också fråga er om en sak; och svara mig:
4 Johannes dop, var det från himlen eller av människor?
5 Och de resonerade med sig själva och sade: Om vi säga: Från himmelen; han skall säga: Varför trodde ni honom då inte?
6 Men om vi säger: Av människor; allt folket kommer att stena oss, ty de är övertygade om att Johannes var en profet.
7 Och de svarade att de inte kunde se varifrån den var.
8 Och Jesus sade till dem: " Jag säger inte heller eder med vilken myndighet jag gör detta."
9 Då började han tala till folket denna liknelse; En man planterade en vingård och lät den ut åt vingårdsmän, och han drog länge till ett fjärran land.
10 Och på rätt tid sände han en tjänare till vingårdsmännen, att de skulle ge honom av vingårdens frukt; men vingårdsmännen slog honom och lät honom gå tom.
11 Och åter sände han en annan tjänare, och de slogo också honom och bönföll honom skamligt och skickade honom tom.
12 Och åter sände han en tredje, och de sårade honom också och kastade ut honom.
13 Då sade vingårdens herre: Vad skall jag göra? Jag ska sända min älskade son: det kan hända att de kommer att vörda honom när de ser honom.
14 Men när vingårdsmännen såg honom, funderade de sinsemellan och sade: "Detta är arvingen; kom, låt oss döda honom, så att arvet kan bli vår."
15 Och de kastade ut honom från vingården och dödade honom. Vad skall därför vingårdens herre göra med dem?
16 Han skall komma och förgöra dessa vingårdsmän och ge vingården åt andra. Och när de hörde det, sade de: Gud förbjude det.
17 Och han såg dem och sade: Vad är då detta som är skrivet: Den sten som byggmästarna förkastade, den har blivit hörnhuvudet?
18 Var och en som faller på den stenen skall krossas; men den som faller på, han skall mala till puder.
19 Och översteprästerna och de skriftlärda sökte i samma stund lägga händerna på honom; och de fruktade folket, ty de märkte att han hade talat denna liknelse mot dem.
20 Och de bevakade honom och sände ut spioner, som skulle låtsas vara rättfärdiga, så att de kunde gripa hans ord, så att de kunde överlämna honom till landshövdingens makt och myndighet.
21 Och de frågade honom och sade: "Mästare, vi vet att du säger och undervisar rätt, och att du inte accepterar någons person, utan att du verkligen lär Guds väg.
22 Är det tillåtet för oss att ge kejsaren skatt, eller inte?
23 Men han förstod deras list och sade till dem: Varför fresta I mig?
24 Visa mig en slant. Vems bild och överskrift har det? De svarade och sade: Caesars.
25 Och han sade till dem: Ge därför kejsaren vad som är kejsarens och Gud det som tillhör Gud.
26 Och de kunde inte fatta hans ord inför folket, och de förundrade sig över hans svar och tystnade.
27 Då kom några av sadducéerna till honom, som förneka att det finns någon uppståndelse; och de frågade honom:
28 Och Mose sade: Mästare, Mose skrev till oss: Om någons bror dör och har en hustru och han dör utan barn, så skall hans broder ta sin hustru och uppväcka sin brors säd.
29 Det fanns alltså sju bröder, och den förste tog sig en hustru och dog utan barn.
30 Och den andre tog henne till hustru, och han dog barnlös.
31 Och den tredje tog henne; och på samma sätt de sju, och de lämnade inga barn och dog.

32 Sist av alla dog också kvinnan.
33 Vems hustru av dem är hon då i uppståndelsen? ty sju hade henne till hustru.
34 Och Jesus svarade och sade till dem: » Denna världens barn gifta sig och gifta sig.
35 Men de som skall anses värdiga att erhålla den världen och uppståndelsen från de döda, varken gifta sig eller gifta sig.
36 De kan inte heller dö mer, ty de är lika med änglarna; och är Guds barn, eftersom de är uppståndelsens barn.
37 När nu de döda har uppstått, visade Mose det vid busken, när han kallar Herren Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.
38 Ty han är inte en Gud för de döda, utan för de levande, ty alla lever för honom.
39 Då svarade några av de skriftlärda och sade: "Mästare, du har sagt rätt."
40 Och efter det vågade de inte ställa någon fråga till honom alls.
41 Och han sade till dem: Huru säga de att Kristus är Davids son?
42 Och David själv säger i psalmboken: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida,
43 Tills jag gör dina fiender till din fotpall.
44 David kallade honom därför Herre, hur är han då hans son?
45 Då sade han i hela folkets åhörare till sina lärjungar:
46 Akta er för de skriftlärda, som vilja gå i långa dräkter och älska hälsningar på marknaderna och de högsta stolarna i synagogorna och de främsta rummen vid högtiderna;
47 som förtär änkors hus och för en föreställning beder långa böner; de skall få större fördömelse.

KAPITEL 21

1 Och han såg upp och såg de rika männen lägga sina gåvor i skattkammaren.
2 Och han såg också en fattig änka kasta in två kvalster där.
3 Och han sade: Sannerligen säger jag er att denna fattiga änka har kastat in mer än de alla.
4 Ty alla dessa har av sin överflöd kastat in i Guds offer, men hon har av sin nöd kastat in allt levande som hon hade.
5 Och som några talade om templet, hur det var prydt med vackra stenar och gåvor, sade han:
6 Vad beträffar dessa ting som ni ser, de dagar skall komma, då det inte skall finnas kvar en sten på en annan, som inte skall kastas ner.
7 Och de frågade honom och sade: Mästare, men när skall detta ske? och vilket tecken kommer det att finnas när dessa ting ska ske?
8 Och han sade: Se till att ni inte blir vilseledda, ty många skola komma i mitt namn och säga: Jag är Kristus; och tiden närmar sig; gå därför inte efter dem.
9 Men när ni får höra om krig och bråk, var inte förskräckta; ty dessa saker måste först ske; men slutet är inte av och till.
10 Då sade han till dem: Nation skall resa sig mot nation och rike mot rike.
11 Och stora jordbävningar skall vara på olika platser, och hungersnöd och pest; och fruktansvärda syner och stora tecken skall komma från himlen.
12 Men inför allt detta skola de lägga sina händer på dig och förfölja dig och överlämna dig till synagogorna och fängelserna, och föra dig inför kungar och härskare för mitt namns skull.
13 Och det skall vända sig till dig som ett vittnesbörd.
14 Beslut därför det i era hjärtan, så att ni inte mediterar inför vad ni skall svara:
15 Ty jag skall ge dig en mun och vishet, som alla dina motståndare inte skall kunna säga emot eller motstå.
16 Och ni skall bli förrådda både av föräldrar och bröder, och släktingar och vänner; och några av eder skola de döda.
17 Och ni skall hatas av alla för mitt namns skull.
18 Men inget hår på ditt huvud skall förgås.
19 Med ert tålamod ägna ni era själar.
20 Och när ni ser Jerusalem omringat av härar, då vet ni att dess ödeläggelse är nära.
21 Då må de som äro i Judeen fly till bergen; och låt dem som är mitt i den gå ut; och låt inte dem som äro i länderna komma in där.
22 Ty dessa är hämndens dagar, på det att allt som är skrivet må uppfyllas.
23 Men ve dem som hava barn och dem som diar i de dagar! ty det skall vara stor nöd i landet och vrede över detta folk.
24 Och de skola falla för svärdsegg och föras bort i fångenskap till alla folk, och Jerusalem skall trampas ner av hedningarna, tills hedningarnas tider är fullbordade.
25 Och det skall finnas tecken i solen och på månen och i stjärnorna; och på jorden nöd för nationer, med förvirring; havet och vågorna brusar;
26 Människors hjärtan sviker dem av fruktan och för att se efter det som kommer på jorden; ty himlens makter skola skakas.
27 Och då skall de se Människosonen komma i ett moln med kraft och stor härlighet.
28 Och när dessa saker börjar ske, se då upp och lyft era huvuden; ty din förlossning närmar sig.
29 Och han talade till dem en liknelse; Se fikonträdet och alla träden;
30 När de nu skjuter fram, ser och vet ni själva att sommaren nu är nära.
31 Så vet ni på samma sätt, när ni ser detta ske, att Guds rike är nära.
32 Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgå förrän allt är uppfyllt.
33 Himmel och jord skola förgå, men mina ord skola icke förgås.
34 Och akta er själva, så att era hjärtan inte vid något tillfälle blir överbelastade av överflöd och berusning och bekymmer för detta liv, och så att den dagen kommer över er ovetande.
35 Ty som en snara skall den komma över alla dem som bor på hela jordens yta.
36 Vaka därför och be alltid, så att ni må anses värdiga att undkomma allt detta som kommer att ske och att stå inför Människosonen.
37 Och på dagen undervisade han i templet; och om natten gick han ut och stannade på det berg som kallas Olivberget.
38 Och allt folket kom tidigt på morgonen till honom i templet för att höra honom.

KAPITEL 22

1 Nu närmade sig det osyrade brödets högtid, som kallas påsk.
2 Och översteprästerna och de skriftlärda sökte hur de kunde döda honom; ty de fruktade folket.
3 Då kom Satan in i Judas, som fick tillnamnet Iskariot, och var av de tolvs antal.
4 Och han gick sin väg och talade med översteprästerna och hövdingarna, huru han skulle förråda honom åt dem.
5 Och de blev glada och ingick förbund att ge honom pengar.
6 Och han lovade och sökte tillfälle att förråda honom till dem i folkmassans frånvaro.
7 Då kom det osyrade brödets dag, då påsken måste slaktas.
8 Och han sände Petrus och Johannes och lät säga: " Gå och bered oss påskhögtiden, så att vi må äta."
9 Och de sade till honom: Var vill du att vi ska bereda?
10 Och han sade till dem: Se, när ni kommit in i staden, skall en man möta er, som bär en kanna vatten; följ honom in i huset där han går in.
11 Och I skolen säga till husbonden: Mästaren säger till dig: Var är gästkammaren, där jag skall äta påsken med mina lärjungar?
12 Och han skall visa dig ett stort överrum, möblerat; gör iordning där.
13 Och de gick och fann som han hade sagt till dem, och de gjorde i ordning påskhögtiden.
14 Och när tiden var inne, satte han sig ned och de tolv apostlarna med honom.
15 Och han sade till dem: " Med lust har jag velat äta denna påsk med eder innan jag lider."
16 Ty jag säger eder: Jag skall inte mer äta därav förrän det är fullbordat i Guds rike.
17 Och han tog bägaren och tackade och sade: " Tag denna och dela den mellan eder."
18 Ty jag säger er: Jag skall inte dricka av vinstockens frukt förrän Guds rike kommer.
19 Och han tog bröd och tackade och bröt det och gav åt dem och sade: " Detta är min kropp som ges åt eder; gör detta till min åminnelse."
20 Likaså bägaren efter måltiden, och sade: Denna bägare är det nya testamentet i mitt blod, som utgjuts för eder.
21 Men se, hans hand som förråder mig är med mig på bordet.
22 Och sannerligen, Människosonen går, såsom det har bestämts; men ve den man, genom vilken han blir förrådd!
23 Och de började fråga sinsemellan vem av dem som skulle göra detta.
24 Och det uppstod också en strid bland dem, vem av dem som skulle anses vara störst.
25 Och han sade till dem: " Hedningarnas kungar utöva herravälde över dem; och de som utövar makt över dem kallas välgörare.
26 Men så skolen I icke vara; men den som är störst bland eder, han må vara som den yngre; och den som är den främste, som den som tjänar.
27 Ty om är den större, den som sitter till bords eller den som tjänar? är det inte han som sitter till mat? men jag är bland er som den som tjänar.
28 I ären de som har förblivit med mig i mina frestelser.
29 Och jag förordnar er ett rike, såsom min Fader har utsett åt mig.
30 Så att ni må äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner och döma Israels tolv stammar.
31 Och Herren sade: Simon, Simon, se, Satan har velat ha dig, för att sålla dig som vete.
32 Men jag har bett för dig, att din tro inte försvinner; och när du har omvänt dig, styrka dina bröder.
33 Och han sade till honom: "Herre, jag är redo att följa med dig, både i fängelse och till döden."
34 Och han sade: " Jag säger dig, Petrus, hanen skall inte gala i dag, förrän du tre gånger har förnekat att du känner mig."
35 Och han sade till dem: » När jag sände eder utan plånbok och kläder och skor, saknade I något? Och de sade: Ingenting.
36 Då sade han till dem: " Men nu, den som har en plånbok, låt honom ta den, och likaså hans mandel; och den som inte har något svärd, låt honom sälja sin klädnad och köpa en."
37 Ty jag säger eder att detta som är skrivet ännu måste fullbordas i mig: Och han räknades till överträdarna, ty det som rör mig har ett slut.
38 Och de sade: "Herre, se, här är två svärd." Och han sade till dem: Det är nog.
39 Och han gick ut och gick, som han var vanligt, till Oljeberget; och hans lärjungar följde honom.
40 Och när han var på platsen, sade han till dem: Be att ni inte kommer i frestelse.
41 Och han drogs bort från dem omkring en stenkastning och föll på knä och bad,
42 och sade: Fader, om du vill, ta bort denna bägare från mig; ske dock inte min utan din vilja.
43 Och en ängel visade sig för honom från himlen, som styrkte honom.
44 Och när han var i ångest, bad han ännu djupare, och hans svett var som stora bloddroppar som föll ner till marken.
45 Och när han stod upp från bönen och kom till sina lärjungar, fann han dem sova av sorg,
46 Och han sade till dem: Varför sover ni? stå upp och be, så att ni inte kommer i frestelse.
47 Och medan han ännu talade, se en folkmassa, och han som kallades Judas, en av de tolv, gick framför dem och närmade sig Jesus för att kyssa honom.
48 Men Jesus sade till honom: Judas, förråder du Människosonen med en kyss?
49 När de som var omkring honom såg vad som skulle följa, sade de till honom: Herre, ska vi slå med svärdet?
50 Och en av dem slog översteprästens tjänare och högg av hans högra öra.
51 Och Jesus svarade och sade: " Låt ni så långt." Och han rörde vid hans öra och botade honom.
52 Då sade Jesus till översteprästerna och templets hövdingar och de äldste, som kommo till honom: Gån ni ut som mot en tjuv med svärd och stavar?
53 När jag dagligen var med eder i templet, sträckte ni inga händer mot mig; men detta är er stund och mörkrets makt.
54 Då togo de honom och förde honom och förde honom in i översteprästens hus. Och Peter följde på långt håll.
55 Och när de hade tänt en eld mitt i hallen och satt sig ned tillsammans, satte sig Petrus bland dem.

56 Men en tjänarinna såg honom där han satt vid elden, och hon såg uppriktigt på honom och sade: "Också denna man var med honom."
57 Och han förnekade honom och sade: "Kvinna, jag känner honom inte."
58 Och efter en liten stund såg en annan honom och sade: "Också du tillhör dem." Och Petrus sade: "Människa, det är jag inte."
59 Och ungefär en timme efter det bekräftade en annan säkerligen och sade: Sannerligen var också denne med honom, ty han är en galileer.
60 Och Petrus sade: Man, jag vet inte vad du säger. Och omedelbart, medan han ännu talade, kom hanen i lag.
61 Och Herren vände sig om och såg på Petrus. Och Petrus kom ihåg Herrens ord, hur han hade sagt till honom: Innan hanen gal, skall du förneka mig tre gånger.
62 Och Petrus gick ut och grät bittert.
63 Och männen som höll om Jesus hånade honom och slog honom.
64 Och när de hade förbundna ögonen på honom, slog de honom i ansiktet och frågade honom och sade: Profetera, vem är det som har slagit dig?
65 Och mycket annat talade de hädiskt mot honom.
66 Och så snart det var dags, samlades de äldste av folket och översteprästerna och de skriftlärda och förde honom in i sitt råd och sade:
67 Är du Kristus? berätta för oss. Och han sade till dem: Om jag säger det till er, skolen I icke tro.
68 Och om jag också frågar er, skall ni inte svara mig och inte släppa mig.
69 Härefter skall Människosonen sitta på Guds krafts högra sida.
70 Då sade de alla: "Är du då Guds Son? Och han sade till dem: I säger att jag är.
71 Och de sade: Vad behöver vi ytterligare vittna? ty vi har själva hört talas om hans egen mun.

KAPITEL 23

1 Och hela skaran av dem stod upp och förde honom till Pilatus.
2 Och de började anklaga honom och sade: Vi fann att denne förvrängde folket och förbjöd att ge skatt åt kejsaren, eftersom han sade att han själv är Kristus, en kung.
3 Och Pilatus frågade honom och sade: »Är du judarnas konung? Och han svarade honom och sade: Du säger det.
4 Då sade Pilatus till översteprästerna och till folket: Jag finner ingen skuld hos denne man.
5 Och de blevo desto häftigare och sade: Han uppväcker folket och undervisar i hela judendomen, från Galileen till denna plats.
6 När Pilatus hörde talas om Galileen, frågade han om mannen var en galileer.
7 Och så snart han visste att han hörde till Herodes' jurisdiktion, sände han honom till Herodes, som också själv var i Jerusalem vid den tiden.
8 Och när Herodes såg Jesus, blev han mycket glad, ty han ville se honom under en lång tid, eftersom han hade hört mycket om honom. och han hoppades att ha sett något mirakel gjort av honom.
9 Sedan frågade han honom med många ord; men han svarade honom ingenting.
10 Och översteprästerna och de skriftlärda stodo och anklagade honom häftigt.
11 Och Herodes med sina krigsmän gjorde honom förgäves och hånade honom och klädde honom i en vacker mantel och sände honom igen till Pilatus.
12 Och samma dag blev Pilatus och Herodes vänner tillsammans, ty förut var de i fiendskap med varandra.
13 Och Pilatus, när han hade sammankallat översteprästerna och de styrande och folket,
14 Han sade till dem: "Ni har fört denna man till mig, som en som förvränger folket; och se, jag har granskat honom inför eder och har inte funnit något fel på att denne man rörde vid det som ni anklagar honom för.
15 Nej, inte heller Herodes, ty jag har sänt dig till honom; och se, inget som är värt att dödas har gjorts mot honom.
16 Därför skall jag tukta honom och släppa honom.
17 (Ty av nödvändighet måste han släppa en åt dem på högtiden.)
18 Och de ropade genast och sade: "Bort med denne man och släpp Barabbas för oss."
19 (Vem för en viss uppvigling som gjorts i staden och för mord, han kastades i fängelse.)
20 Pilatus var villig att släppa Jesus och talade igen till dem.
21 Men de ropade och sade: "Korsfäst honom, korsfäst honom."
22 Och han sade till dem för tredje gången: Varför, vad ont har han gjort? Jag har inte funnit någon dödsorsak hos honom; därför vill jag tukta honom och släppa honom.
23 Och de var ögonblickliga med höga röster och krävde att han skulle korsfästas. Och rösterna från dem och översteprästerna fick överhand.
24 Och Pilatus dömde att det skulle vara som de begärde.
25 Och han släppte åt dem den som för uppror och mord slängdes i fängelse, som de hade önskat; men han överlämnade Jesus till deras vilja.
26 Och när de förde bort honom, grep de en Simon, en cyrener, som kom ut ur landet, och på honom lade de korset, för att han skulle bära det efter Jesus.
27 Och där följde honom en stor skara folk och kvinnor, som också jämrade sig och klagade honom.
28 Men Jesus vände sig till dem och sade: " Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, utan gråt över er själva och över era barn."
29 Ty se, de dagar komma, då de skola säga: Saliga är de ofruktbara och de moderliv som aldrig har fött, och de som aldrig har gett di.
30 Då skola de börja säga till bergen: Fall över oss; och till kullarna, täck oss.
31 Ty om de gör detta i ett grönt träd, vad skall då göras i det torra?
32 Och det var också två andra, förbrytare, som fördes med honom för att dödas.
33 Och när de kommo till platsen, som kallas Golgata, korsfäste de där honom och förbrytarna, den ene på höger sida och den andre på vänster sida.
34 Då sade Jesus: " Fader, förlåt dem; för de vet inte vad de gör. Och de delade hans kläder och kastade lott.
35 Och folket stod och såg. Och hövdingarna med dem hånade honom och sade: Han räddade andra; låt honom frälsa sig själv, om han är Kristus, Guds utvalde.

36 Och soldaterna hånade honom och kom till honom och bjöd honom vinäger,
37 och sade: Om du är judarnas kung, så rädda dig själv.
38 Och en uppskrift var också skriven över honom med bokstäver på grekiska, latinska och hebreiska: DETTE ÄR JUDADARNAS KUNG.
39 Och en av de illgärningsmän som hängdes upp förtalade honom och sade: Om du är Kristus, fräls dig själv och oss.
40 Men den andre, som svarade, tillrättavisade honom och sade: Fruktar du inte Gud, eftersom du befinner dig i samma fördömelse?
41 Och vi med rätta; ty vi få den vederbörliga belöningen för våra gärningar, men denne har inte gjort något fel.
42 Och han sade till Jesus: "Herre, kom ihåg mig när du kommer in i ditt rike."
43 Och Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset.
44 Och det var omkring den sjätte timmen, och det blev mörker över hela jorden intill den nionde timmen.
45 Och solen förmörkades, och templets förhängning sönder sönder mitt i.
46 Och när Jesus hade ropat med hög röst, sade han: Fader, i dina händer överlåter jag min ande .
47 När nu hövitsmannen såg vad som hände, prisade han Gud och sade: "Visst är han en rättfärdig man."
48 Och allt folket som församlades till den synen, som såg vad som skedde, slog sina bröst och vände tillbaka.
49 Och alla hans bekanta och kvinnorna som följde honom från Galileen stodo långt borta och såg detta.
50 Och se, det var en man som hette Josef, en rådgivare; och han var en god man och en rättvis:
51 (Han hade inte samtyckt till deras råd och gärning;) han var från Arimatea, en judarnas stad, som också själv väntade på Guds rike.
52 Denne gick till Pilatus och bad om Jesu kropp.
53 Och han tog ner det och svepte in det i linne och lade det i en grav som var huggen i sten, i vilken ingen förut hade lagts.
54 Och den dagen var förberedelsen, och sabbaten drog fram.
55 Och även kvinnorna, som kom med honom från Galileen, följde efter och såg graven och hur hans kropp lades.
56 Och de vände tillbaka och tillredde kryddor och salvor; och vilade på sabbatsdagen enligt budet.

KAPITEL 24

1 Men på den första dagen i veckan, mycket tidigt på morgonen, kom de till graven och förde med sig de kryddor som de hade förberett, och några andra med sig.
2 Och de fann stenen rullad bort från graven.
3 Och de gick in och fann inte Herren Jesu kropp.
4 Och det hände sig, när de var mycket förvirrade över det, se, två män stodo bredvid dem i glänsande kläder.
5 Och när de blev rädda och böjde sina ansikten mot jorden, sade de till dem: Varför söker ni den levande bland de döda?
6 Han är inte här, utan har uppstått; kom ihåg hur han talade till er när han ännu var i Galileen,
7 och sade: Människosonen måste överlämnas i syndiga människors händer och korsfästas och på tredje dagen uppstå.
8 Och de kom ihåg hans ord,
9 Och han återvände från graven och berättade allt detta för de elva och för alla de andra.
10 Det var Maria Magdalena och Johanna och Maria, Jakobs moder, och andra kvinnor som var med dem, som berättade detta för apostlarna.
11 Och deras ord föreföll dem som tomma berättelser, och de trodde dem inte.
12 Då stod Petrus upp och sprang till graven; Och han böjde sig ned och såg linnekläderna läggas för sig själva, och gick därifrån och förundrade sig över det som hade hänt.
13 Och se, två av dem gick samma dag till en by som heter Emmaus, som låg från Jerusalem omkring sextio stadier.
14 Och de talade tillsammans om allt detta som hade hänt.
15 Och det hände sig, medan de talade och diskuterade, att Jesus själv närmade sig och gick med dem.
16 Men deras ögon höllo fast för att de inte skulle känna honom.
17 Och han sade till dem: Vad är det för slags meddelanden som ni har till varandra när ni går och ären ledsna?
18 Och den ene av dem, som hette Kleopas, svarade och sade till honom: "Är du bara främling i Jerusalem och vet inte vad som har hänt där i dessa dagar?"
19 Och han sade till dem: Vad är det? Och de sade till honom: Angående Jesus från Nasaret, som var en profet, mäktig i gärning och ord inför Gud och hela folket.
20 Och huru översteprästerna och våra furstar överlämnade honom till dödsdömd och korsfäste honom.
21 Men vi litade på att det var han som skulle ha förlöst Israel, och förutom allt detta är det i dag den tredje dagen sedan detta skedde.
22 Ja, och även vissa kvinnor i vårt sällskap gjorde oss förvånade, som var tidigt ute vid graven;
23 Och när de inte fann hans kropp, kommo de och sade att de också hade sett en syn av änglar, som sade att han levde.
24 Och några av dem som var med oss gick till graven och fann det så som kvinnorna hade sagt; men honom såg de inte.
25 Då sade han till dem: O dårar, och sena av hjärta att tro allt vad profeterna har talat.
26 Borde inte Kristus ha lidit detta och gå in i sin härlighet?
27 Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem i alla skrifterna vad som berörde honom.
28 Och de närmade sig byn dit de gick, och han lät som om han skulle ha gått längre.
29 Men de tvingade honom och sade: "Bliv hos oss, ty det är mot aftonen, och dagen är långt till slut." Och han gick in för att stanna hos dem.
30 Och det hände sig, när han satt till bords med dem, att han tog bröd och välsignade det och bröt och gav åt dem.
31 Och deras ögon öppnades, och de kände honom; och han försvann ur deras ögon.
32 Och de sade till varandra: Brände inte vårt hjärta inom oss, när han talade med oss på vägen och öppnade skrifterna för oss?
33 Och de stodo upp i samma stund och återvände till Jerusalem och fann de elva församlade och de som var med dem.
34 och sade: Herren har verkligen uppstått och har visat sig för Simon.

35 Och de berättade vad som hade skett på vägen och hur han blev känd av dem när han bröt brödet.
36 Och medan de talade så, stod Jesus själv mitt ibland dem och sade till dem: Frid vare med eder.
37 Men de blev förskräckta och förskräckta och trodde att de hade sett en ande.
38 Och han sade till dem: Varför ären I oroliga? och varför dyker tankar upp i era hjärtan?
39 Se mina händer och mina fötter, att det är jag själv; ta tag i mig och se; ty en ande har inte kött och ben, såsom ni ser att jag har.
40 Och när han hade talat så, visade han dem sina händer och sina fötter.
41 Och medan de ännu inte trodde av glädje och förundrade sig, sade han till dem: " Har ni någon mat här?"
42 Och de gav honom en bit av en stekt fisk och en bikaka.
43 Och han tog det och åt inför dem.
44 Och han sade till dem: Detta är de ord som jag talade till eder, medan jag ännu var hos eder, att allt måste uppfyllas, som är skrivet i Mose lag, i profeterna och i psalmerna, angående mig.
45 Då öppnade han deras förstånd, för att de skulle förstå skrifterna,
46 Och han sade till dem: Så är det skrivet, och så behövde Kristus lida och uppstå från de döda på tredje dagen.
47 Och att omvändelse och syndernas förlåtelse skulle predikas i hans namn bland alla folk, med början i Jerusalem.
48 Och ni är vittnen om detta.
49 Och se, jag sänder min Faders löfte över er; men stanna ni i staden Jerusalem, tills ni är utrustade med kraft från höjden.
50 Och han förde dem ut ända till Betania, och han lyfte sina händer och välsignade dem.
51 Och det hände sig, medan han välsignade dem, att han skiljdes från dem och fördes upp till himlen.
52 Och de tillbad honom och återvände till Jerusalem med stor glädje.
53 Och de var ständigt i templet och prisade och välsignade Gud. Amen.

John

KAPITEL 1

1 I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.
2 Detsamma var i begynnelsen med Gud.
3 Allt är skapat av honom; och utan honom har intet gjorts som gjorts.
4 I honom var liv; och livet var människornas ljus.
5 Och ljuset lyser i mörkret; och mörkret förstod det inte.
6 Det var en man som var sänd från Gud, som hette Johannes.
7 Han kom för ett vittnesbörd, för att vittna om ljuset, så att alla människor genom honom skulle tro.
8 Han var inte det ljuset, utan han var sänd för att vittna om det ljuset.
9 Det var det sanna ljuset, som upplyser varje människa som kommer till världen.
10 Han var i världen, och världen blev till genom honom, och världen kände honom inte.
11 Han kom till sitt eget, och hans egna tog emot honom inte.
12 Men alla som tog emot honom, åt dem gav han makt att bli Guds söner, till dem som tror på hans namn.
13 som inte är födda av blod eller av kötts vilja eller av människors vilja, utan av Gud.
14 Och Ordet blev kött och bodde bland oss (och vi såg hans härlighet, en härlighet som den enfödde från Fadern) full av nåd och sanning.
15 Johannes vittnade om honom och ropade och sade: Det var han om vilken jag talade: Han som kommer efter mig är före mig, ty han var före mig.
16 Och av hans fullhet har allt vi tagit emot, och nåd för nåd.
17 Ty lagen gavs av Mose, men nåden och sanningen kom genom Jesus Kristus.
18 Ingen har någonsin sett Gud; den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han har förkunnat honom.
19 Och detta är berättelsen om Johannes, när judarna sände präster och leviter från Jerusalem för att fråga honom: Vem är du?
20 Och han bekände och förnekade inte; men bekände: Jag är inte Kristus.
21 Och de frågade honom: Vad då? Är du Elias? Och han säger: Det är jag inte. Är du den profeten? Och han svarade: Nej.
22 Då sade de till honom: Vem är du? så att vi må svara dem som har sänt oss. Vad säger du om dig själv?
23 Han sade: Jag är rösten av en som ropar i öknen: Gör Herrens väg jämn, såsom profeten Jesaja har sagt.
24 Och de som var utsända var av fariséerna.
25 Och de frågade honom och sade till honom: Varför döper du då, om du inte är den Kristus eller Elias, inte heller den profeten?
26 Johannes svarade dem och sade: "Jag döper med vatten; men det står en bland eder, som ni inte känner;
27 Det är han, som kommer efter mig, föredras framför mig, vars skolås jag inte är värdig att lösa.
28 Detta skedde i Betabara på andra sidan Jordan, där Johannes döpte.
29 Nästa dag såg Johannes Jesus komma till sig och sade: "Se Guds lamm, som tar bort världens synd."
30 Det är han om vilken jag sade: Efter mig kommer en man som är före mig, ty han var före mig.
31 Och jag kände honom inte, men för att han skulle uppenbaras för Israel, därför har jag kommit och döpt med vatten.
32 Och Johannes vittnade och sade: "Jag såg Anden komma ned från himlen som en duva, och den stannade över honom.
33 Och jag kände honom inte, men han som har sänt mig för att döpa i vatten, han sade till mig: Den som du ser Anden komma ned över och förbli över honom, han är han som döper med den Helige Ande.
34 Och jag såg och vittnade att han är Guds Son.
35 Åter nästa dag stod Johannes och två av hans lärjungar;
36 Och när han såg på Jesus när han gick, sade han: Se, Guds lamm!
37 Och de två lärjungarna hörde honom tala, och de följde Jesus.
38 Då vände sig Jesus om och såg dem följa efter och sade till dem: " Vad söker ni? De sade till honom: Rabbi, det vill säga, uttydd: Mästare, var bor du?
39 Han sade till dem: "Kom och se." De kommo och såg var han bodde, och de stannade hos honom den dagen, ty det var vid tionde timmen.
40 En av de två som hörde Johannes tala och följde honom, var Andreas, Simon Petrus bror.
41 Först hittade han sin egen broder Simon och sade till honom: Vi har funnit Messias, som, uttydd, är Kristus.
42 Och han förde honom till Jesus. Och när Jesus såg honom, sade han: " Du är Simon, Jonas' son; du skall kallas Kefas, vilket är en sten."
43 Dagen efter skulle Jesus gå ut till Galileen och hittade Filippus och sade till honom: Följ mig.
44 Men Filippus var från Betsaida, Andreas och Petrus stad.
45 Filippus hittade Natanael och sade till honom: Vi har funnit honom, om vilken Mose i lagen och profeterna skrev: Jesus från Nasaret, Josefs son.
46 Och Natanael sade till honom: Kan det komma något gott från Nasaret? Filippus sade till honom: "Kom och se."
47 Jesus såg Natanael komma till honom och sade om honom: » Se, sannerligen en israelit, i vilken det inte finns något svek!
48 Natanael sade till honom: Varifrån känner du mig? Jesus svarade och sade till honom: Innan Filippus kallade dig, när du var under fikonträdet, såg jag dig.
49 Natanael svarade och sade till honom: Rabbi, du är Guds Son; du är Israels kung.
50 Jesus svarade och sade till honom: Tror du, därför att jag sade till dig: Jag såg dig under fikonträdet? du skall se större ting än dessa.
51 Och han sade till honom: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Härefter skall ni se himlen öppen och Guds änglar stiga upp och ned över Människosonen.

KAPITEL 2

1 Och på tredje dagen ägde ett bröllop i Kana i Galileen; och Jesu mor var där:
2 Och både Jesus och hans lärjungar kallades till bröllopet.
3 Och när de ville ha vin, sade Jesu mor till honom: De har inget vin.

4 Jesus sade till henne: Kvinna, vad har jag med dig att göra? min stund är ännu inte kommen.
5 Hans moder säger till tjänarna: Vad han än säger till eder, gör det.
6 Och där ställdes sex vattenkrukor av sten, på samma sätt som judarnas rening, innehållande två eller tre firkins vardera.
7 Jesus sade till dem: Fyll vattenkrukorna med vatten. Och de fyllde dem till brädden.
8 Och han sade till dem: Dra nu ut och bär åt högtidens ståthållare. Och de bar det.
9 När högtidsföreståndaren hade smakat på vattnet som gjorts till vin och inte visste varifrån det var;
10 Och han sade till honom: "Var och en bjuder i början fram gott vin; och när människor har druckit väl, då det som är värre; men du har bevarat det goda vinet tills nu.
11 Denna början av underverk gjorde Jesus i Kana i Galileen och uppenbarade sin härlighet; och hans lärjungar trodde på honom.
12 Därefter gick han ner till Kapernaum, han och hans moder och hans bröder och hans lärjungar; och de stannade där inte många dagar.
13 Och judarnas påsk var nära, och Jesus gick upp till Jerusalem,
14 Och han fann i templet dem som sålde oxar och får och duvor, och penningväxlarna som satt.
15 Och när han hade gjort ett gissel av små snören, drev han ut dem alla ur templet, och fåren och oxarna; och hällde ut växlarnas pengar och störtade borden;
16 Och han sade till dem som sålde duvor: » Fören detta härifrån; gör inte min Faders hus till ett handelshus.
17 Och hans lärjungar kom ihåg att det var skrivet: Ditt hus nit har ätit upp mig.
18 Då svarade judarna och sade till honom: "Vilket tecken visar du oss, eftersom du gör detta?
19 Jesus svarade och sade till dem: Förstör detta tempel, och om tre dagar skall jag resa det.
20 Då sade judarna: Fyrtiosex år byggdes detta tempel, och vill du bygga upp det på tre dagar?
21 Men han talade om sin kropps tempel.
22 När han alltså uppstod från de döda, kom hans lärjungar ihåg att han hade sagt detta till dem; och de trodde på skriften och det ord som Jesus hade sagt.
23 När han nu var i Jerusalem vid påsken, på högtidsdagen, trodde många på hans namn, när de såg de under som han gjorde.
24 Men Jesus överlät sig inte åt dem, eftersom han kände alla människor,
25 Och han behövde inte att någon skulle vittna om en människa, ty han visste vad som fanns i människan.

KAPITEL 3

1Det var en man av fariséerna, som hette Nikodemus, en judarnas härskare:
2 Han kom till Jesus om natten och sade till honom: Rabbi, vi vet att du är en lärare, som kommer från Gud; ty ingen kan göra dessa under som du gör, om inte Gud är med honom.
3 Jesus svarade och sade till honom: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa inte blir född på nytt, kan han inte se Guds rike.
4 Nikodemus sade till honom: Hur kan en man födas när hon är gammal? kan han för andra gången gå in i sin moders sköte och födas?
5 Jesus svarade: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa inte blir född av vatten och Ande, kan han inte komma in i Guds rike.
6 Det som är fött av köttet är kött; och det som är född av Anden är ande.
7 Förundras inte över att jag sade till dig: Du måste födas på nytt.
8 Vinden blåser dit den vill, och du hör dess ljud, men du vet inte varifrån den kommer och vart den går. Så är det med var och en som är född av Anden.
9 Nikodemus svarade och sade till honom: Hur kan detta ske?
10 Jesus svarade och sade till honom: " Är du en herre över Israel och vet inte detta?
11 Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Vi talar som vi vet och vittnar om att vi har sett; och ni tar inte emot vårt vittnesbörd.
12 Om jag har berättat för er jordiska ting och ni inte tror, hur skall ni då tro, om jag berättar för er om det himmelska?
13 Och ingen har stigit upp till himlen utom han som kom ner från himlen, nämligen Människosonen som är i himlen.
14 Och som Mose lyfte upp ormen i öknen, så måste Människosonen upphöjas:
15 för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.
16 Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.
17 Ty Gud sände inte sin Son till världen för att döma världen; men för att världen skulle bli frälst genom honom.
18 Den som tror på honom är inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte har trott på Guds enfödde Sons namn.
19 Och detta är fördömelsen, att ljuset har kommit till världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset, eftersom deras gärningar var onda.
20 Ty var och en som gör ont hatar ljuset och kommer inte till ljuset, för att hans gärningar inte ska bli tillrättavisade.
21 Men den som gör sanning kommer till ljuset, för att hans gärningar ska bli uppenbara, att de är verkade i Gud.
22 Efter detta kom Jesus och hans lärjungar till Judeens land; och där stannade han hos dem och döpte.
23 Och Johannes döpte också i Aenon, nära Salim, eftersom det var mycket vatten där; och de kommo och blev döpta.
24 Ty Johannes var ännu inte kastad i fängelse.
25 Då uppstod en fråga mellan några av Johannes lärjungar och judarna om rening.
26 Och de kommo till Johannes och sade till honom: Rabbi, han som var med dig på andra sidan Jordan, för vilken du vittnade, se, han döper, och alla kommer till honom.
27 Johannes svarade och sade: En människa kan intet ta emot om det inte ges honom från himlen.
28 I själva bären ni vittnesbörd om att jag har sagt: Jag är inte Kristus, utan att jag är sänd före honom.
29 Den som har bruden är brudgummen; men brudgummens vän, som står och hör honom, gläder sig mycket över brudgummens röst; därför är min glädje fullbordad.

30 Han måste öka, men jag måste minska.
31 Den som kommer uppifrån är över allt; den som är av jorden är jordisk och talar om jorden: den som kommer från himlen är över alla.
32 Och vad han har sett och hört, det vittnar han om; och ingen tar emot hans vittnesbörd.
33 Den som har tagit emot sitt vittnesbörd har satt till sitt sigill att Gud är sann.
34 Ty den som Gud har sänt talar Guds ord, ty Gud ger inte Anden åt honom.
35 Fadern älskar Sonen och har gett allt i hans hand.
36 Den som tror på Sonen har evigt liv, och den som inte tror på Sonen skall inte se livet. men Guds vrede förblir över honom.

KAPITEL 4

1När då Herren visste hur fariséerna hade hört att Jesus gjorde och döpte fler lärjungar än Johannes,
2 (fastän Jesus själv döpte inte utan hans lärjungar)
3 Han lämnade Judeen och begav sig åter till Galileen.
4 Och han måste gå genom Samaria.
5 Sedan kom han till en stad i Samaria, som kallas Sykar, nära det jordstycke som Jakob gav åt sin son Josef.
6 Nu var Jakobs brunn där. Jesus var då trött på sin resa och satte sig så vid brunnen, och det var vid den sjätte timmen.
7 En kvinna från Samarien kommer för att hämta vatten. Jesus sade till henne: Ge mig att dricka.
8 (Ty hans lärjungar hade gått bort till staden för att köpa kött.)
9 Då sade den samariska kvinnan till honom: Hur kommer det sig att du, som är jude, ber mig att dricka, som är en samarisk kvinna? ty judarna har inget att göra med samariterna.
10 Jesus svarade och sade till henne: Om du visste Guds gåva och vem det är som säger till dig: Ge mig att dricka; du skulle ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten.
11 Kvinnan sade till honom: "Herre, du har ingenting att dra med, och brunnen är djup; varifrån har du då det levande vattnet?"
12 Är du större än vår fader Jakob, som gav oss brunnen och själv drack därav och hans barn och boskap?
13 Jesus svarade och sade till henne: Den som dricker av detta vatten skall törsta igen.
14 Men var och en som dricker av det vatten som jag skall ge honom skall aldrig någonsin törsta; men vattnet som jag skall ge honom skall vara en källa med vatten i honom som springer upp till evigt liv.
15 Kvinnan sade till honom: "Herre, ge mig detta vatten, så att jag inte törstar och inte kommer hit för att hämta."
16 Jesus sade till henne: Gå och kalla din man och kom hit.
17 Kvinnan svarade och sade: Jag har ingen man. Jesus sade till henne: Du har väl sagt: Jag har ingen man.
18 Ty du har haft fem män; och den som du nu har är inte din man. Därmed sade du sannerligen.
19 Kvinnan sade till honom: "Herre, jag förstår att du är en profet."
20 Våra fäder tillbad på detta berg; och ni säger att i Jerusalem är platsen där människorna borde tillbe.
21 Jesus sade till henne: Kvinna, tro mig, den stund kommer, då ni varken på detta berg eller ännu i Jerusalem skall tillbe Fadern.
22 Ni tillber, ni vet inte vad; vi vet vad vi tillber: ty frälsningen är judarnas.
23 Men den stund kommer, och är nu, då de sanna tillbedjarna skall tillbe Fadern i ande och sanning; ty Fadern söker sådana som tillber honom.
24 Gud är en Ande, och de som tillber honom måste tillbe honom i ande och sanning.
25 Kvinnan sade till honom: "Jag vet att Messias kommer, som kallas Kristus; när han kommer, ska han berätta allt för oss."
26 Jesus sade till henne: Det är jag som talar till dig.
27 Och därpå kom hans lärjungar och förundrade sig över att han talade med kvinnan; men ingen sade: "Vad söker du?" eller varför talar du med henne?
28 Då lämnade kvinnan sin vattenkruka och gick in i staden och sade till männen:
29 Kom och se en man, som har berättat för mig allt som jag någonsin har gjort: är han inte Kristus?
30 Sedan gick de ut ur staden och kommo till honom.
31 Under tiden bad hans lärjungar honom och sade: Mästare, ät.
32 Men han sade till dem: Jag har kött att äta som ni inte känner till.
33 Därför sade lärjungarna till varandra: Har någon kommit med honom att äta?
34 Jesus sade till dem: Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig och att fullborda hans verk.
35Sägen icke: Det är ännu fyra månader kvar, och då kommer skörden? Se, jag säger eder: Lyft upp edra ögon och se på fälten; ty de är redan vita att skörda.
36 Och den som skördar får lön och samlar in frukt till evigt liv, så att både den som sår och den som skördar kan glädjas tillsammans.
37 Och häri är ordet sant: En sår och en annan skördar.
38 Jag har sänt eder för att skörda det som ni inte har arbetat med;
39 Och många av samarierna i den staden trodde på honom för kvinnans ord, som vittnade: Han har berättat för mig allt vad jag någonsin har gjort.
40 När alltså samarierna kommo till honom, bad de honom att han skulle stanna hos dem, och han stannade där i två dagar.
41 Och många fler trodde på grund av hans eget ord;
42 Och han sade till kvinnan: "Nu tror vi, inte på grund av ditt ord; ty vi har själva hört honom och vet att han verkligen är Kristus, världens Frälsare."
43 Men efter två dagar gick han därifrån och begav sig till Galileen.
44 Ty Jesus själv vittnade om att en profet inte har någon ära i sitt eget land.
45 När han sedan kom till Galileen, tog galileerna emot honom, efter att ha sett allt som han gjorde i Jerusalem på högtiden; ty de gick också till högtiden.
46 Så kom Jesus åter till Kana i Galileen, där han gjorde vattnet till vin. Och det fanns en adelsman, vars son var sjuk i Kapernaum.
47 När han hörde att Jesus hade kommit ut från Judeen till Galileen, gick han till honom och bad honom att han skulle komma ner och bota hans son, ty han var på väg att dö.

48 Då sade Jesus till honom: Om ni inte ser tecken och under, kommer ni inte att tro.
49 Adelsmannen sade till honom: Herre, kom ner innan mitt barn dör.
50 Jesus sade till honom: Gå! din son lever. Och mannen trodde på det ord som Jesus hade talat till honom, och han gick sin väg.
51 Och när han nu gick ner, mötte hans tjänare honom och berättade för honom och sade: "Din son lever."
52 Då frågade han dem när han började göra rättelse. Och de sade till honom: Igår vid sjunde timmen lämnade febern honom.
53 Så förstod fadern att det var i samma stund då Jesus sade till honom: " Din son lever; och han trodde själv och hela hans hus."
54 Detta är återigen det andra underet som Jesus gjorde när han kom ut från Judeen till Galileen.

KAPITEL 5

1 Därefter var det judarnas högtid; och Jesus gick upp till Jerusalem.
2 Nu finns det i Jerusalem vid fårmarknaden en dam, som på hebreiska kallas Betesda, med fem verandaer.
3 I dessa låg en stor mängd impotent folk, blinda, stannade, vissna, och väntade på vattnets rörelse.
4 Ty en ängel gick vid en viss tid ner i dammen och oroade vattnet; var och en som först efter vattnets oro trädde i, blev frisk av den sjukdom han hade.
5 Och en man var där, som hade en sjuklighet i trettioåtta år.
6 När Jesus såg honom ligga och visste att han nu hade varit där länge, sade han till honom: Vill du bli frisk?
7 Den kraftlöse svarade honom: "Herre, jag har ingen som kan sätta mig i dammen när vattnet är upprört; men medan jag kommer, stiger en annan ned framför mig."
8 Jesus sade till honom: Stå upp, ta upp din säng och gå.
9 Och genast blev mannen frisk och tog upp sin säng och gick, och samma dag var det sabbat.
10 Då sade judarna till den som var botade: Det är sabbatsdagen; det är inte tillåtet för dig att bära din säng.
11 Han svarade dem: "Den som gjorde mig frisk, han sade till mig: Ta upp din säng och gå."
12 Då frågade de honom: "Vilken man är det som sade till dig: "Ta upp din säng och gå?
13 Och den som blev botad visste inte vem det var, ty Jesus hade fört sig bort, medan en skara var på den platsen.
14 Sedan hittade Jesus honom i templet och sade till honom: " Se, du har blivit frisk; synd inte mer, så att du inte får något värre."
15 Mannen gick bort och berättade för judarna att det var Jesus som hade gjort honom frisk.
16 Och därför förföljde judarna Jesus och sökte döda honom, eftersom han hade gjort detta på sabbatsdagen.
17 Men Jesus svarade dem: " Min Fader verkar hittills, och jag arbetar."
18 Därför sökte judarna ännu mer att döda honom, eftersom han inte bara hade brutit sabbaten, utan också sagt att Gud var hans Fader, som gjorde sig själv lika med Gud.
19 Då svarade Jesus och sade till dem: " Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen kan inte göra något av sig själv utan vad han ser Fadern göra; ty allt han gör, det gör också Sonen på samma sätt."
20 Ty Fadern älskar Sonen och visar honom allt som han själv gör, och han skall visa honom större gärningar än dessa, så att ni må förundras.
21 Ty såsom Fadern uppväcker de döda och gör dem levande; så gör Sonen levande vem han vill.
22 Ty Fadern dömer ingen utan har överlämnat all dom åt Sonen.
23 att alla människor skall ära Sonen, liksom de ärar Fadern. Den som inte hedrar Sonen hedrar inte Fadern som har sänt honom.
24 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte till fördömelse. men går över från döden till livet.
25 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den stund kommer och är nu, då de döda skola höra Guds Sons röst, och de som hör skall leva.
26 Ty såsom Fadern har liv i sig själv; så har han gett åt Sonen att ha liv i sig själv;
27 Och han har gett honom myndighet att även verkställa dom, eftersom han är Människosonen.
28 Förundras inte över detta, ty stunden kommer, då alla som är i gravarna skall höra hans röst,
29 Och skall komma ut; de som har gjort gott, till livets uppståndelse; och de som har gjort ont, till fördömelsens uppståndelse.
30 Jag kan inte göra något av mig själv; jag dömer, såsom jag hör, och min dom är rättvis; ty jag söker inte min egen vilja, utan Faderns vilja, som har sänt mig.
31 Om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd inte sant.
32 Det finns en annan som vittnar om mig; och jag vet att det vittnesbörd han vittnar om mig är sant.
33 Ni sände till Johannes, och han vittnade om sanningen.
34 Men jag tar inte emot något vittnesbörd av en människa, utan detta säger jag för att ni skulle bli frälsta.
35 Han var ett brinnande och lysande ljus, och ni ville för en tid glädjas över hans ljus.
36 Men jag har ett större vittnesbörd än Johannes: ty de gärningar som Fadern har gett mig att fullborda, samma gärningar som jag gör, vittnar om mig att Fadern har sänt mig.
37 Och Fadern själv, som har sänt mig, har vittnat om mig. Ni har varken hört hans röst någon gång eller sett hans gestalt.
38 Och I har inte hans ord kvar i eder; för den han har sänt, honom tror ni inte.
39 Granska skrifterna; ty i dem tror ni att ni har evigt liv, och det är de som vittnar om mig.
40 Och I skolen icke komma till mig, för att I skulle hava liv.
41 Jag tar inte emot heder av människor.
42 Men jag känner er, att ni inte har Guds kärlek i er.
43 Jag har kommit i min Faders namn, och ni ta emot mig inte; om en annan kommer i sitt eget namn, honom skall ni ta emot.
44 Hur kan ni tro, som ta emot varandras ära och inte söka den ära som kommer från Gud allena?
45 Tro inte att jag ska anklaga er inför Fadern; det finns en som anklagar er, nämligen Mose, på vilken ni förtröstar.

46 Ty hade ni trott Mose, så skulle ni ha trott mig, ty han skrev om mig.
47 Men om ni inte tror på hans skrifter, hur skall ni då tro mina ord?

KAPITEL 6

1 Efter detta gick Jesus över Galileiska sjön, som är Tiberias hav.
2 Och en stor skara följde honom, eftersom de såg hans under som han gjorde mot de sjuka.
3 Och Jesus gick upp på ett berg och satte sig där med sina lärjungar.
4 Och påsken, judarnas högtid, var nära.
5 När Jesus då lyfte upp sina ögon och såg en stor skara komma till honom, sade han till Filippus: Varifrån skola vi köpa bröd, så att dessa kan äta?
6 Och detta sade han för att pröva honom: ty han visste själv vad han skulle göra.
7 Filippus svarade honom: Bröd för två hundra öre är inte tillräckligt för dem, för att var och en av dem kan ta lite.
8En av hans lärjungar, Andreas, Simon Petrus bror, sade till honom:
9 Här finns en gosse, som har fem kornbröd och två små fiskar; men vad är det bland så många?
10 Och Jesus sade: Låt männen sitta ner. Nu var det mycket gräs på platsen. Så satte sig männen, till antalet omkring fem tusen.
11 Och Jesus tog bröden; Och när han hade tackat, delade han ut till lärjungarna och lärjungarna till dem som satts ned. och likaså av fiskarna så mycket de skulle.
12 När de blev mätta, sade han till sina lärjungar: Samla ihop det som finns kvar, så att ingenting går förlorat.
13 Därför samlade de ihop dem och fyllde tolv korgar med fragmenten av de fem kornbröden, som fanns kvar till dem som hade ätit.
14 Då dessa män hade sett det under som Jesus gjorde, sade de: »Detta är sannerligen den profeten som skulle komma till världen.
15 När Jesus nu förstod att de skulle komma och ta honom med våld för att göra honom till kung, gick han ensam upp på ett berg igen.
16 Och när det nu blev afton, gick hans lärjungar ner till havet,
17 Och han steg ombord i ett skepp och gick över havet mot Kapernaum. Och det var nu mörkt, och Jesus kom inte till dem.
18 Och havet reste sig på grund av en stark vind som blåste.
19 När de nu hade rott omkring fem och tjugo eller trettio stadier, såg de Jesus gå på havet och närma sig skeppet, och de blev rädda.
20 Men han sade till dem: Det är jag; var inte rädd.
21 Sedan tog de villigt emot honom i skeppet, och genast var skeppet vid det land dit de gick.
22 Dagen efter, när folket som stod på andra sidan havet såg att det inte fanns någon annan båt där utom den som hans lärjungar gick in i, och att Jesus inte gick med sina lärjungar i båten utan att hans lärjungar var borta ensamma;
23 (Men det kom andra båtar från Tiberias nära platsen där de åt bröd, sedan Herren hade tackat:)
24 När folket då såg att Jesus inte var där, inte heller hans lärjungar, tog de också skeppet och kommo till Kapernaum och sökte efter Jesus.
25 Och när de hade funnit honom på andra sidan havet, sade de till honom: Rabbi, när kom du hit?
26 Jesus svarade dem och sade: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I söker mig, inte för att ni såg underverken, utan för att ni åt av bröden och blev mätta.
27 Arbeta inte för den mat som förgår, utan för den mat som består till evigt liv, som Människosonen skall ge er; ty honom har Gud Fadern förseglat.
28 Då sade de till honom: Vad skola vi göra för att göra Guds gärningar?
29 Jesus svarade och sade till dem: Detta är Guds verk, att ni tror på honom som han har sänt.
30 De sade därför till honom: "Vilket tecken visar du då, så att vi kan se och tro dig?" vad jobbar du?
31 Våra fäder åt manna i öknen; som det är skrivet: Han gav dem bröd från himlen att äta.
32 Då sade Jesus till dem: " Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Mose gav eder icke det brödet från himmelen; men min Fader ger er det sanna brödet från himlen.
33 Ty Guds bröd är den som kommer ner från himlen och ger livet åt världen.
34 Då sade de till honom: "Herre, ge oss alltid detta bröd."
35 Och Jesus sade till dem: " Jag är livets bröd; den som kommer till mig skall aldrig hungra; och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta.
36 Men jag sade till eder: Att ock I har sett mig och tror icke.
37 Allt vad Fadern ger mig skall komma till mig; och den som kommer till mig skall jag aldrig kasta ut.
38 Ty jag kom ner från himlen, inte för att göra min egen vilja, utan hans vilja som har sänt mig.
39 Och detta är Faderns vilja, som har sänt mig, att jag inte ska förlora någonting av allt som han har gett mig, utan att jag ska resa det igen på den yttersta dagen.
40 Och detta är hans vilja som har sänt mig, att var och en som ser Sonen och tror på honom må ha evigt liv, och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.
41 Då knorrade judarna mot honom, eftersom han sade: Jag är brödet som har kommit ner från himlen.
42 Och de sade: "Är inte det här Jesus, Josefs son, vars far och moder vi känna? hur kommer det sig då att han säger: "Jag har kommit ner från himlen?"
43 Jesus svarade då och sade till dem: " Krumtra inte sinsemellan."
44 Ingen kan komma till mig, om inte Fadern, som har sänt mig, drar honom, och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.
45 Det är skrivet i profeterna: Och de skola alla bliva undervisade av Gud. Var och en som har hört och lärt av Fadern, han kommer till mig.
46 Inte att någon har sett Fadern, utom den som är av Gud, han har sett Fadern.
47 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som tror på mig har evigt liv.
48 Jag är livets bröd.
49 Dina fäder åt manna i öknen och äro döda.
50 Detta är brödet som kommer ner från himlen, så att en människa kan äta därav och inte dö.

51 Jag är det levande brödet som kom ner från himlen: om någon äter av detta bröd, han skall leva för evigt, och det bröd som jag vill ge är mitt kött, som jag skall ge för världens liv.
52 Då tvistade judarna sinsemellan och sade: Hur kan denne man ge oss sitt kött att äta?
53 Då sade Jesus till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod, har ni inget liv i er.
54 Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv; och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.
55 Ty mitt kött är verkligen kött, och mitt blod är verkligen dryck.
56 Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förblir i mig, och jag i honom.
57 Liksom den levande Fadern har sänt mig, och jag lever genom Fadern, så skall den som äter mig leva genom mig.
58 Detta är det bröd som har kommit ner från himlen: inte som edra fäder åt manna och äro döda: den som äter av detta bröd skall leva för evigt.
59 Detta sade han i synagogan, medan han undervisade i Kapernaum.
60 Många av hans lärjungar sade då, när de hörde detta: Detta är ett hårt ord; vem kan höra det?
61 När Jesus förstod på sig själv att hans lärjungar knorrade över det, sade han till dem: Störrar detta eder?
62 Vad och om ni ser Människosonen stiga upp där han var förut?
63 Det är anden som gör liv; köttet gagnar ingenting: de ord som jag talar till eder, de äro ande och äro liv.
64 Men det finns några av er som inte tror. Ty Jesus visste från början vilka de var som inte trodde och vem som skulle förråda honom.
65 Och han sade: Därför sade jag till er, att ingen kan komma till mig, om det inte har givits åt honom av min Fader.
66 Från den tiden gick många av hans lärjungar tillbaka och vandrade inte längre med honom.
67 Då sade Jesus till de tolv: " Skall ni också gå bort?"
68 Då svarade Simon Petrus honom: "Herre, till vem skola vi gå? du har det eviga livets ord.
69 Och vi tror och är säkra på att du är den Kristus, den levande Gudens Son.
70 Jesus svarade dem: " Har jag inte utvalt er tolv, och en av er är en djävul?"
71 Han talade om Judas Iskariot, Simons son, ty det var han som skulle förråda honom, eftersom han var en av de tolv.

KAPITEL 7

1 Efter detta vandrade Jesus i Galileen, ty han ville inte vandra i judendomen, eftersom judarna försökte döda honom.
2 Nu var judarnas lövhyddohögtid nära.
3 Hans bröder sade därför till honom: Gå härifrån och gå till Judeen, så att även dina lärjungar må se de gärningar som du gör.
4 Ty det finns ingen som gör något i det fördolda, och han själv söker att bli känd öppet. Om du gör dessa saker, visa dig för världen.
5 Ty inte heller hans bröder trodde på honom.
6 Då sade Jesus till dem: Min tid är ännu inte kommen, men er tid är alltid redo.
7 Världen kan inte hata dig; men mig hatar den, eftersom jag vittnar om det, att dess gärningar är onda.
8 Gå upp till denna högtid. Jag går ännu inte upp till denna högtid; för min tid är ännu inte fullkommen.
9 När han hade sagt dessa ord till dem, stannade han kvar i Galileen.
10 Men när hans bröder hade gått upp, gick han också upp till högtiden, inte öppet utan som i det fördolda.
11 Då sökte judarna honom på högtiden och sade: Var är han?
12 Och det knorrades mycket bland folket om honom, ty somliga sade: "Han är en god man; andra sade: Nej; men han bedrar folket.
13 Men ingen talade öppet om honom av fruktan för judarna.
14 När nu högtiden var mitt i tiden gick Jesus upp i templet och undervisade.
15 Och judarna förundrade sig och sade: Hur kan denne man veta bokstäver, som aldrig har lärt sig?
16 Jesus svarade dem och sade: Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig.
17 Om någon vill göra hans vilja, han skall veta om läran, om den är av Gud eller om jag talar av mig själv.
18 Den som talar av sig själv söker sin egen ära, men den som söker hans ära som har sänt honom, det är sant, och ingen orättfärdighet finns i honom.
19 Har inte Mose gett er lagen, och ändå håller ingen av er lagen? Varför går du för att döda mig?
20 Folket svarade och sade: "Du har en djävul; vem går för att döda dig?"
21 Jesus svarade och sade till dem: Jag har gjort ett enda verk, och ni förundras alla.
22 Därför gav Mose eder omskärelse; (inte därför att det är av Mose, utan av fäderna) och I omskär en man på sabbaten.
23 Om en man på sabbatsdagen blir omskärelse, så att Mose lag inte skulle brytas; Är ni arga på mig, därför att jag har gjort en människa frisk på sabbatsdagen?
24 Döm inte efter utseendet, utan döm en rättfärdig dom.
25 Då sade några av dem från Jerusalem: "Är det inte han som de söker döda?"
26 Men se, han talar frimodigt, och de säger ingenting till honom. Vet de styrande verkligen att detta är själva Kristus?
27 Men vi veta denna man varifrån han är, men när Kristus kommer, vet ingen varifrån han är.
28 Då ropade Jesus i templet, medan han undervisade, och sade: Ni känner båda mig och ni vet varifrån jag är.
29 Men jag känner honom, ty jag är från honom, och han har sänt mig.
30 Då sökte de att gripa honom, men ingen lade händerna på honom, ty hans stund var ännu inte kommen.
31 Och många av folket trodde på honom och sade: När Kristus kommer, kommer han då att göra fler under än de som denne man har gjort?
32 Fariséerna hörde att folket knorrade sådant om honom; och fariséerna och översteprästerna skickade tjänstemän för att ta honom.
33 Då sade Jesus till dem: Ännu en liten stund är jag hos eder, och sedan går jag till honom som har sänt mig.

34 I skolen söka mig och icke finna mig; och dit jag är, dit kan I icke komma.
35 Då sade judarna sinsemellan: Vart vill han gå, så att vi inte finner honom? Kommer han att gå till de skingrade bland hedningarna och undervisa hedningarna?
36 Vad är detta för att säga, att han sade: I skolen söka mig och icke finna mig; och dit jag är, dit kan I icke komma?
37 På den yttersta dagen, den stora högtidens dag, stod Jesus och ropade och sade: Om någon törstar, så låt honom komma till mig och dricka.
38 Den som tror på mig, såsom Skriften har sagt, ur hans mage skola floder av levande vatten strömma.
39 (Men detta sade han om Anden, som de som tror på honom skulle få: ty den Helige Ande var ännu inte given, eftersom Jesus ännu inte var förhärligad.)
40 Många av folket sade då, när de hörde detta ord: "Detta är sannerligen profeten."
41 Andra sade: "Denne är Kristus." Men några sade: "Skall Kristus komma ut från Galileen?"
42 Har inte skriften sagt: Att Kristus kommer av Davids säd och från staden Betlehem, där David var?
43 Så blev det splittring bland folket på grund av honom.
44 Och några av dem skulle ha tagit honom; men ingen lade händerna på honom.
45 Sedan kom ämbetsmännen till översteprästerna och fariséerna; och de sade till dem: Varför har ni inte fört honom?
46 Befälet svarade: Aldrig har någon talat som denne.
47 Då svarade fariséerna dem: "Är ni också vilseledda?"
48 Har någon av de styrande eller fariséerna trott på honom?
49 Men detta folk som inte känner till lagen är förbannat.
50 Nikodemus sade till dem, (han som kom till Jesus om natten, han var en av dem)
51 Skall vår lag döma någon, innan den hör honom och vet vad han gör?
52 De svarade och sade till honom: Är du också från Galileen? Sök och se efter, ty ur Galileen uppstår ingen profet.
53 Och var och en gick till sitt eget hus.

KAPITEL 8

1 Jesus gick till Oljeberget.
2 Och tidigt på morgonen kom han åter in i templet, och allt folket kom till honom; och han satte sig och undervisade dem.
3 Och de skriftlärda och fariséerna förde till honom en kvinna som greps i äktenskapsbrott; och när de hade satt henne mitt ibland,
4 De sade till honom: "Mästare, denna kvinna blev tagen i äktenskapsbrott på själva gärningen."
5 Men Mose bjöd oss i lagen att sådana skulle stenas; men vad säger du?
6 Detta sade de för att fresta honom, för att de skulle behöva anklaga honom. Men Jesus böjde sig ner och skrev med sitt finger på marken, som om han inte hörde dem.
7 När de nu fortsatte att fråga honom, reste han sig och sade till dem: Den som är syndfri bland eder, låt honom först kasta en sten på henne.
8 Och åter böjde han sig ner och skrev på marken.
9 Och de som hörde det, övertygade av sitt eget samvete, gick ut, en efter en, från den äldste, intill den sista, och Jesus blev ensam kvar, och kvinnan stod där ibland.
10 När Jesus hade rest sig upp och inte såg någon annan än kvinnan, sade han till henne: Kvinna, var är de dina anklagare? har ingen dömt dig?
11 Hon sade: Ingen, Herre. Och Jesus sade till henne: Inte heller jag dömer dig; gå och synd inte mer.
12 Då talade Jesus åter till dem och sade: Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.
13 Fariséerna sade därför till honom: Du bär vittnesbörd om dig själv; ditt rekord är inte sant.
14 Jesus svarade och sade till dem: " Även om jag vittnar om mig själv, så är mitt vittnesbörd sant; ty jag vet varifrån jag kom, och vart jag går; men ni kan inte säga varifrån jag kommer och vart jag går.
15 I dömer efter köttet; Jag dömer ingen människa.
16 Men om jag dömer, så är min dom sann, ty jag är inte ensam, utan jag och Fadern som har sänt mig.
17 Det är också skrivet i din lag, att två mäns vittnesbörd är sant.
18 Jag är en som vittnar om mig själv, och Fadern som har sänt mig vittnar om mig.
19 Då sade de till honom: Var är din Fader? Jesus svarade: " I känner varken mig eller min Fader; hade ni känt mig, skulle ni också ha känt min Fader."
20 Dessa ord talade Jesus i skattkammaren, medan han undervisade i templet, och ingen lade händerna på honom; ty hans stund var ännu inte kommen.
21 Då sade Jesus igen till dem: " Jag går min väg, och ni skolen söka mig och dö i era synder; dit jag går, kan ni inte komma."
22 Då sade judarna: Kommer han att ta livet av sig? ty han säger: Vart jag går, kan ni inte komma.
23 Och han sade till dem: Iären underifrån; Jag är från ovan: ni är av denna världen; Jag är inte av den här världen.
24 Jag sade därför till er att ni skall dö i era synder; ty om ni inte tror att det är jag som är han, skall ni dö i era synder.
25 Då sade de till honom: Vem är du? Och Jesus sade till dem: Detsamma som jag har sagt er från början.
26 Jag har mycket att säga och döma om er: men han som har sänt mig är sann. och jag talar till världen det som jag har hört om honom.
27 De förstod inte att han talade till dem om Fadern.
28 Då sade Jesus till dem: " När ni har upphöjt Människosonen, då skall ni inse att det är jag och att jag inte gör något av mig själv; men såsom min Fader har lärt mig, så talar jag detta.
29 Och han som har sänt mig är med mig: Fadern har inte lämnat mig ensam; ty jag gör alltid det som behagar honom.
30 När han talade dessa ord, trodde många på honom.
31 Då sade Jesus till de judar som trodde på honom: Om ni förblir i mitt ord, ären ni verkligen mina lärjungar;
32 Och ni skall känna sanningen, och sanningen skall göra er fria.
33 De svarade honom: "Vi äro Abrahams säd, och vi har aldrig varit i träldom för någon; hur säger du: I skolen bliva fria?"
34 Jesus svarade dem: " Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som begår synd är syndens tjänare."

35 Och tjänaren förblir inte i huset för evigt, men Sonen förblir för evigt.
36 Om Sonen därför gör er fria, skall ni verkligen vara fria.
37 Jag vet att ni ären Abrahams säd; men ni vill döda mig, ty mitt ord har ingen plats i er.
38 Jag talar det som jag har sett hos min Fader, och ni gör det som ni har sett hos er fader.
39 De svarade och sade till honom: Abraham är vår fader. Jesus sade till dem: Om ni vore Abrahams barn, skulle ni göra Abrahams gärningar.
40 Men nu söken ni att döda mig, en man som har sagt eder sanningen, som jag har hört av Gud. Detta gjorde inte Abraham.
41 Ni gör er faders gärningar. Då sade de till honom: Vi äro icke födda av otukt; vi har en Fader, ja, Gud.
42 Jesus sade till dem: Om Gud var er Fader, skulle ni älska mig; ty jag har gått ut och kommit från Gud. inte heller kom jag av mig själv, utan han har sänt mig.
43 Varför förstår ni inte mitt tal? även för att ni inte kan höra mitt ord.
44 Ni hör till er fader djävulen, och er faders begär skall ni göra. Han var en mördare från början och förblev inte i sanningen, eftersom det inte finns någon sanning i honom. När han talar lögn, talar han av sig själv, ty han är en lögnare och dens fader.
45 Och eftersom jag säger er sanningen, tror ni mig inte.
46 Vem av er övertygar mig om synd? Och om jag säger sanningen, varför tror ni mig då inte?
47 Den som är av Gud hör Guds ord; därför hören ni dem inte, eftersom ni inte är av Gud.
48 Då svarade judarna och sade till honom: "Säga vi inte väl att du är en samarit och har en djävul?"
49 Jesus svarade: " Jag har ingen djävul; men jag ärar min Fader, och I vanära mig.
50 Och jag söker inte min egen ära: det finns en som söker och dömer.
51 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om någon håller mitt ord, skall han aldrig någonsin se döden.
52 Då sade judarna till honom: Nu vet vi att du har en djävul. Abraham är död, och profeterna; och du säger: Om någon håller mitt ord, så skall han aldrig smaka döden.
53 Är du större än vår fader Abraham, som är död? och profeterna äro döda. Vem gör du dig själv?
54 Jesus svarade: " Om jag ärar mig själv, är min ära ingenting; det är min Fader som ärar mig; om vilka ni säger att han är er Gud.
55 Men ni har inte känt honom; men jag känner honom, och om jag säger: Jag känner honom inte, så kommer jag att vara en lögnare som du; men jag känner honom och håller fast vid hans ord.
56 Din fader Abraham gladde sig över att få se min dag, och han såg den och blev glad.
57 Då sade judarna till honom: "Du är ännu inte femtio år gammal, och har du sett Abraham?"
58 Jesus sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Innan Abraham var, är jag.
59 Då tog de upp stenar för att kasta på honom; men Jesus gömde sig och gick ut ur templet och gick mitt emellan dem, och gick så förbi.

KAPITEL 9

1 Och när Jesus gick förbi, såg han en man som var blind från sin födsel.
2 Och hans lärjungar frågade honom och sade: Mästare, vem har syndat, denne eller hans föräldrar, att han föddes blind?
3 Jesus svarade: Varken denne har syndat eller hans föräldrar, utan att Guds gärningar skulle uppenbaras i honom.
4 Jag måste utföra hans gärningar som har sänt mig, medan det är dag: natten kommer, då ingen kan arbeta.
5 Så länge jag är i världen är jag världens ljus.
6 När han hade sagt detta, spottade han på marken och gjorde lera av spottet, och han smorde den blindes ögon med leran,
7 Och han sade till honom: " Gå och tva dig i Siloams dammen (som är utsänd.) Han gick därför sin väg och tvättade sig och kom seende.
8 Därför sade grannarna och de som förut hade sett honom att han var blind: "Är det inte han som satt och bad?
9 Somliga sade: "Detta är han; andra sade: Han är lik honom; men han sade: Jag är han."
10 Därför sade de till honom: Hur öppnades dina ögon?
11 Han svarade och sade: En man som kallas Jesus gjorde lera och smorde mina ögon och sade till mig: Gå till Siloams dammen och tvätta dig; och jag gick och tvättade mig, och jag fick syn.
12 Då sade de till honom: Var är han? Han sa, jag vet inte.
13 De förde till fariséerna honom som förut var blind.
14 Och det var sabbatsdagen då Jesus gjorde leran och öppnade sina ögon.
15 Och fariséerna frågade honom återigen hur han hade fått sin syn. Han sade till dem: Han lade lera på mina ögon, och jag tvättade mig och ser.
16 Därför sade några av fariséerna: "Denne man är inte av Gud, eftersom han inte håller sabbatsdagen." Andra sade: Hur kan en man som är syndare göra sådana under? Och det fanns en splittring bland dem.
17 De säga åter till den blinde: Vad säger du om honom, att han har öppnat dina ögon? Han sa: Han är en profet.
18 Men judarna trodde inte om honom, att han hade varit blind och fått synen, förrän de kallade till sig föräldrarna till den som hade fått hans syn.
19 Och de frågade dem och sade: "Är det här er son, som ni säger är född blind?" hur ser han nu?
20 Hans föräldrar svarade dem och sade: Vi vet att det här är vår son, och att han föddes blind.
21 Men huru han nu ser, vet vi inte; eller vem som har öppnat sina ögon vet vi inte. Han är myndig; fråga honom: han ska tala för sig själv.
22 Dessa ord sade hans föräldrar, därför att de fruktade judarna; ty judarna hade redan kommit överens om att om någon bekände att han var Kristus, så skulle han fördrivas ur synagogan.
23 Därför sade hans föräldrar: Han är myndig; fråga honom.
24 Då kallade de åter till sig mannen som var blind och sade till honom: "Ge Gud priset; vi vet att denne är en syndare."
25 Han svarade och sade: »Om han är en syndare eller ej, vet jag inte; en sak vet jag, att när jag var blind, nu ser jag.

26 Då sade de åter till honom: Vad har han gjort mot dig? hur öppnade han dina ögon?
27 Han svarade dem: "Jag har redan sagt det till er, men ni hörde inte; varför skulle ni höra det igen?" kommer ni också att vara hans lärjungar?
28 Då hånade de honom och sade: "Du är hans lärjunge; men vi är Mose lärjungar.
29 Vi vet att Gud talade till Mose; vad denne man angår, vet vi inte varifrån han är.
30 Mannen svarade och sade till dem: "Varför är här något underligt, som ni inte vet varifrån han är, och ändå har han öppnat mina ögon."
31 Nu vet vi att Gud inte hör syndare, men om någon är en gudsdyrkare och gör hans vilja, honom hör han.
32 Sedan världen började har man inte hört att någon har öppnat ögonen på en som var född blind.
33 Om denne man inte var av Gud, skulle han inte kunna göra något.
34 De svarade och sade till honom: Du är helt och hållet född i synder, och lär du oss? Och de kastade ut honom.
35 Jesus hörde att de hade kastat ut honom; och när han hade funnit honom, sade han till honom: Tror du på Guds Son?
36 Han svarade och sade: Vem är han, Herre, att jag skulle tro på honom?
37 Och Jesus sade till honom: Du har både sett honom, och det är han som talar med dig.
38 Och han sade: "Herre, jag tror." Och han tillbad honom.
39 Och Jesus sade: " Till domen har jag kommit till denna världen, för att de som inte ser skall se; och för att de som ser skulle bli blinda.
40 Och några av fariséerna som var med honom hörde dessa ord och sade till honom: "Är vi också blinda?"
41 Jesus sade till dem: Om ni vore blinda, skulle ni inte ha någon synd; men nu säger ni: Vi se; därför består din synd.

KAPITEL 10

1 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som inte går in genom dörren i fårhuset utan klättrar upp på ett annat sätt, han är en tjuv och en rövare.
2 Men den som går in genom dörren är fårens herde.
3 För honom öppnar portvakten; och fåren hör hans röst, och han kallar sina egna får vid namn och leder dem ut.
4 Och när han släpper ut sina egna får, går han framför dem, och fåren följer honom, ty de känner hans röst.
5 Och en främling kommer de inte att följa, utan fly från honom, ty de känner inte främlingars röst.
6 Denna liknelse talade Jesus till dem, men de förstodo inte vad de var som han talade till dem.
7 Då sade Jesus åter till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag är fårens dörr.
8 Allt som någonsin kommit före mig är tjuvar och rövare, men fåren hörde dem inte.
9 Jag är dörren: genom mig, om någon går in, han skall bliva frälst, och han skall gå in och ut och finna bete.
10 Tjuven kommer inte, utan för att stjäla och döda och förgöra. Jag har kommit för att de ska ha liv och för att de ska få det i överflöd.
11 Jag är den gode herden: den gode herden ger sitt liv för fåren.
12 Men den som är hyresgäst och inte herden, vars fåren inte äger, ser vargen komma och lämnar fåren och flyr, och vargen fångar dem och skingra fåren.
13 Den anställde flyr, ty han är en anställd och bryr sig inte om fåren.
14 Jag är den gode herden och känner mina får och är känd av mina.
15 Liksom Fadern känner mig, så känner jag Fadern, och jag ger mitt liv för fåren.
16 Och jag har andra får, som inte hör till denna fålla; även dem måste jag föra, och de skola höra min röst; och det skall vara en hjord och en herde.
17Därför älskar min Fader mig, därför att jag ger mitt liv till liv för att återta det.
18 Ingen tar det ifrån mig, utan jag lägger ner det av mig själv. Jag har makt att lägga ner den, och jag har makt att ta den igen. Detta bud har jag fått av min Fader.
19 Det blev därför åter splittring bland judarna för dessa ord.
20 Och många av dem sade: "Han har en djävul och är galen; varför hör ni honom?
21 Andra sade: "Detta är inte den som har en djävuls ord." Kan en djävul öppna de blindes ögon?
22 Och det var i Jerusalem invigningsfesten, och det var vinter.
23 Och Jesus gick i templet i Salomos förhus.
24 Då kom judarna omkring honom och sade till honom: "Hur länge förmår du oss att tvivla?" Om du är Kristus, säg det tydligt för oss.
25 Jesus svarade dem: " Jag har sagt det till er, men ni trodde inte: de gärningar som jag gör i min Faders namn, de vittnar om mig."
26 Men ni tror inte, eftersom ni inte är av mina får, som jag sa till er.
27 Mina får hör min röst, och jag känner dem, och de följer mig.
28 Och jag ger dem evigt liv; och de skola aldrig förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand.
29 Min Fader, som gav dem mig, är större än alla; och ingen kan rycka dem ur min Faders hand.
30 Jag och min Fader är ett.
31 Då tog judarna upp stenar igen för att stena honom.
32 Jesus svarade dem: " Många goda gärningar har jag visat er från min Fader; för vilka av dessa gärningar stenar ni mig?
33 Judarna svarade honom och sade: För ett gott verk stenar vi dig inte; utan för hädelse; och därför att du, som är en man, gör dig själv till Gud.
34 Jesus svarade dem: " Står det inte skrivet i er lag: Jag har sagt: I åren gudar?"
35 Om han kallade dem gudar, till vilka Guds ord kom, och skriften kan inte brytas;
36 Säg I om honom som Fadern har helgat och sänt till världen: Du hädar; för jag sade: Jag är Guds Son?
37 Om jag inte gör min Faders gärningar, så tro mig inte.
38 Men om jag gör det, fast ni inte tror mig, så tro gärningarna, så att ni kan veta och tro att Fadern är i mig och jag i honom.
39Därför sökte de igen att få tag på honom, men han undkom ur deras hand,
40 Och han gick bort igen bortom Jordan till den plats där Johannes först döpte; och där bodde han.

41 Och många tillgrep honom och sade: "Johannes gjorde inget under; men allt som Johannes talade om denne man var sant."
42 Och där trodde många på honom.

KAPITEL 11

1 En man var sjuk, vid namn Lasarus, från Betania, Marias stad och hennes syster Marta.
2 (Det var den Maria som smorde Herren med salva och torkade hans fötter med sitt hår, vars bror Lasarus var sjuk.)
3 Därför sände hans systrar till honom och sade: "Herre, se, han som du älskar är sjuk."
4 När Jesus hörde det, sade han: ' Denna sjukdom är inte till döden, utan till Guds ära, för att Guds Son därigenom skulle förhärligas.
5 Nu älskade Jesus Marta och hennes syster och Lasarus.
6 När han då hade hört att han var sjuk, stannade han kvar i två dagar på samma plats där han var.
7 Därefter sade han till sina lärjungar: " Låt oss gå till Judeen igen."
8 Hans lärjungar sade till honom: "Mästare, judarna har på senare tid försökt stena dig; och går du dit igen?
9 Jesus svarade: Finns det inte tolv timmar på dygnet? Om någon går på dagen, snubblar han inte, eftersom han ser denna världens ljus.
10 Men om en man går om natten, snubblar han, eftersom det inte finns något ljus i honom.
11 Detta sade han, och sedan sade han till dem: Vår vän Lasarus sover; men jag går för att väcka honom ur sömnen.
12 Då sade hans lärjungar: "Herre, om han sover, så skall han göra väl."
13 Men Jesus talade om sin död, men de trodde att han hade talat om att vila i sömnen.
14 Då sade Jesus tydligt till dem: Lasarus är död.
15 Och jag är glad för er skull att jag inte var där, för att ni ska tro; låt oss ändå gå till honom.
16 Då sade Tomas, som kallas Didymus, till sina medlärjungar: Låt oss också gå, så att vi må dö med honom.
17 När sedan Jesus kom, fann han att han redan hade legat i graven fyra dagar.
18 Nu låg Betania nära Jerusalem, omkring femton stadier bort.
19 Och många av judarna kommo till Marta och Maria för att trösta dem angående deras broder.
20 Så snart Marta hörde att Jesus skulle komma, gick hon och mötte honom, men Maria satt stilla i huset.
21 Då sade Marta till Jesus: "Herre, om du hade varit här, så hade min bror inte dött."
22 Men jag vet att även nu, vad du än ber om av Gud, det skall Gud ge dig.
23 Jesus sade till henne: Din bror skall uppstå.
24 Marta sade till honom: Jag vet att han skall uppstå i uppståndelsen på den yttersta dagen.
25Jesus sade till henne: Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig skall leva om han än dör.
26 Och var och en som lever och tror på mig skall aldrig i evighet dö. tror du detta?
27 Hon sade till honom: Ja, Herre! Jag tror att du är Kristus, Guds Son, som skulle komma till världen.
28 Och när hon hade sagt det, gick hon sin väg och kallade i hemlighet sin syster Maria och sade: Mästaren har kommit och ropar efter dig.
29 Så snart hon hörde det, stod hon hastigt upp och kom till honom.
30 Men Jesus hade ännu inte kommit in i staden, utan var på den plats där Marta mötte honom.
31 Och judarna som var med henne i huset och tröstade henne, när de såg Maria, att hon hastigt reste sig upp och gick ut, följde henne och sade: Hon går till graven för att gråta där.
32 När Maria nu kom dit Jesus var och såg honom, föll hon ner för hans fötter och sade till honom: "Herre, om du hade varit här, så hade min bror inte dött."
33När då Jesus såg henne gråta och judarna som följde med henne också gråta, stönade han i anden och blev orolig.
34 Och han sade: Var har ni lagt honom? De sade till honom: Herre, kom och se.
35 Jesus grät.
36 Då sade judarna: Se hur han älskade honom!
37 Och några av dem sade: "Kunde inte denna man, som öppnade de blindes ögon, ha låtit inte ens denne ha dött?"
38 Jesus kommer därför åter i graven, stönande i sig själv. Det var en grotta och en sten låg på den.
39 Jesus sade: "Ta bort stenen." Marta, den dödes syster, sade till honom: "Herre, vid den här tiden stinker han, ty han har varit död i fyra dagar."
40 Jesus sade till henne: " Sade jag inte till dig, att om du vill tro, så skulle du se Guds härlighet?"
41 Sedan tog de bort stenen från den plats där den döde lades. Och Jesus lyfte upp sina ögon och sade: Fader, jag tackar dig för att du har hört mig.
42 Och jag visste att du alltid hör mig, men för folkets skull har jag sagt det, för att de ska tro att du har sänt mig.
43 Och när han hade talat så, ropade han med hög röst: Lasarus, kom fram.
44 Och den döde gick ut, bunden till händer och fötter med gravkläder, och hans ansikte var omslutet med en servett. Jesus sade till dem: Lös honom och släpp honom.
45 Och många av de judar som kommit till Maria och hade sett vad Jesus gjorde, trodde på honom.
46 Men några av dem gick sin väg till fariséerna och berättade för dem vad Jesus hade gjort.
47 Då samlade översteprästerna och fariséerna ett råd och sade: Vad göra vi? ty denna man gör många under.
48 Om vi låter honom vara i fred så kommer alla människor att tro på honom, och romarna skola komma och ta bort både vår plats och vårt folk.
49 Och en av dem, som hette Kaifas, som var överstepräst samma år, sade till dem: I vet ingenting alls.
50 Tänk inte heller på att det är lämpligt för oss att en man dör för folket, och att hela folket inte går under.
51 Och detta talade han inte om sig själv, utan han var överstepräst det året och profeterade att Jesus skulle dö för det folket.
52 Och inte bara för det folket, utan för att han också skulle samla Guds barn som var utspridda till ett.
53 Sedan från den dagen och framåt rådde de tillsammans att de skulle döda honom.
54 Jesus vandrade därför inte längre öppet bland judarna; men gick därifrån till ett land nära öknen, till en stad som heter Efraim, och fortsatte där med sina lärjungar.

55 Och judarnas påsk var nära, och många drogo från landet upp till Jerusalem före påsken för att rena sig.
56 Då sökte de efter Jesus och talade sinsemellan, medan de stodo i templet: Vad tror ni, att han inte kommer till högtiden?
57 Men både översteprästerna och fariséerna hade gett befallning, att om någon visste var han var, skulle han visa det, så att de kunde ta honom.

KAPITEL 12

1 Sedan kom Jesus sex dagar före påsken till Betania, där Lasarus var som hade varit död, som han uppväckte från de döda.
2 Där gjorde de åt honom en måltid; och Marta tjänade, men Lasarus var en av dem som satt till bords med honom.
3 Då tog Maria ett pund nardussalva, mycket kostsam, och smorde Jesu fötter och torkade hans fötter med sitt hår, och huset fylldes av salvans lukt.
4 Då sade en av hans lärjungar, Judas Iskariot, Simons son, som skulle förråda honom:
5 Varför såldes inte denna salva för tre hundra pence och gavs till de fattiga?
6 Detta sade han, inte för att han brydde sig om de fattiga; utan därför att han var en tjuv och hade väskan och bar det som lades däri.
7 Då sade Jesus: " Låt henne vara ifred; mot dagen för min begravning har hon hållit detta.
8 Ty de fattiga har ni alltid hos er; men mig har ni inte alltid.
9 Många av judarna visste därför att han var där, och de kom inte bara för Jesu skull, utan för att de också skulle se Lasarus, som han hade uppväckt från de döda.
10 Men översteprästerna rådfrågade att de kunde döda Lasarus.
11 Därför att många av judarna för hans skull gick bort och trodde på Jesus.
12 Nästa dag, när mycket folk kom till högtiden, när de hörde att Jesus skulle komma till Jerusalem,
13 Tog grenar av palmträd och gick ut honom till mötes och ropade: Hosianna! Välsignad är Israels konung som kommer i Herrens namn.
14 Och när Jesus hade funnit en ung åsna, satte han sig därpå; som det står skrivet,
15 Frukta inte, Sions dotter, se, din kung kommer sittande på en åsnaföl.
16 Detta förstod inte hans lärjungar först, men när Jesus blev förhärligad, kom de då ihåg att detta var skrivet om honom och att de hade gjort detta mot honom.
17 Det folket som var med honom när han kallade Lasarus upp ur sin grav och uppväckte honom från de döda, bar vittnesbörd.
18 Därför mötte också folket honom, för att de hörde att han hade gjort detta under.
19 Fariséerna sade då sinsemellan: Förstår I huru I intet vinna? se, världen är borta efter honom.
20 Och det fanns några greker bland dem som kom upp för att tillbe vid högtiden.
21 Han kom då till Filippus, som var från Betsaida i Galileen, och begärde honom och sade: "Herre, vi ville se Jesus."
22 Filippus kommer och säger det till Andreas, och Andreas och Filippus berättar det igen för Jesus.
23 Och Jesus svarade dem och sade: » Stunden är kommen, då Människosonen skulle förhärligas.
24 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om inte ett vetekorn faller i jorden och dör, förblir det ensamt; men om det dör, bär det mycket frukt.
25 Den som älskar sitt liv skall förlora det; och den som hatar sitt liv i denna värld skall behålla det till evigt liv.
26 Om någon tjänar mig, låt honom följa mig; och där jag är, där skall också min tjänare vara: om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära.
27 Nu är min själ bekymrad; och vad ska jag säga? Fader, rädda mig från denna stund, men därför kom jag till denna stund.
28 Fader, förhärliga ditt namn. Då kom en röst från himlen som sade: Jag har både förhärligat det och skall förhärliga det igen.
29 Och folket, som stod där och hörde det, sade att det åskade; andra sade: »En ängel talade till honom.
30 Jesus svarade och sade: Denna röst kom inte för min skull, utan för er skull.
31 Nu är den här världens dom: nu skall denna världens furste kastas ut.
32 Och jag, om jag lyfts upp från jorden, skall dra alla människor till mig.
33 Detta sade han för att visa vilken död han skulle dö.
34 Folket svarade honom: "Vi har hört av lagen att Kristus förblir för evigt; och hur säger du: Människosonen måste bli upphöjd? vem är denne Människosonen?
35 Då sade Jesus till dem: Ännu en liten stund är ljuset hos eder. Gå medan ni har ljuset, så att mörkret inte kommer över er; ty den som vandrar i mörkret vet inte vart han går.
36 Så länge ni har ljus, tro på ljuset, så att ni kan vara ljusets barn. Detta talade Jesus och gick bort och gömde sig för dem.
37 Men även om han hade gjort så många under före dem, trodde de ändå inte på honom.
38 För att profeten Esajas ord skulle uppfyllas, som han talade: Herre, vem har trott vårt rykte? och för vem har Herrens arm blivit uppenbarad?
39Därför kunde de inte tro, eftersom Esaias åter sade:
40 Han har förblindat deras ögon och förhärdat deras hjärta; att de inte skulle se med sina ögon och inte förstå med sitt hjärta och omvända sig, så att jag skulle bota dem.
41 Detta sade Jesaja, när han såg hans härlighet och talade om honom.
42 Men bland de högsta härskarna trodde också många på honom; men för fariséernas skull bekände de honom inte, för att de inte skulle fördrivas ur synagogan.
43 Ty de älskade människors lov mer än Guds pris.
44 Jesus ropade och sade: Den som tror på mig, han tror inte på mig utan på honom som har sänt mig.
45 Och den som ser mig ser honom som har sänt mig.
46 Jag har kommit ett ljus till världen, för att var och en som tror på mig inte ska förbli i mörkret.
47 Och om någon hör mina ord och inte tror, så dömer jag honom inte, ty jag har inte kommit för att döma världen, utan för att rädda världen.
48 Den som förkastar mig och inte tar emot mina ord, han har en som dömer honom: det ord som jag har talat, det skall döma honom på den yttersta dagen.

49 Ty jag har inte talat om mig själv; men Fadern som har sänt mig, han gav mig en befallning, vad jag skulle säga och vad jag skulle tala.
50 Och jag vet att hans bud är evigt liv. Allt jag talar därför, så som Fadern har sagt till mig, så talar jag.

KAPITEL 13

1 Men före påskfesten, när Jesus visste att hans stund var kommen, då han skulle gå ut ur denna världen till Fadern, efter att ha älskat sina egna som var i världen, älskade han dem intill änden.
2 Och när måltiden var slut, hade djävulen nu lagt Judas Iskariot, Simons son, i hjärtat för att förråda honom.
3 Jesus visste att Fadern hade givit allt i hans händer och att han kom från Gud och gick till Gud.
4 Han stod upp från måltiden och lade undan sina kläder; och tog en handduk och gjorde om sig.
5 Därefter hällde han vatten i en skål och började tvätta lärjungarnas fötter och torka dem med handduken som han var omgjord med.
6 Då kom han till Simon Petrus, och Petrus sade till honom: Herre, tvättar du mina fötter?
7 Jesus svarade och sade till honom: Vad jag gör vet du inte nu; men du skall veta härefter.
8 Petrus sade till honom: "Du skall aldrig tvåa mina fötter." Jesus svarade honom: Om jag inte tvättar dig, har du ingen del med mig.
9 Simon Petrus sade till honom: "Herre, inte bara mina fötter, utan också mina händer och mitt huvud."
10 Jesus sade till honom: Den som är tvättad behöver inte annat än att tvätta sina fötter, utan är ren i alla fall, och ni är rena, men inte alla.
11 Ty han visste vem som skulle förråda honom; därför sade han: I ären icke alla rena.
12 Sedan han sedan hade tvättat deras fötter och tagit sina kläder och satt sig ned igen, sade han till dem: " Veten I vad jag har gjort mot eder?"
13 Ni kallar mig Mästare och Herre, och ni säger väl; för så är jag.
14 Om jag då, din Herre och Mästare, har tvättat dina fötter; ock ni äro skyldiga att tvätta varandras fötter.
15 Ty jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort mot er.
16 Sannerligen, sannerligen säger jag er: tjänaren är inte större än sin herre; inte heller den som är sänd större än den som har sänt honom.
17 Om ni vet detta, så är ni lyckliga om ni gör det.
18 Jag talar inte om eder alla; jag vet vem jag har utvalt, men för att skriften skall uppfyllas: Den som äter bröd med mig har lyft sin häl mot mig.
19 Nu säger jag eder det innan det kommer, för att när det har skett, må ni tro att det är jag.
20 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som tar emot någon jag sänder, han tar emot mig; och den som tar emot mig, tar emot honom som har sänt mig.
21 När Jesus hade sagt detta, blev han orolig i anden och vittnade och sade: Sannerligen, sannerligen säger jag eder att en av eder skall förråda mig.
22 Då såg lärjungarna på varandra och tvivlade på vem han talade om.
23 Nu lutade sig en av hans lärjungar mot Jesu barm, som Jesus älskade.
24 Simon Petrus vinkade därför till honom att han skulle fråga vem det skulle vara om vem han talade.
25 Då låg han på Jesu bröst och sade till honom: "Herre, vem är det?"
26 Jesus svarade: " Det är han som jag skall ge en sopp, när jag har doppat den." Och när han hade doppat soppen, gav han den till Judas Iskariot, Simons son.
27 Och efter soppen gick Satan in i honom. Då sade Jesus till honom: Det du gör, gör snabbt.
28 Nu visste ingen man vid bordet i vilken avsikt han talade detta till honom.
29 Ty några av dem trodde, eftersom Judas hade påsen, att Jesus hade sagt till honom: Köp det som vi behöver till högtiden; eller att han skulle ge något till de fattiga.
30 Då han hade tagit emot soppen, gick han genast ut, och det blev natt.
31 När han därför hade gått ut, sade Jesus: Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom.
32 Om Gud förhärligas i honom, så skall Gud också förhärliga honom i sig själv och genast förhärliga honom.
33 Små barn, ännu en liten stund är jag hos er. I skolen söka mig, och som jag sade till judarna: Dit jag går, kan ni inte komma; så nu säger jag till dig.
34 Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Liksom jag har älskat er, så skall ni också älska varandra.
35 På detta skall alla förstå att ni är mina lärjungar, om ni har kärlek till varandra.
36 Simon Petrus sade till honom: Herre, vart går du? Jesus svarade honom: Vart jag går, kan du inte följa mig nu; men du skall följa mig sedan.
37 Petrus sade till honom: Herre, varför kan jag inte följa dig nu? Jag ska ge mitt liv för din skull.
38 Jesus svarade honom: Vill du ge ditt liv för min skull? Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Hanen skall inte gala, förrän du har förnekat mig tre gånger.

KAPITEL 14

1 Låt inte edert hjärta oroas: I tror på Gud, tro ock på mig.
2 I min Faders hus finns många boningar: om det inte vore så, skulle jag ha sagt det till er. Jag går för att förbereda en plats åt dig.
3 Och om jag går och bereder plats åt eder, skall jag komma tillbaka och ta er till mig. för att där jag är, där mån ni också vara.
4 Och vart jag går vet ni, och vägen vet ni.
5 Tomas sade till honom: "Herre, vi vet inte vart du går; och hur kan vi veta vägen?
6 Jesus sade till honom: Jag är vägen, sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig.
7 Om ni hade känt mig, skulle ni också ha känt min Fader, och hädanefter känner ni honom och har sett honom.
8 Filippus sade till honom: "Herre, visa oss Fadern, och det räcker för oss."
9 Jesus sade till honom: " Har jag varit hos dig så länge, och ändå har du inte känt mig, Filippus?" den som har sett mig har sett Fadern; Och huru säger du då: Visa oss Fadern?

10 Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern i mig? de ord som jag talar till er talar jag inte av mig själv, men Fadern som bor i mig, han gör gärningarna.
11 Tro mig att jag är i Fadern och Fadern i mig, eller tro mig för gärningens skull.
12 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som tror på mig, de gärningar som jag gör skall han också göra. och större gärningar än dessa skall han göra; ty jag går till min Fader.
13 Och vad ni än ber om i mitt namn, det skall jag göra, för att Fadern må förhärligas i Sonen.
14 Om ni ber om något i mitt namn, så skall jag göra det.
15 Om ni älskar mig, håll mina bud.
16 Och jag vill be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, så att han kan förbli hos er för evigt.
17 Även sanningens Ande; som världen inte kan ta emot, därför att den inte ser honom eller känner honom; men ni känner honom; ty han bor hos dig och skall vara i dig.
18 Jag ska inte lämna dig tröstlös: jag kommer till dig.
19 Ännu en liten stund, och världen ser mig inte mer; men ni ser mig; eftersom jag lever, skolen I leva.
20 På den dagen skall ni veta att jag är i min Fader, och ni i mig och jag i er.
21 Den som har mina bud och håller dem, han är det som älskar mig; och den som älskar mig skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig för honom.
22 Judas sade till honom, inte Iskariot, Herre, hur kommer det sig att du vill uppenbara dig för oss och inte för världen?
23 Jesus svarade och sade till honom: Om någon älskar mig, så håller han mina ord, och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och bo hos honom.
24 Den som inte älskar mig håller inte mina ord, och ordet som ni hör är inte mitt, utan Faderns som har sänt mig.
25 Detta har jag talat till er, medan jag ännu är närvarande hos er.
26 Men Hjälparen, som är den Helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt till er.
27 Frid lämnar jag till er, min frid ger jag er; inte som världen ger, ger jag er. Låt inte ditt hjärta oroas, och låt det inte frukta.
28 Ni har hört hur jag sade till er: Jag går bort och kommer tillbaka till er. Om ni älskade mig, skulle ni glädja er, ty jag sa: Jag går till Fadern, ty min Fader är större än jag.
29 Och nu har jag berättat för er innan det hände, för att ni skulle tro, när det skedde.
30 Härefter kommer jag inte att tala mycket med dig, ty denna världens furste kommer och har ingenting i mig.
31 Men för att världen ska veta att jag älskar Fadern; och såsom Fadern gav mig befallning, så gör jag. Stå upp, låt oss gå därifrån.

KAPITEL 15

1 Jag är den sanna vinstocken, och min Fader är jordbrukaren.
2 Varje gren på mig som inte bär frukt tar han bort, och varje gren som bär frukt, han rensar den, så att den kan bära mer frukt.
3 Nu är ni rena genom det ord som jag har talat till er.
4 Förbli i mig, och jag i dig. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv, om den inte förblir i vinstocken; I kan inte mer, om ni inte förblir i mig.
5 Jag är vinstocken, ni är grenarna. Den som förblir i mig, och jag i honom, han bär mycket frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra.
6 Om någon inte förblir i mig, kastas han ut som en gren och är vissen; och man samlar ihop dem och kastar dem i elden, och de bränns upp.
7 Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, skall ni fråga vad ni vill, och det skall bliva er.
8 Häri är min Fader förhärligad, att ni bär mycket frukt; så skall ni vara mina lärjungar.
9 Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er; fortsätt i min kärlek.
10 Om ni håller mina bud, skall ni förbli i min kärlek; liksom jag har hållit min Faders bud och förblir i hans kärlek.
11 Detta har jag talat till er, för att min glädje skall förbli i er och för att er glädje skall bli fullkomlig.
12 Detta är mitt bud: att I älska varandra, såsom jag har älskat er.
13 Större kärlek har ingen än denna, att en man ger sitt liv för sina vänner.
14 Ni är mina vänner, om ni gör vad jag än befaller er.
15 I fortsättningen kallar jag er inte tjänare; Ty tjänaren vet inte vad hans herre gör, men jag har kallat eder vänner; Ty allt som jag har hört av min Fader har jag kungjort för er.
16 Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er att ni ska gå och bära frukt och att er frukt ska finnas kvar: för att vad ni än ber om av Fadern i mitt namn, han kan ge er det .
17 Detta befaller jag er, att ni skall älska varandra.
18 Om världen hatar er, så vet ni att den hatade mig innan den hatade er.
19 Om ni vore av världen, skulle världen älska sitt eget; men eftersom ni inte är av världen, utan jag har utvalt er ur världen, därför hatar världen er.
20 Kom ihåg det ord som jag sade till er: Tjänaren är inte större än sin herre. Om de har förföljt mig, så kommer de också att förfölja dig; om de har hållit mitt ord, så kommer de också att bevara ditt.
21 Men allt detta kommer de att göra mot dig för mitt namns skull, eftersom de inte känner honom som har sänt mig.
22 Om jag inte hade kommit och talat till dem, så hade de inte haft synd, men nu har de ingen mantel för sin synd.
23 Den som hatar mig hatar också min Fader.
24 Om jag inte hade gjort bland dem de gärningar som ingen annan gjorde, så hade de inte haft synd; men nu har de både sett och hatat både mig och min Fader.
25 Men detta skedde, för att det ord skulle uppfyllas som är skrivet i deras lag: De hatade mig utan anledning.
26 Men när Hjälparen kommer, som jag skall sända till er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, han skall vittna om mig.
27 Och ni skall också vittna, eftersom ni har varit med mig från början.

KAPITEL 16

1 Detta har jag talat till er, för att ni inte ska ta anstöt.
2 De skola fördriva er ur synagogorna, ja, den tid kommer, då var och en som dödar er skall tro att han tjänar Gud.
3 Och detta kommer de att göra mot er, eftersom de inte har känt Fadern eller mig.
4 Men detta har jag sagt er, för att ni, när tiden kommer, skall komma ihåg att jag berättade för er om dem. Och detta sade jag inte till er från början, eftersom jag var med er.
5 Men nu går jag till honom som har sänt mig; och ingen av er frågar mig: Vart går du?
6 Men eftersom jag har sagt detta till er, har sorg fyllt ert hjärta.
7 Men jag säger er sanningen; Det är lämpligt för er att jag går bort, ty om jag inte går bort, kommer Hjälparen inte till er; men om jag går bort, skall jag sända honom till er.
8 Och när han kommer, skall han tillrättavisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom.
9 Om synd, eftersom de inte tror på mig;
10 Av rättfärdighet, ty jag går till min Fader, och ni ser mig inte längre;
11 Av dom, ty denna världens furste är dömd.
12 Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu.
13 Men när han, sanningens Ande, kommer, skall han vägleda er till hela sanningen; ty han skall inte tala av sig själv; men vad han än hör, det skall han tala, och han skall förkunna eder det som kommer.
14 Han skall förhärliga mig, ty han skall ta emot av mitt och förkunna det för er.
15 Allt som Fadern har är mitt; därför sade jag att han skall ta av mitt och visa det för er.
16 En liten stund, och I skolen icke se mig, och åter en liten stund, och I skolen se mig, ty jag går till Fadern.
17 Då sade några av hans lärjungar sinsemellan: "Vad är detta som han säger till oss: En liten stund, så skolen I inte se mig; och åter en liten stund, så skolen I få se mig; och, därför att jag går till Far?
18 Då sade de: "Vad är detta som han säger: En liten stund?" vi kan inte säga vad han säger.
19 Nu visste Jesus att de ville fråga honom, och han sade till dem: Frågan eder med varandra att jag har sagt: En liten stund, så skolen I inte se mig; och åter en liten stund, så skall ni se mig ?
20 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen gråta och sörja, men världen skall jubla, och I skolen vara bedrövade, men eder sorg skall förvandlas till glädje.
21 En kvinna, när hon har barn, har sorg, ty hennes stund är kommen; men så snart hon har fött barnet, kommer hon inte längre ihåg ångesten, av glädje över att en man är född till världen.
22 Och nuären I nu bedrövade, men jag kommer att se er igen, och ert hjärta skall fröjdas, och ingen tar ifrån er glädje.
23 Och på den dagen skall ni inte fråga mig något. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Vad ni än ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er.
24 Hittills har ni inte bett om något i mitt namn; be, så skall ni få, så att er glädje må bli fullkomlig.
25 Detta har jag talat till eder i ordspråk: men den tid kommer då jag inte mer skall tala till eder i ordspråk, utan jag skall förkunna eder tydligt om Fadern.
26 På den dagen skall ni be i mitt namn, och jag säger inte er att jag skall be Fadern för er.
27 Ty Fadern själv älskar er, därför att ni har älskat mig och trott att jag har gått ut från Gud.
28 Jag har gått ut från Fadern och kommit till världen; återigen lämnar jag världen och går till Fadern.
29 Hans lärjungar sade till honom: Se, nu talar du rent ut och talar inget ordspråk.
30 Nu är vi säkra på att du vet allt och inte behöver att någon frågar dig. Därmed tror vi att du har gått ut från Gud.
31 Jesus svarade dem: Tror ni nu?
32 Se, stunden kommer, ja, den är nu kommen, då ni skall skingras, var och en till sina egna, och lämna mig ifred, och ändå är jag inte ensam, eftersom Fadern är med mig.
33 Detta har jag talat till er, för att ni skulle ha frid i mig. I världen skall ni ha vedermöda, men var vid gott mod; Jag har övervunnit världen.

KAPITEL 17

1 Dessa ord talade Jesus och lyfte upp sina ögon mot himlen och sade: Fader, stunden är kommen; förhärliga din Son, så att också din Son må förhärliga dig.
2 Liksom du har givit honom makt över allt kött, för att han skall ge evigt liv åt alla som du har givit honom.
3 Och detta är det eviga livet, att de kan känna dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus, som du har sänt.
4 Jag har förhärligat dig på jorden, jag har fullbordat det verk som du gav mig att utföra.
5 Och nu, Fader, förhärliga mig med dig själv med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till.
6 Jag har uppenbarat ditt namn för de män som du gav mig från världen: dina var de, och du gav dem mig; och de har hållit ditt ord.
7 Nu vet de att allt vad du har gett mig är av dig.
8 Ty jag har givit dem de ord som du gav mig; och de hava tagit emot dem och vetat att jag har gått ut från dig, och de har trott att du har sänt mig.
9 Jag ber för dem. Jag ber inte för världen, utan för dem som du har givit mig; ty de är dina.
10 Och allt mitt är ditt, och ditt är mitt; och jag är förhärligad i dem.
11 Och nu är jag inte längre i världen, utan dessa är i världen, och jag kommer till dig. Helige Fader, bevara genom ditt eget namn dem som du har givit mig, så att de må vara ett, liksom vi.
12 Medan jag var med dem i världen, bevarade jag dem i ditt namn; de som du gav mig har jag bevarat, och ingen av dem är förlorad, utom fördärvets son; för att skriften skulle uppfyllas.
13 Och nu kommer jag till dig; och detta talar jag i världen, för att de skulle få min glädje fullbordad i sig själva.
14 Jag har gett dem ditt ord; och världen har hatat dem, eftersom de inte är av världen, liksom jag inte är av världen.
15 Jag ber inte att du ska ta dem ur världen, utan att du ska bevara dem från det onda.
16 De är inte av världen, liksom jag inte är av världen.
17 Helliga dem genom din sanning: ditt ord är sanning.

18 Liksom du har sänt mig till världen, så har också jag sänt dem till världen.
19 Och för deras skull helgar jag mig själv, för att också de skulle bli helgade genom sanningen.
20 Jag ber inte bara för dessa, utan också för dem som kommer att tro på mig genom deras ord;
21 För att de alla må vara ett; såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, på det att också de må vara ett i oss, så att världen må tro att du har sänt mig.
22 Och den ära som du gav mig har jag givit dem; att de kan vara ett, precis som vi är ett:
23 Jag i dem och du i mig, så att de kan fullbordas i ett; och att världen må veta att du har sänt mig och älskat dem, såsom du har älskat mig.
24 Fader, jag vill att även de som du har givit mig ska vara med mig där jag är; att de må se min härlighet, som du har gett mig, ty du älskade mig innan världens grundläggning.
25 O rättfärdige Fader, världen har inte känt dig, men jag har känt dig, och dessa vet att du har sänt mig.
26 Och jag har förkunnat ditt namn för dem och skall förkunna det, för att kärleken med vilken du har älskat mig må vara i dem, och jag i dem.

KAPITEL 18

1 När Jesus hade talat dessa ord, gick han ut med sina lärjungar över bäcken Cedron, där det fanns en trädgård, dit han gick in, och hans lärjungar.
2 Och även Judas, som förrådde honom, kände till platsen, ty Jesus tog ofta tillflykt dit med sina lärjungar.
3 Då Judas tog emot en skara män och tjänstemän från överstepräster och fariséerna, kom han dit med lyktor och facklor och vapen.
4 Då Jesus då visste allt som skulle komma över honom, gick han ut och sade till dem: Vem söker ni?
5 De svarade honom: Jesus från Nasaret. Jesus sade till dem: Jag är han. Och Judas, som förrådde honom, stod med dem.
6 Så snart han hade sagt till dem: Det är jag, gick de tillbaka och föll till marken.
7 Då frågade han dem igen: Vem söker ni? Och de sade: Jesus från Nasaret.
8 Jesus svarade: " Jag har sagt er att det är jag; om ni därför söker mig, så låt dessa gå sin väg.
9 För att det ord som han talade skulle uppfyllas: Av dem som du gav mig har jag ingen förlorat.
10 Då drog Simon Petrus, med ett svärd, det och slog översteprästens tjänare och högg av hans högra öra. Tjänaren hette Malkus.
11 Då sade Jesus till Petrus: » Stick ditt svärd i skidan. Ska jag inte dricka den bägare som min Fader har givit mig?
12 Då tog församlingen och judarnas kapten och officerare Jesus och band honom,
13 Och han förde honom först till Annas; ty han var svärfar till Kaifas, som var överstepräst samma år.
14 Det var Kaifas som gav judarna råd att det var lämpligt att en man skulle dö för folket.
15 Och Simon Petrus följde Jesus, och det gjorde en annan lärjunge. Den lärjungen var känd av översteprästen och gick in med Jesus till översteprästens palats.
16 Men Petrus stod utanför dörren. Då gick den andre lärjungen ut, som var känd av översteprästen, och talade till henne som vaktade dörren och förde in Petrus.
17 Då sade flickan som bevakade dörren till Petrus: "Är inte du också en av dennes lärjungar?" Han säger: Det är jag inte.
18 Och tjänarna och tjänstemännen stodo där, som hade gjort upp en koleld; ty det var kallt, och de värmde sig, och Petrus stod hos dem och värmde sig.
19 Översteprästen frågade då Jesus om hans lärjungar och om hans lära.
20 Jesus svarade honom: " Jag talade öppet till världen; Jag har alltid undervisat i synagogan och i templet, dit judarna alltid vänder sig; och i hemlighet har jag inte sagt något.
21 Varför frågar du mig? fråga dem som hört mig vad jag har sagt till dem; se, de vet vad jag har sagt.
22 Och när han hade talat så, slog en av tjänstemännen som stod där vid Jesus med sin handflata och sade: Svarar du översteprästen så?
23 Jesus svarade honom: Om jag har talat ont, så vittna om det onda; men om det är väl, varför slår du mig?
24 Nu hade Annas sänt honom bunden till översteprästen Kaifas.
25 Och Simon Petrus stod och värmde sig. De sade därför till honom: "Är inte du också en av hans lärjungar?" Han förnekade det och sa: Det är jag inte.
26 En av översteprästens tjänare, som var hans frände, vars öra Petrus högg av, sade: "Såg jag dig inte i trädgården med honom?"
27 Petrus förnekade då igen, och hanen kom genast.
28 Sedan förde de Jesus från Kaifas till domens sal; och det var tidigt; och själva gick de inte in i domarhuset, för att de inte skulle bli orena; men för att de skulle äta påsken.
29 Pilatus gick då ut till dem och sade: "Vilken anklagelse framför I mot denne man?"
30 De svarade och sade till honom: Om han inte vore en förbrytare, skulle vi inte ha överlämnat honom till dig.
31 Då sade Pilatus till dem: "Tag honom och döm honom enligt er lag." Då sade judarna till honom: Det är inte tillåtet för oss att döda någon.
32 för att Jesu ord skulle uppfyllas, som han talade, och betecknade vilken död han skulle dö.
33 Då gick Pilatus åter in i domstolssalen och kallade på Jesus och sade till honom: »Är du judarnas konung?
34 Jesus svarade honom: Säger du detta om dig själv, eller har andra sagt det till dig om mig?
35 Pilatus svarade: Är jag jude? Ditt folk och översteprästerna har överlämnat dig åt mig. Vad har du gjort?
36 Jesus svarade: " Mitt rike är inte av denna världen; om mitt rike vore av denna världen, skulle mina tjänare strida för att jag inte skulle bli överlämnad åt judarna; men nu är mitt rike inte härifrån."
37 Pilatus sade då till honom: »Är du då en konung? Jesus svarade: Du säger att jag är en kung. Till detta föddes jag, och därför kom jag till världen, för att jag skulle vittna om sanningen. Var och en som är av sanningen hör min röst.
38 Pilatus sade till honom: Vad är sanning? Och när han hade sagt detta, gick han åter ut till judarna och sade till dem: Jag finner ingen som helst skuld hos honom.
39 Men ni har för sed att jag ska släppa eder en vid påsken. Vill ni därför släppa eder judarnas konung?

40 Då ropade de alla igen och sade: Inte denne utan Barabbas. Nu var Barabbas en rövare.

KAPITEL 19

1 Då tog Pilatus då Jesus och gissade honom.
2 Och soldaterna flätade en törnekrona och satte den på hans huvud, och de satte på honom en purpurrock,
3 Och han sade: Hej, du judarnas konung! och de slogo honom med sina händer.
4 Pilatus gick därför ut igen och sade till dem: "Se, jag för honom ut till eder, så att ni må veta att jag inte finner något fel hos honom."
5 Då kom Jesus fram, iklädd törnekronan och den purpurfärgade manteln. Och Pilatus sade till dem: Se, mannen!
6 När alltså översteprästerna och tjänstemännen såg honom, ropade de och sade: "Korsfäst honom, korsfäst honom." Pilatus sade till dem: "Tag honom och korsfäst honom; ty jag finner ingen skuld hos honom."
7 Judarna svarade honom: Vi har en lag, och enligt vår lag är han skyldig att dö, eftersom han har gjort sig själv till Guds Son.
8 När Pilatus då hörde detta ord, blev han ännu räddare;
9 Och han gick åter in i domarsalen och sade till Jesus: Varifrån är du? Men Jesus gav honom inget svar.
10 Då sade Pilatus till honom: "Talar du inte till mig?" Vet du inte att jag har makt att korsfästa dig och att jag har makt att befria dig?
11 Jesus svarade: " Du kunde inte ha någon makt över mig, om den inte gavs dig från ovan; därför har den som har överlämnat mig till dig en större synd."
12 Och hädanefter sökte Pilatus att släppa honom, men judarna ropade och sade: "Om du släpper denne man, är du inte kejsarens vän; var och en som gör sig själv till kung talar emot kejsaren."
13 När Pilatus då hörde detta ord, förde han fram Jesus och satte sig på domarsätet på en plats som kallas trottoaren, men på hebreiska Gabbata.
14 Och det var förberedelsen av påskhögtiden, omkring den sjätte timmen, och han sade till judarna: Se, er konung!
15 Men de ropade: "Bort med honom, bort med honom, korsfäst honom." Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa er kung? Översteprästerna svarade: Vi har ingen kung utom Caesar.
16 Då överlämnade han honom därför åt dem för att bli korsfäst. Och de tog Jesus och förde bort honom.
17 Och han som bar sitt kors gick ut till en plats som kallas dödskalleplatsen, som kallas på hebreiska Golgata.
18 Där de korsfäste honom och två andra med honom, på vardera sidan en, och Jesus i mitten.
19 Och Pilatus skrev en rubrik och satte den på korset. Och skriften var: JESUS FRÅN NAZARETH, JUDADARNAS KONUNG.
20 Denna rubrik läste sedan många av judarna: ty platsen där Jesus blev korsfäst låg nära staden, och den var skriven på hebreiska, grekiska och latin.
21 Då sade judarnas överstepräster till Pilatus: "Skriv icke: Judarnas konung; men att han sade: Jag är judarnas konung.
22 Pilatus svarade: Vad jag har skrivit, har jag skrivit.
23 Då soldaterna hade korsfäst Jesus, tog de hans kläder och gjorde fyra delar, till varje soldat en del; och även hans rock: nu var rocken utan söm, vävd uppifrån hela vägen.
24 De sade därför sinsemellan: "Låt oss inte slita sönder den, utan kasta lott om den, vem den skall tillhöra, för att skriften skulle uppfyllas, som säger: De delade mina kläder mellan sig, och om min dräkt kastade de lott." Detta gjorde därför soldaterna.
25 Och vid Jesu kors stod hans mor och hans mors syster, Maria, Kleofas hustru, och Maria Magdalena.
26 När Jesus då såg sin moder och lärjungen stå där, som han älskade, sade han till sin mor: " Kvinna, se din son!"
27 Då sade han till lärjungen: " Se din moder!" Och från den stunden tog den lärjungen henne till sitt eget hem.
28 Sedan Jesus visste att allt nu var fullbordat, för att skriften skulle uppfyllas, säger han: Jag törstar.
29 Nu stod ett kärl fullt med vinäger, och man fyllde en svamp med vinäger och lade den på isop och satte den för hans mun.
30 När Jesus nu hade tagit emot ättikan, sade han: " Det är fullbordat; och han böjde sitt huvud och gav upp andan."
31 Eftersom det var förberedelsen, att kropparna inte skulle stanna kvar på korset på sabbatsdagen, (ty den sabbatsdagen var en högdag), bad judarna därför Pilatus att deras ben måtte brytas och att de skulle bliva tagits bort.
32 Då kom soldaterna och bröt benen på den förste och på den andre som var korsfäst med honom.
33 Men när de kom till Jesus och såg att han redan var död, bröt de inte hans ben.
34 Men en av soldaterna genomborrade hans sida med ett spjut, och genast kom dit ut blod och vatten.
35 Och den som såg det vittnade, och hans vittnesbörd är sant, och han vet att han säger sant, för att ni skulle tro.
36 Ty detta skedde, för att skriften skulle uppfyllas: Ett ben av honom skall icke brytas.
37 Och återigen säger ett annat skriftställe: De skola se på honom som de genomborrade.
38 Och efter detta bad Josef från Arimatea, som var Jesu lärjunge, men i hemlighet av fruktan för judarna, Pilatus att han måtte ta Jesu kropp, och Pilatus gav honom tillstånd. Han kom därför och tog Jesu kropp.
39 Och där kom också Nikodemus, som först kom till Jesus om natten och förde med sig en blandning av myrra och aloe, ungefär hundra punds vikt.
40 Sedan tog de Jesu kropp och lindade den i linnekläder med kryddorna, såsom judarnas sätt är att begrava.
41 På den plats där han blev korsfäst fanns en trädgård; och i trädgården en ny grav, i vilken människan ännu aldrig har lagts.
42 Där lade de därför Jesus på grund av judarnas förberedelsedag; ty graven var nära till hands.

KAPITEL 20

1 Den första dagen i veckan kom Maria Magdalena tidigt, när det ännu var mörkt, till graven och såg stenen tas bort från graven.
2 Då springer hon och kommer till Simon Petrus och till den andre lärjungen, som Jesus älskade, och sade till dem: De har tagit bort Herren ur graven, och vi vet inte var de har lagt honom.

3 Petrus gick därför ut och den andre lärjungen och kommo till graven.
4 Så sprang de båda tillsammans, och den andre lärjungen sprang ifrån Petrus och kom först till graven.
5 Och när han böjde sig ned och tittade in, såg han linnekläderna ligga; men han gick inte in.
6 Då kom Simon Petrus efter honom och gick in i graven och såg linnekläderna ligga,
7 Och servetten, som var omkring hans huvud, låg inte tillsammans med linnekläderna, utan inlindad på en plats för sig själv.
8 Då gick också den andre lärjungen in, som kom först till graven, och han såg och trodde.
9 Ty de visste ännu inte skriften, att han måste uppstå från de döda.
10 Sedan gick lärjungarna tillbaka till sitt eget hem.
11 Men Maria stod utanför graven och grät, och medan hon grät, böjde hon sig ner och såg in i graven.
12 Och han ser två änglar i vitt sitta, den ene vid huvudet och den andre vid fötterna, där Jesu kropp hade legat.
13 Och de sade till henne: Kvinna, varför gråter du? Hon sade till dem: Därför att de har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom.
14 Och när hon hade sagt detta, vände hon sig tillbaka och såg Jesus stå, och hon visste inte att det var Jesus.
15 Jesus sade till henne: Kvinna, varför gråter du? vem söker du? Hon trodde att han var trädgårdsmästaren och sade till honom: "Herre, om du har burit honom härifrån, säg mig var du har lagt honom, så ska jag ta honom."
16 Jesus sade till henne: Maria. Hon vände sig om och sade till honom: Rabboni; det vill säga Mästare.
17 Jesus sade till henne: Rör mig inte; ty jag är ännu inte uppstigen till min Fader. Men gå till mina bröder och säg till dem: Jag stiger upp till min Fader och er Fader. och till min Gud och din Gud.
18 Maria Magdalena kom och berättade för lärjungarna att hon hade sett Herren och att han hade talat detta till henne.
19 Och samma dag på kvällen, som var den första dagen i veckan, när dörrarna var stängda där lärjungarna voro församlade av fruktan för judarna, kom Jesus och ställde sig mitt ibland dem och sade till dem: Frid vare med eder.
20 Och när han hade sagt detta, visade han för dem sina händer och sin sida. Då blev lärjungarna glada när de såg Herren.
21 Då sade Jesus åter till dem: Frid vare med er; såsom min Fader har sänt mig, så sänder jag er.
22 Och när han hade sagt detta, andades han på dem och sade till dem: Ta emot den Helige Ande.
23 Var och en ni förlåter sina synder, de är förlåtna åt dem; och vars synder ni behåller, de behålls.
24 Men Tomas, en av de tolv, som heter Didymus, var inte med dem när Jesus kom.
25 Då sade de andra lärjungarna till honom: Vi har sett Herren. Men han sade till dem: Om jag inte ser nagelavtrycket i hans händer och sticker mitt finger i nagelavtrycket och sticker min hand i hans sida, så tror jag inte.
26 Och efter åtta dagar åter var hans lärjungar inombords, och Tomas med dem. Då kom Jesus, med stängda dörrar, och ställde sig mitt ibland och sade: Frid vare med eder.
27 Då sade han till Tomas: " Räck ditt finger hit och se mina händer; och sträck din hand hit och stick den i min sida; och var inte trolös utan troende.
28 Och Tomas svarade och sade till honom: "Min Herre och min Gud."
29 Jesus sade till honom: Tomas, därför att du har sett mig, har du trott; saliga är de som inte har sett och ändå har trott.
30 Och många andra tecken gjorde Jesus i hans lärjungars närvaro, som inte är skrivna i denna bok:
31 Men dessa är skrivna, för att ni skulle tro att Jesus är Kristus, Guds Son; och för att ni skulle tro att ni skulle få liv genom hans namn.

KAPITEL 21

1 Efter detta visade sig Jesus igen för lärjungarna vid Tiberias hav; och på detta vis visade han sig själv.
2 Det fanns tillsammans Simon Petrus och Tomas som kallades Didymus, och Natanael från Kana i Galileen och Sebedaios söner och två andra av hans lärjungar.
3 Simon Petrus sade till dem: Jag går ut och fiskar. De sade till honom: Vi gå också med dig. De gick ut och stego genast i ett skepp; och den natten fångade de ingenting.
4 Men när det nu var på morgonen, stod Jesus på stranden; men lärjungarna visste inte att det var Jesus.
5 Då sade Jesus till dem: Barn, har ni någon mat? De svarade honom: Nej.
6 Och han sade till dem: Kast ut nätet på högra sidan av skeppet, så skolen I finna. De kastade därför, och nu kunde de inte dra det för de många fiskarna.
7Därför säger den lärjunge som Jesus älskade till Petrus: Det är Herren. När nu Simon Petrus hörde att det var Herren, band han om honom sin fiskarrock (ty han var naken) och kastade sig i havet.
8 Och de andra lärjungarna kommo i ett litet skepp; (ty de var inte långt ifrån land, utan som det var två hundra alnar) och släpade nätet med fiskar.
9 Så snart de kommit till land, såg de där en koleld och fisk lagd på den och bröd.
10 Jesus sade till dem: "Ta med fisken som ni nu har fångat."
11 Simon Petrus gick upp och drog nätet till land fullt av stora fiskar, etthundrafemtiotre; och för alla var det så många, men nätet var inte brutet.
12 Jesus sade till dem: "Kom och ät middag." Och ingen av lärjungarna vågade fråga honom: Vem är du? att veta att det var Herren.
13 Då kommer Jesus och tog bröd och gav dem och fisk likaså.
14 Detta är nu tredje gången som Jesus visade sig för sina lärjungar, sedan han uppstod från de döda.
15 När de nu hade ätit, sade Jesus till Simon Petrus: Simon, Jonas son, älskar du mig mer än dessa? Han sade till honom: Ja, Herre; du vet att jag älskar dig. Han sade till honom: "Föd mina lamm."
16 Åter sade han till honom för andra gången: Simon, Jonas son, älskar du mig? Han sade till honom: Ja, Herre; du vet att jag älskar dig. Han sade till honom: Vakta mina får.
17 Han sade till honom för tredje gången: Simon, Jonas son, älskar du mig? Petrus blev bedrövad över att han för tredje gången sade till honom: Älskar du mig? Och han

sade till honom: "Herre, du vet allt; du vet att jag älskar dig. Jesus sade till honom: Vakta mina får.
18 Sannerligen, sannerligen säger jag dig, när du var ung omgjorde du dig och gick dit du ville; men när du blir gammal, skall du räcka ut dina händer, och en annan skall omgjorda dig och bära dig dit du vill. skulle inte.
19 Detta sade han och visade med vilken död han skulle förhärliga Gud. Och när han hade talat detta, sade han till honom: Följ mig.
20 Då vände sig Petrus om och såg att lärjungen, som Jesus älskade, följa efter; som också lutade sig mot hans bröst vid måltiden och sade: Herre, vem är det som förråder dig?
21 När Petrus såg honom, sade han till Jesus: "Herre, och vad skall denne man göra?
22 Jesus sade till honom: Om jag vill att han ska dröja tills jag kommer, vad är det för dig? följ du mig.
23 Då gick detta ord ut bland bröderna, att den lärjungen inte skulle dö. Men Jesus sade inte till honom: "Han skall inte dö." men: Om jag vill att han ska dröja tills jag kommer, vad är det för dig?
24 Detta är lärjungen som vittnar om detta och skrev detta; och vi vet att hans vittnesbörd är sant.
25 Och det finns också många andra ting som Jesus gjorde, som, om de skulle skrivas var och en, jag antar att inte ens världen själv kunde innehålla de böcker som skulle skrivas. Amen.

Apostlarnas Gärningar

KAPITEL 1

1 Den förra avhandlingen har jag gjort, Teofilus, om allt vad Jesus både började göra och lära ut,
2 Till den dag då han togs upp, efter att han genom den Helige Anden hade gett bud till de apostlar som han hade utvalt:
3 För vilken han också visade sig levande efter sin passion genom många ofelbara bevis, då han blev sedd av dem i fyrtio dagar och talade om det som hörde till Guds rike.
4 Och när han var församlad med dem, befallde han dem att de inte skulle lämna Jerusalem utan vänta på Faderns löfte, som ni har hört av mig , säger han .
5 Ty Johannes döpte i sanning med vatten; men ni skall bli döpta med den Helige Ande om inte många dagar.
6 När de nu hade samlats, frågade de honom och sade: Herre, vill du vid denna tid återupprätta riket åt Israel?
7 Och han sade till dem: Det ankommer inte på eder att veta de tider eller tider som Fadern har satt i sin egen makt.
8 Men ni skall få kraft, efter att den Helige Ande har kommit över er, och ni skall vara vittnen för mig både i Jerusalem och i hela Judeen och i Samaria och ända till jordens yttersta del.
9 Och när han hade talat detta, medan de sågo, blev han upptagen; och ett moln tog emot honom ur deras åsyn.
10 Och medan de blickade upp mot himlen när han steg upp, se, två män stodo bredvid dem i vita kläder;
11 som också sade: I Galileiska män, varför står ni och blickar upp mot himlen? denne Jesus, som är upptagen från er till himlen, skall komma på samma sätt som ni har sett honom gå till himlen.
12 Sedan vände de tillbaka till Jerusalem från berget som kallas Olivberget, vilket är från Jerusalem en sabbatsresa.
13 Och när de hade kommit in, gick de upp i en övre sal, där både Petrus och Jakob och Johannes och Andreas, Filippus och Tomas, Bartolomeus och Matteus, Jakob, Alfeus son, och Simon Zelotes, bodde, och Judas, Jakobs bror.
14 Dessa fortsatte alla i enighet i bön och åkallan, med kvinnorna och Maria, Jesu moder, och med hans bröder.
15 Och på den tiden stod Petrus upp mitt bland lärjungarna och sade: (Samtalet av namnen tillsammans var omkring hundra tjugo)
16 Män och bröder, detta skriftställe måste ha uppfyllts, som den Helige Anden genom Davids mun tidigare talade om Judas, som var vägledare för dem som tog Jesus.
17 Ty han var räknad med oss och hade fått del av denna tjänst.
18 Nu köpte denne man en åker med orättfärdighets belöning; och föll huvudstupa och brast sönder mitt i, och alla hans inälvor forsade ut.
19 Och det blev känt för alla invånarna i Jerusalem; såtillvida att det fältet på deras rätta språk kallas Aceldama, det vill säga Blodets fält.
20 Ty det är skrivet i Psaltarens bok: Må hans boning ligga öde, och låt ingen bo där; och hans biskopsman må en annan ta.
21 Därför av dessa män som har följt med oss hela tiden som Herren Jesus gick in och ut bland oss,
22 Från och med Johannes dop, till samma dag som han togs upp från oss, måste man ordineras att vara ett vittne med oss om hans uppståndelse.
23 Och de utsåg två, Josef som kallades Barsabas, som fick tillnamnet Justus, och Mattias.
24 Och de bad och sade: Du, Herre, som känner alla människors hjärtan, visa om du har utvalt av dessa två,
25 för att han må ta del av denna tjänst och apostlatjänst, från vilken Judas föll från sin överträdelse, för att han skulle gå till sin plats.
26 Och de gav ut sina lotter; och lotten föll på Mattias; och han räknades med de elva apostlarna.

KAPITEL 2

1 Och när pingstdagen var helt kommen, var de alla i enighet på ett ställe.
2 Och plötsligt kom det ett ljud från himlen som av en brusande stark vind, och det fyllde hela huset där de satt.
3 Och det visade sig för dem kluvna tungor som av eld, och den satt på var och en av dem.
4 Och de blev alla uppfyllda av den Helige Ande och började tala i andra tungomål, allteftersom Anden gav dem att uttala.
5 Och det bodde judar i Jerusalem, fromma män, från alla nationer under himlen.
6 När nu detta hördes utomlands, samlades folket och blev förvirrade, eftersom var och en hörde dem tala på sitt eget språk.
7 Och de blev alla häpna och förundrade och sade till varandra: Se, äro inte alla dessa som talar galileer?
8 Och hur hör vi var och en på vårt eget språk, vari vi föddes?
9 Parter och meder och elamiter och invånarna i Mesopotamien och i Judeen och Kappadokien, i Pontus och Asien,
10 Frygien och Pamfylien, i Egypten och i de delar av Libyen som omger Cyrene, och främlingar i Rom, judar och proselyter,
11 Kreta och araber, vi hör dem tala om Guds underbara gärningar på våra tungor.
12 Och de blev alla förvånade och tvivlade, och de sade till varandra: Vad betyder detta?
13 Andra hånade och sade: Dessa män är fulla av nytt vin.
14 Men Petrus reste sig upp med de elva, höjde sin röst och sade till dem: I män i Judeen och alla ni som bor i Jerusalem, varen detta känt för eder och hören på mina ord.
15 Ty dessa äro inte berusade, som ni tror, eftersom det bara är den tredje timmen på dagen.
16 Men detta är det som talades av profeten Joel;
17 Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud, jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och era söner och era döttrar skola profetera, och era unga män skola se syner, och era gamla män skola drömma drömmar :
18 Och över mina tjänare och mina tjänarinnor skall jag utgjuta i de dagar av min Ande; och de skall profetera:
19 Och jag skall förkunna under i himmelen där uppe och tecken på jorden därunder; blod och eld och rökånga:

20 Solen skall förvandlas till mörker och månen till blod, innan Herrens stora och anmärkningsvärda dag kommer.
21 Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst.
22 I Israels män, hören dessa ord; Jesus från Nasaret, en man som godkändes av Gud bland er genom under och under och tecken, som Gud gjorde genom honom mitt ibland er, såsom ni också själva vet:
23 Honom, räddad genom Guds bestämda råd och förkunskap, har ni tagit och med onda händer korsfäst och dödat.
24 vilken Gud har uppväckt, efter att ha löst dödens plågor, ty det var omöjligt att han skulle gripas av den.
25 Ty David talar om honom: Jag har alltid sett Herren inför mitt ansikte, ty han är på min högra sida, för att jag inte skulle oroas.
26 Därför fröjdes mitt hjärta, och min tunga gladde sig; dessutom skall mitt kött vila i hopp:
27 Därför att du inte lämnar min själ i helvetet, och du vill inte låta din Helige se fördärv.
28 Du har gjort mig bekant med livets vägar; du skall göra mig full av glädje med ditt ansikte.
29 Män och bröder, låt mig tala till er om patriarken David, att han är både död och begraven, och att hans grav är med oss ända till denna dag.
30 Eftersom han därför var profet och visste att Gud hade svurit honom med en ed, att han skulle uppväcka Kristus för att sitta på sin tron av frukten av hans ländar efter köttet.
31 När han förut såg detta, talade han om Kristi uppståndelse, att hans själ inte var kvar i helvetet, och att hans kött inte såg fördärv.
32 Denne Jesus har Gud uppväckt, om vilken vi alla är vittnen.
33 Eftersom han därför är upphöjd vid Guds högra hand och av Fadern tagit emot den Helige Andens löfte, har han utgjutit detta, som ni nu ser och hör.
34 Ty David har inte stigit upp till himlen, utan han säger sig själv: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida,
35 Tills jag gör dina fiender till din fotpall.
36 Låt därför hela Israels hus förvisso veta att Gud har gjort den samme Jesus, som ni har korsfäst, till både Herre och Kristus.
37 När de nu hörde detta, blev de stuckna i hjärtat och sade till Petrus och de andra apostlarna: "Män och bröder, vad ska vi göra?
38 Då sade Petrus till dem: Omvänd er och låt er var och en döpa er i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse, och ni skall få den Helige Andens gåva.
39 Ty löftet är till dig och dina barn och till alla som är långt borta, ja, så många som Herren, vår Gud, kallar.
40 Och med många andra ord vittnade han och förmanade och sade: Fräls eder från detta ogynnsamma släkte.
41 Sedan döptes de som med glädje tog emot hans ord, och samma dag tillkom omkring tre tusen själar till dem.
42 Och de fortsatte orubbligt i apostlarnas lära och gemenskap och i brödbrytningen och i böner.
43 Och fruktan kom över varje själ, och många under och tecken gjordes av apostlarna.
44 Och alla som trodde var tillsammans och hade allt gemensamt;
45 Och de sålde deras ägodelar och gods och delade dem till alla, allteftersom var och en behövde.
46 Och de fortsatte dagligen enhälligt i templet och bröt bröd från hus till hus och åt deras kött med glädje och ensamhet i hjärtat,
47 Prisa Gud och ha nåd hos hela folket. Och Herren lade dagligen till församlingen sådana som skulle bli frälsta.

KAPITEL 3

1 Petrus och Johannes gick tillsammans upp till templet vid bönestunden, dvs. den nionde timmen.
2 Och en man som var halt från sin moders liv blev buren, som de dagligen lade vid porten till templet, som kallas Skönt, för att begära allmosor av dem som gick in i templet.
3 Den som såg Petrus och Johannes på väg att gå in i templet bad om en allmosa.
4 Och Petrus fäste sina ögon på honom tillsammans med Johannes och sade: Se på oss.
5 Och han gav akt på dem i väntan på att få något av dem.
6 Då sade Petrus: Silver och guld har jag inget; men sådant som jag har ger jag dig: I Jesu Kristi namn från Nasaret, stig upp och gå.
7 Och han tog honom i höger hand och lyfte upp honom, och genast fick hans fötter och ankelben styrka.
8 Och han sprang upp och stod och gick och gick med dem in i templet, gå och hoppa och prisa Gud.
9 Och allt folket såg honom gå och prisa Gud.
10 Och de visste att det var han som satt för allmosor vid den vackra porten till templet, och de fylldes av förundran och förundran över det som hade hänt honom.
11 Och medan den lame mannen, som blev botad, höll om Petrus och Johannes, sprang allt folket till dem i förhuset, som kallas Salomos, förundrade.
12 Och när Petrus såg det, svarade han folket: I Israels män, varför förundras ni över detta? eller varför ser ni så allvarligt på oss, som om vi genom vår egen kraft eller helighet hade fått denna man att gå?
13 Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin Son Jesus; vilken I överlämnade och förnekade honom inför Pilatus, när han var fast besluten att släppa honom.
14 Men ni förnekade den Helige och den Rättfärdige och ville att en mördare skulle beviljas er;
15 Och dödade livets furste, som Gud har uppväckt från de döda; varav vi är vittnen.
16 Och hans namn har genom tron på hans namn gjort denna man stark, som ni ser och känner; ja, tron som är genom honom har gett honom denna fullkomliga sundhet inför er alla.
17 Och nu, bröder, jag vet att ni av okunnighet gjorde det, liksom även era härskare.
18 Men det som Gud förut hade visat genom alla sina profeters mun, att Kristus skulle lida, det har han uppfyllt.
19 Omvänd er därför och omvänd er, så att era synder kan utplånas, när tiderna för uppfriskningen kommer från Herrens närvaro.
20 Och han skall sända Jesus Kristus, som förut har predikats för er:
21 vilka himlen måste ta emot intill de tider då allting återställs, som Gud har talat genom alla sina heliga profeters mun sedan världens begynnelse.

22 Ty Mose sade sannerligen till fäderna: En profet skall Herren, er Gud, uppväcka åt er av era bröder, såsom jag; honom skall ni höra i allt vad han säger till er.
23 Och det skall ske, att varje själ, som inte hör den profeten, skall utrotas bland folket.
24 Ja, och alla profeterna från Samuel och de som följer efter, så många som har talat, har likaså förutsagt dessa dagar.
25 I ären profeternas barn och till det förbund som Gud slöt med våra fäder när han sade till Abraham: Och i din säd skola alla jordens släkter bli välsignade.
26 Till er har Gud först, efter att ha uppväckt sin Son Jesus, sänt honom för att välsigna er, genom att vända var och en av er från sina missgärningar.

KAPITEL 4

1 Och medan de talade till folket, kom prästerna och tempelchefen och sadducéerna över dem,
2 De var bedrövade över att de undervisade folket och predikade genom Jesus uppståndelsen från de döda.
3 Och de lade händerna på dem och höll dem kvar till nästa dag, ty det var nu kväll.
4 Men många av dem som hörde ordet trodde; och antalet män var omkring fem tusen.
5 Och det hände sig på morgonen att deras ledare och äldste och skriftlärda
6 Och överstepräsTen Annas, Kaifas, Johannes och Alexander och alla som hörde till överstepräStens släkt församlades i Jerusalem.
7 Och när de hade ställt dem mitt ibland dem, frågade de: Med vilken makt eller med vilket namn har ni gjort detta?
8 Då sade Petrus, fylld av den Helige Ande, till dem: I folkets härskare och Israels äldste!
9 Om vi i dag bli föremål för granskning av den goda gärning som gjorts mot den kraftlöse, på vilket sätt blir han frisk;
10 Var det känt för er alla och för hela Israels folk att genom Jesu Kristi namn från Nasaret, som ni korsfäste, som Gud uppväckte från de döda, genom honom står denna man här inför er hel.
11 Det här är stenen som blev förgjord av er byggmästare, som har blivit hörnets huvud.
12 Inte heller finns det frälsning i någon annan, ty det finns inget annat namn under himlen, givet bland människor, genom vilket vi måste bli frälsta.
13 När de nu såg Petrus och Johannes djärvhet och förstod att de var olärda och okunniga män, förundrade de sig. och de insåg dem, att de hade varit med Jesus.
14 Och när de såg mannen som blev botad stod hos dem, kunde de inte säga något emot den.
15 Men när de hade befallt dem att gå avsides ur rådet, diskuterade de sinsemellan:
16 och sade: Vad skola vi göra med dessa män? ty att ett anmärkningsvärt under har gjorts av dem är uppenbart för alla dem som bor i Jerusalem; och vi kan inte förneka det.
17 Men att det inte spreds vidare bland folket, låt oss strängt hota dem, att de hädanefter inte talar till någon i detta namn.
18 Och de kallade dem och befallde dem att inte alls tala eller undervisa i Jesu namn.
19 Men Petrus och Johannes svarade och sade till dem: "Om det är rätt i Guds ögon att höra eder mer än till Gud, döm eder."
20 Ty vi kunna inte annat än säga det som vi har sett och hört.
21 När de nu hade hotat dem ytterligare, släppte de dem, utan att finna något hur de skulle kunna straffa dem, för folkets skull; ty alla prisade Gud för det som hade skett.
22 Ty mannen var över fyrtio år gammal, på vilken detta botande under gjordes.
23 Och när de blev släppta gick de till sin egen skara och berättade allt vad överstepräSterna och de äldste hade sagt till dem.
24 Och när de hörde det, höjde de enhälligt sin röst till Gud och sade: Herre, du är Gud, som har skapat himmelen och jorden och havet och allt som finns i dem.
25 Vem har genom din tjänare Davids mun sagt: Varför rasade hedningarna, och folket tänkte på fåfängliga ting?
26 Jordens kungar reste sig, och de styrande samlades mot Herren och mot hans Kristus.
27 Ty sannerligen församlades mot ditt heliga barn Jesus, som du har smort, både Herodes och Pontius Pilatus med hedningarna och Israels folk,
28 för att göra allt som din hand och ditt råd förut bestämt att det skulle göras.
29 Och nu, Herre, se deras hot, och ge dina tjänare, att de med all frimodighet må tala ditt ord,
30 Genom att sträcka ut din hand för att bota; och att tecken och under kan göras av ditt heliga barn Jesu namn.
31 Och när de hade bett, skakades platsen där de voro församlade; och de blev alla uppfyllda av den Helige Ande, och de talade Guds ord med frimodighet.
32 Och mängden av dem som trodde var av ett hjärta och en själ; ingen av dem sade att något av det han ägde var hans eget; men de hade allt gemensamt.
33 Och med stor kraft vittnade apostlarna om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över dem alla.
34 Inte heller fanns det någon bland dem som fattades, ty alla som ägde mark eller hus sålde dem och kom med priset på det som såldes,
35 Och han lade ner dem vid apostlarnas fötter, och utdelades till var och en efter behov.
36 Och Joses, som av apostlarna fick tillnamnet Barnabas, (vilket är tolkat Tröstens son), en levit, och från Cyperns land,
37 Då de hade jord, sålde de det och kom med pengarna och lade dem för apostlarnas fötter.

KAPITEL 5

1 Men en man vid namn Ananias sålde med sin hustru Saffira en egendom,
2 Och han höll tillbaka en del av priset, medan hans hustru också var medveten om det, och förde en viss del och lade den vid apostlarnas fötter.
3 Men Petrus sade: Ananias, varför har Satan fyllt ditt hjärta för att ljuga för den Helige Ande och hålla tillbaka en del av landets pris?
4 Medan den fanns kvar, var den inte din egen? och sedan den sålts, var den inte i din egen makt? varför har du tänkt på detta i ditt hjärta? du har inte ljugit för människor, utan för Gud.

5 När Ananias hörde dessa ord, föll han ner och gav upp andan, och stor fruktan kom över alla som hörde detta.
6 Och de unga männen stodo upp och lindade honom och bar ut honom och begravde honom.
7 Och det var ungefär tre timmar efter det, när hans hustru, som inte visste vad som hade gjorts, kom in.
8 Och Petrus svarade henne: "Säg mig om ni sålde jorden för så mycket? Och hon sade: Ja, för så mycket.
9 Då sade Petrus till henne: Hur kommer det sig att ni har kommit överens om att fresta Herrens Ande? se, fötterna på dem som har begravt din man står vid dörren och skola bära ut dig.
10 Då föll hon genast ner för hans fötter och gav upp andan; och de unga männen kommo in och fann henne död och bar henne ut och begravde henne hos sin man.
11 Och stor fruktan kom över hela församlingen och över alla som hörde detta.
12 Och genom apostlarnas händer gjordes många tecken och under bland folket; (och de var alla i samförstånd i Salomos förhus.
13 Och av de övriga vågade ingen ansluta sig till dem, men folket förhöjde dem.
14 Och de troende blev ännu fler till Herren, en mängd både män och kvinnor.)
15 Så att de förde ut de sjuka på gatorna och lade dem på sängar och bänkar, för att åtminstone skuggan av Petrus som gick förbi skulle överskugga några av dem.
16 Och en folkmassa kom från städerna runt omkring till Jerusalem och förde med sig sjuka och de som var förtvivlade av orena andar, och de blev var och en botad.
17 Då reste sig översteprästen och alla som var med honom (vilket är saddukéernas sekt), och de blev uppfyllda av vrede.
18 Och de lade sina händer på apostlarna och satte dem i det allmänna fängelset.
19 Men Herrens ängel öppnade om natten fängelsets dörrar och förde ut dem och sade:
20 Gå och stå och tala i templet till folket alla detta livs ord.
21 Och när de hörde det, gick de tidigt på morgonen in i templet och undervisade. Men översteprästen kom och de som var med honom och kallade samman rådet och hela Israels barns senat och sände till fängelset för att hämta dem.
22Men när tjänstemännen kommo och inte fann dem i fängelset, återvände de och berättade:
23 och sade: "Fängelset fann vi verkligen stängda med all säkerhet, och vaktmästarna stodo utanför framför dörrarna; men när vi hade öppnat, fann vi ingen inom oss."
24 När nu översteprästen och templets hövitsman och översteprästerna hörde detta, tvivlade de på dem vartill detta skulle växa.
25 Då kom en och berättade för dem och sade: "Se, de män som ni sätter i fängelse står i templet och undervisar folket."
26 Då gick hövitsmannen med tjänstemännen och förde dem utan våld, ty de fruktade folket, att de inte skulle bli stenade.
27 Och när de hade fört dem, ställde de dem inför rådet, och översteprästen frågade dem:
28 och sade: "Har vi inte befallt eder att undervisa i detta namn? och se, ni har fyllt Jerusalem med er lära och ämnar föra denna mans blod över oss.
29 Då svarade Petrus och de andra apostlarna och sade: Vi äro skyldiga att lyda Gud mer än människor.
30 Våra fäders Gud har uppväckt Jesus, som ni dödade och hängde på ett träd.
31 Honom har Gud upphöjt med sin högra hand till att vara en furste och en frälsare, för att ge Israel omvändelse och syndernas förlåtelse.
32 Och vi är hans vittnen till detta; och så är också den Helige Ande, som Gud har gett dem som lyder honom.
33 När de hörde det, blev de skurna i hjärtat och beslutade att döda dem.
34 Då stod där en i rådet, en farisé, som hette Gamaliel, en lagläkare, som hade ett rykte bland allt folket, och befallde att skjuta ut apostlarna ett litet utrymme;
35 Och han sade till dem: I Israels män, akten på eder själva vad ni tänker göra när det gäller dessa män.
36 Ty innan dessa dagar reste sig Theudas och skröt om att han var någon; till vilka ett antal män, omkring fyra hundra, förenade sig. och alla, så många som lydde honom, skingrades och blev till intet.
37 Sedan reste sig Judas från Galileen upp under skattningens dagar och drog bort mycket folk efter sig; också han omkom; och alla, även så många som lydde honom, skingrades.
38 Och nu säger jag eder: Avstå från dessa män och låt dem vara i fred, ty om detta råd eller detta verk kommer från människor, kommer det att gå till intet.
39 Men om det är av Gud, kan ni inte störta det; så att ni kanske ens befinns för att kämpa mot Gud.
40 Och de gick med på honom, och när de hade kallat apostlarna och slagit dem, bjöd de att de inte skulle tala i Jesu namn, utan släppte dem.
41 Och de gick bort från rådets närvaro, glada över att de ansågs värdiga att lida skam för hans namn.
42 Och dagligen i templet och i alla hus upphörde de inte att undervisa och predika Jesus Kristus.

KAPITEL 6

1 Och på den tiden, när lärjungarnas antal mångdubblades, uppstod ett knorrande från grekerna mot hebréerna, eftersom deras änkor försummades i den dagliga tjänsten.
2 Då kallade de tolv till sig skaran av lärjungar och sade: Det är ingen anledning att vi skulle lämna Guds ord och servera borden.
3 Därför, bröder, se ut bland er sju män med ärligt rykte, fulla av den Helige Anden och visdom, som vi kan utse över denna verksamhet.
4 Men vi vilja ständigt ge oss själva åt bönen och till ordets tjänst.
5 Och detta ord behagade hela folkmassan, och de utvalde Stefanus, en man full av tro och av den Helige Ande, och Filippus, och Prochorus, och Nikanor, och Timon, och Parmenas och Nicolas, en proselyt från Antiokia.
6 vilka de ställde inför apostlarna, och när de hade bett, lade de händerna på dem.
7 Och Guds ord ökade; och antalet lärjungar ökade mycket i Jerusalem. och en stor skara präster var lydiga mot tron.
8 Och Stefanus, full av tro och kraft, gjorde stora under och under bland folket.

9 Då uppstod några av synagogan, som kallas synagoga för libertinerna, cyrenerna och Alexandrianerna och av dem från Kilikien och Asien, och tvistade med Stefanus.
10 Och de kunde inte motstå den vishet och den ande som han talade med.
11 Då underordnade de män, som sade: »Vi har hört honom tala hädiska ord mot Mose och mot Gud.
12 Och de upprörde folket och de äldste och de skriftlärda och kommo över honom och grep honom och förde honom till rådet.
13 Och ställde upp falska vittnen, som sade: »Denne man upphör inte att tala hädiska ord mot denna heliga plats och mot lagen.
14 Ty vi har hört honom säga, att denne Jesus från Nasaret skall förstöra denna plats och ändra de seder som Mose överlämnade oss.
15 Och alla som satt i rådet och såg noggrant på honom, såg hans ansikte som det hade varit en ängels ansikte.

KAPITEL 7

1 Då sade översteprästen: "Är detta så?
2 Och han sade: Människor, bröder och fäder, hören; Ärans Gud visade sig för vår fader Abraham, när han var i Mesopotamien, innan han bodde i Charran,
3 Och han sade till honom: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och kom in i det land som jag skall visa dig."
4 Sedan kom han ut ur kaldéernas land och bodde i Charran; och därifrån, när hans fader var död, förde han honom in i detta land, där I nu bor.
5 Och han gav honom ingen arv i det, nej, inte så mycket som att sätta sin fot på; ändå lovade han att han skulle ge honom det till besittning och till hans säd efter honom, när han ännu inte hade något barn .
6 Och Gud talade på detta vis: Att hans säd skulle bo som främling i ett främmande land; och att de skulle föra dem i träldom och förbjuda dem i fyra hundra år.
7 Och det folk, som de skola vara i träldom, skall jag döma, sade Gud, och därefter skola de gå ut och tjäna mig på denna plats.
8 Och han gav honom omskärelsens förbund, och så födde Abraham Isak och omskar honom på åttonde dagen. och Isak födde Jakob; och Jakob födde de tolv patriarkerna.
9 Och patriarkerna, rörda av avund, sålde Josef till Egypten, men Gud var med honom,
10 Och han räddade honom ur alla hans lidanden och gav honom nåd och vishet i faraos, Egyptens kung, ögon. och han gjorde honom till ståthållare över Egypten och över hela hans hus.
11 Nu kom det trängsel över hela Egyptens land och Kanaan och stor nöd, och våra fäder fann ingen näring.
12 Men när Jakob hörde att det fanns säd i Egypten, sände han först ut våra fäder.
13 Och vid andra gången blev Josef känd för sina bröder; och Josefs släkt blev känd för Farao.
14 Då sände Josef ut och kallade till sig sin fader Jakob och hela hans släkt, sextio och femton själar.
15 Då drog Jakob ner till Egypten och dog, han och våra fäder,
16 Och de fördes över till Sykem och lades i graven som Abraham köpte för en summa pengar av Emmors, Sykems fader, söner.
17 Men när tiden för löftet närmade sig, som Gud hade svurit åt Abraham, växte folket och förökade sig i Egypten,
18 Tills en annan kung reste sig, som inte kände Josef.
19 De handlade listigt mot våra släkter och bad våra fäder illa, så att de drev ut sina små barn, så att de inte skulle leva.
20 Under vilken tid Mose föddes och var mycket vacker och fick näring i sin faders hus i tre månader.
21 Och när han blev utkastad, tog Faraos dotter upp honom och gav honom näring åt sin egen son.
22 Och Mose var lärd i all egyptiernas vishet och var mäktig i ord och gärningar.
23 Och när han var fylld fyrtio år gammal, kom det i hans hjärta att besöka sina bröder, Israels barn.
24 Och när han såg en av dem lida orätt, försvarade han honom och hämnades den som var förtryckt och slog egyptiern.
25 Ty han trodde att hans bröder skulle ha förstått hur Gud genom sin hand skulle rädda dem, men de förstod inte.
26 Och nästa dag visade han sig för dem medan de tvistade, och han ville ha förenat dem igen och sagt: Herrar, ni är bröder; varför gör ni fel mot varandra?
27 Men den som gjorde sin nästa orätt stötte bort honom och sade: Vem har satt dig till härskare och domare över oss?
28 Vill du döda mig, såsom du gjorde egyptiern i går?
29 Då flydde Mose för detta ord och var främling i Madians land, där han födde två söner.
30 Och när fyrtio år hade gått ut, visade sig för honom i öknen på berget Sina en Herrens ängel i en eldslåga i en buske.
31 När Mose såg det, förundrade han sig över synen, och när han närmade sig för att se den, kom Herrens röst till honom:
32 och sade: Jag är dina fäders Gud, Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Då darrade Mose och vågade inte se.
33 Då sade Herren till honom: Ta av dig dina skor från dina fötter, ty platsen där du står är helig mark.
34 Jag har sett, jag har sett mitt folks elände som är i Egypten, och jag har hört deras stön och har kommit ner för att rädda dem. Och kom nu, jag skall sända dig till Egypten.
35 Denne Mose, som de förkastade och sade: Vem har satt dig till furste och domare? detsamma sände Gud för att vara en härskare och en befriare genom ängelns hand som visade sig för honom i busken.
36 Han förde dem ut, sedan han hade gjort under och tecken i Egyptens land och i Röda havet och i öknen i fyrtio år.
37 Detta är den Mose, som sade till Israels barn: »En profet skall Herren, er Gud, uppväcka åt er av era bröder, såsom jag; honom skall ni höra.
38Detta är han som var i församlingen i öknen tillsammans med ängeln som talade till honom på berget Sina och med våra fäder: som tog emot de livliga ord att ge oss:
39 Mot vilken våra fäder inte ville lyda utan stöta bort honom från dem och i deras hjärtan vände tillbaka till Egypten,
40 och sade till Aron: Gör oss gudar att gå framför oss; ty vad gäller denne Mose, som förde oss ut ur Egyptens land, vi veta inte vad som har blivit av honom.

41 Och de gjorde en kalv på den tiden och offrade offer åt avguden och gladde sig över sina egna händers verk.
42 Då vände Gud om och övergav dem för att tillbe himmelens här; såsom det är skrivet i profeternas bok, I Israels hus, har ni offrat åt mig slaktade djur och slaktoffer under fyrtio år i öknen?
43 Ja, ni tog upp Moloks tabernakel och stjärnan på er gud Remfan, figurer som ni gjorde för att tillbe dem; och jag skall föra er bort bortom Babylon.
44 Våra fäder hade vittnesbördets tabernakel i öknen, såsom han hade bestämt, när han talade till Mose, att han skulle göra det på det sätt som han hade sett.
45 vilka också våra fäder, som kom efter, förde in med Jesus till hedningarnas besittning, vilka Gud drev ut inför våra fäders ansikte, till Davids dagar.
46 som fann nåd inför Gud och ville finna ett tabernakel åt Jakobs Gud.
47 Men Salomo byggde ett hus åt honom.
48 Men den Högste bor inte i tempel gjorda med händer; som profeten säger,
49 Himlen är min tron, och jorden är min fotpall; vilket hus vill ni bygga mig? säger Herren: eller vad är platsen för min vila?
50 Har inte min hand gjort allt detta?
51 Ni styva nacke och oomskurna i hjärtat och öronen, ni står alltid emot den Helige Anden.
52 Vilka av profeterna har inte era fäder förföljt? och de har dräpt dem som förut visade att den Rättfärdiges ankomst; av vilka ni nu har varit förrädare och mördare:
53 som har tagit emot lagen genom änglars befogenhet och inte hållit den.
54 När de hörde detta, blev de skurna i hjärtat, och de gnisslade på honom med sina tänder.
55 Men han, som var full av den Helige Ande, såg orubbligt upp mot himlen och såg Guds härlighet och Jesus stå på Guds högra sida,
56 Och han sade: Se, jag ser himlarna öppnade och Människosonen stå på Guds högra sida.
57 Då ropade de med hög röst och stoppade sina öron och sprang ent över honom,
58 Och de kastade ut honom ur staden och stenade honom, och vittnena lade ner sina kläder vid en ung mans fötter, som hette Saul.
59 Och de stenade Stefanus och ropade på Gud och sade: "Herre Jesus, ta emot min ande."
60 Och han föll på knä och ropade med hög röst: "Herre, ålägg dem inte denna synd." Och när han hade sagt detta, somnade han.

KAPITEL 8

1 Och Saul samtyckte till hans död. Och vid den tiden var det en stor förföljelse mot församlingen i Jerusalem; och de var alla utspridda i Judeens och Samarias trakter, utom apostlarna.
2 Och fromma män bar Stefanus till hans begravning och klagade mycket över honom.
3 Vad Saul beträffar, han förödlade församlingen, gick in i varje hus, och lät män och kvinnor fånga dem i fängelse.
4 Därför gick de som var skingrade överallt och predikade ordet.
5 Då gick Filippus ner till staden Samaria och predikade Kristus för dem.
6 Och folket gav samförstånd akt på det som Filippus talade, när de hörde och såg de under som han gjorde.
7 Ty orena andar, som ropade med hög röst, kom ut från många som voro besatta av dem, och många förlamade och lama blevo botade.
8 Och det var stor glädje i den staden.
9 Men det fanns en man vid namn Simon, som förut i samma stad brukade trolldom och förhäxade Samariens folk och berättade att han själv var någon stor.
10 Till dem gav de alla akt, från den minsta till den största, och sade: »Denne man är Guds stora kraft.»
11 Och de såg till honom, eftersom han länge hade förhäxat dem med trolldomar.
12 Men när de trodde att Filippus predikade om Guds rike och Jesu Kristi namn, blev de döpta, både män och kvinnor.
13 Då trodde också Simon själv, och när han hade döpts, fortsatte han med Filippus och förundrade sig när han såg de under och tecken som skedde.
14 När nu apostlarna som var i Jerusalem hörde att Samaria hade tagit emot Guds ord, sände de Petrus och Johannes till dem:
15 som, när de hade kommit ner, bad för dem, att de måtte få den Helige Ande.
16 (Ty ännu hade han inte fallit över någon av dem, bara de var döpta i Herren Jesu namn.)
17 Sedan lade de händerna på dem, och de tog emot den Helige Anden.
18 Och när Simon såg att den Helige Ande gavs genom apostlarnas handpåläggning, erbjöd han dem pengar,
19 och sade: "Ge mig ock denna makt, så att var och en jag lägger händerna på, han kan ta emot den Helige Ande."
20 Men Petrus sade till honom: Dina pengar förgås med dig, därför att du har tänkt att Guds gåva kan köpas för pengar.
21 Du har varken del eller lott i denna sak, ty ditt hjärta är inte rätt i Guds ögon.
22 Omvänd dig därför från denna din ondska och be Gud, om kanske ditt hjärtas tanke må förlåtas dig.
23 Ty jag märker att du är i bitterhetens galla och i orättfärdighetens band.
24 Då svarade Simon och sade: Be till Herren för mig, att inget av detta som ni har talat kommer över mig.
25 Och när de hade vittnat och predikat Herrens ord, återvände de till Jerusalem och predikade evangeliet i många byar i samariterna.
26 Och Herrens ängel talade till Filippus och sade: Stå upp och gå mot söder till vägen som går ner från Jerusalem till Gaza, som är öken.
27 Och han stod upp och gick, och se, en man från Etiopien, en eunuck med stor myndighet under Candace, drottningen av etiopierna, som hade ansvaret för alla hennes skatter och hade kommit till Jerusalem för att tillbe,
28 Var på väg tillbaka och satt i sin vagn och läste profeten Jesaja.
29 Då sade Anden till Filippus: Gå fram och fören dig med denna vagn.
30 Och Filippus sprang dit till honom och hörde honom läsa profeten Jesaja och sade: "Förstår du vad du läser?"

31 Och han sade: Hur kan jag, om inte någon vägleder mig? Och han bad Filip att han skulle komma upp och sitta hos honom.
32 Skriftens plats som han läste var denna: Han fördes som ett får till slakten; och som ett lamm stumt inför sin klippare, så öppnade han inte sin mun.
33 I hans förödmjukelse togs hans dom bort, och vem kan förkunna hans släkte? ty hans liv är taget från jorden.
34 Och eunucken svarade Filippus och sade: »Vem talar profeten detta om? av sig själv eller av någon annan man?
35 Då öppnade Filippus sin mun och började på samma skriftställe och predikade för honom Jesus.
36 Och medan de gick sin väg, kommo de till ett visst vatten; och hovmannen sade: »Se, här är vatten; vad hindrar mig från att bli döpt?
37 Och Filippus sade: Om du tror av hela ditt hjärta, så kan du det. Och han svarade och sade: Jag tror att Jesus Kristus är Guds Son.
38 Och han befallde vagnen att stå stilla, och de gick ned båda i vattnet, både Filippus och hovmannen; och han döpte honom.
39 Och när de steg upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, så att hovmannen inte längre såg honom; och han gick sin väg med glädje.
40 Men Filip hittades i Azotus, och han gick igenom och predikade i alla städerna, tills han kom till Caesarea.

KAPITEL 9

1Och Saul andades ut hot och slakt mot Herrens lärjungar och gick till översteprästen.
2 Och han begärde av honom brev till Damaskus till synagogorna, att om han fann någon av denna väg, vare sig de var män eller kvinnor, skulle han föra dem bundna till Jerusalem.
3 Och medan han reste, kom han nära Damaskus, och plötsligt lyste ett ljus från himlen omkring honom.
4 Och han föll till jorden och hörde en röst säga till honom: Saul, Saul, varför förföljer du mig?
5 Och han sade: Vem är du, Herre? Och Herren sade: Jag är Jesus, som du förföljer; det är svårt för dig att sparka mot stickarna.
6 Och han darrande och förvånad sade: Herre, vad vill du att jag ska göra? Och Herren sade till honom: " Stå upp och gå in i staden, så skall det sägas dig vad du skall göra."
7 Och männen som reste med honom stodo mållösa och hörde en röst, men de såg ingen.
8 Och Saul stod upp från jorden; och när hans ögon öppnades, såg han ingen, utan de ledde honom vid handen och förde honom till Damaskus.
9 Och han var utan syn i tre dagar och varken åt eller drack.
10 Och det fanns en lärjunge i Damaskus, som hette Ananias; och till honom sade Herren i en syn: Ananias. Och han sade: Se, jag är här, Herre.
11 Och Herren sade till honom: Stå upp och gå in på den gata som heter Raka, och fråga i Judas hus efter en som heter Saulus, från Tarsus; ty se, han ber.
12 Och han har i en syn sett en man vid namn Ananias komma in och lägga sin hand på honom, för att han skulle få sin syn.
13 Då svarade Ananias: "Herre, jag har hört av många av denne man hur mycket ont han har gjort mot dina heliga i Jerusalem.
14 Och här har han myndighet från översteprästerna att binda alla som åkallar ditt namn.
15 Men Herren sade till honom: Gå din väg, ty han är ett utvalt kärl för mig, att bära mitt namn inför hedningarna och kungarna och Israels barn.
16 Ty jag skall visa honom hur stora saker han måste lida för mitt namns skull.
17 Och Ananias gick sin väg och gick in i huset; Och han lade sina händer på honom och sade: "Broder Saul, Herren, ja, Jesus, som visade sig för dig på vägen när du kom, har sänt mig för att du skulle få din syn och bli fylld av den Helige Ande."
18 Och genast föll det från hans ögon, som det hade varit fjäll; och han fick genast synen och stod upp och blev döpt.
19 Och när han hade fått mat, blev han styrkt. Då var Saul vissa dagar med lärjungarna i Damaskus.
20 Och genast predikade han Kristus i synagogorna, att han är Guds Son.
21 Men alla som hörde honom blev förvånade och sade: Är det inte han som förgjorde dem som åkallade detta namn i Jerusalem och kom hit i det syftet, för att han skulle föra dem bundna till översteprästerna?
22 Men Saul ökade i styrka och förbryllade judarna som bodde i Damaskus och bevisade att han är Kristus.
23 Och efter att många dagar hade gått, kom judarna till råd att döda honom.
24 Men Saul kände till deras förvarsling. Och de bevakade portarna dag och natt för att döda honom.
25 Då tog lärjungarna honom på natten och släppte honom ner vid väggen i en korg.
26 Och när Saul kom till Jerusalem, försökte han förena sig med lärjungarna; men de var alla rädda för honom och trodde inte att han var en lärjunge.
27 Men Barnabas tog honom och förde honom till apostlarna och berättade för dem hur han hade sett Herren på vägen och att han hade talat till honom och hur han frimodigt hade predikat i Damaskus i Jesu namn.
28 Och han var med dem, när han gick in och gick ut i Jerusalem.
29 Och han talade frimodigt i Herren Jesu namn och tvistade mot grekerna, men de gick i väg för att döda honom.
30 När bröderna fick veta det, förde de honom ner till Caesarea och sände honom till Tarsus.
31 Då fick församlingarna vila i hela Judeen och Galileen och Samaria och blevo uppbyggda. och vandrande i Herrens fruktan och i den Helige Andens tröst, förökades.
32 Och det hände sig, när Petrus gick omkring i alla kvarter, kom han också ner till de heliga som bodde i Lydda.
33 Och där fann han en man vid namn Eneas, som hade legat i hans säng i åtta år och var sjuk i förlamning.
34 Och Petrus sade till honom: "Eneas, Jesus Kristus gör dig frisk; stå upp och bädd din säng." Och han reste sig genast.
35 Och alla som bodde i Lydda och Saron såg honom och vände sig till Herren.
36 Nu fanns i Joppe en lärjunge vid namn Tabita, som i tolkningen kallas Dorkas; denna kvinna var full av goda gärningar och allmosor som hon gjorde.

37 Och det hände sig på den tiden, att hon var sjuk och dog, och när de hade tvättat sig, lade de henne i en övre kammare.
38. Och eftersom Lydda var nära Joppe, och lärjungarna hade hört att Petrus var där, sände de två män till honom och bad honom att han inte skulle dröja med att komma till dem.
39 Då stod Petrus upp och gick med dem. När han kom, förde de honom in i den övre kammaren, och alla änkorna stodo bredvid honom och grät och visade de rockar och kläder som Dorkas hade gjort, medan hon var hos dem.
40 Men Petrus lade fram dem alla och föll på knä och bad; och vände honom mot kroppen och sade: Tabita, stå upp. Och hon öppnade sina ögon, och när hon såg Petrus, satte hon sig upp.
41 Och han gav henne sin hand och lyfte upp henne, och när han kallade de heliga och änkorna, framställde han henne levande.
42 Och det var känt i hela Joppe; och många trodde på Herren.
43 Och det hände sig att han stannade många dagar i Joppe med en Simon, garvare.

KAPITEL 10

1Det fanns en man i Caesarea som hette Cornelius, en centurion ur den skara som kallas det italienska bandet,
2 En from man och en som fruktade Gud med hela sitt hus, som gav mycket allmosor åt folket och bad alltid till Gud.
3 Han såg i en syn uppenbarligen vid nionde timmen på dagen en Guds ängel komma in till honom och säga till honom: "Kornelius."
4 Och när han såg på honom, blev han rädd och sade: Vad är det, Herre? Och han sade till honom: Dina böner och dina allmosor har kommit upp till åminnelse inför Gud.
5 Och sänd nu män till Joppe och ropa på en Simon, vars efternamn är Petrus:
6 Han bor hos en garvar Simon, vars hus ligger vid havet; han skall säga dig vad du bör göra.
7 Och när ängeln som talade till Cornelius gick bort, kallade han två av sina hushållstjänare och en from soldat av dem som ständigt väntade på honom.
8 Och när han hade förkunnat allt detta för dem, sände han dem till Joppe.
9 På morgonen, när de gick på sin resa och närmade sig staden, gick Petrus upp på hustaken för att be vid sjätte timmen.
10 Och han blev mycket hungrig och ville ha ätit, men medan de gjorde sig i ordning, föll han i trans.
11 Och han såg himlen öppnad och ett kärl falla ned till honom, liksom det hade varit ett stort lakan stickat i de fyra hörnen och släppt ner till jorden.
12 Däri fanns alla möjliga fyrfotade djur på jorden, och vilda djur och kräldjur och luftens fåglar.
13 Och en röst kom till honom: Stå upp, Petrus! döda och äta.
14 Men Petrus sade: "Så inte, Herre; ty jag har aldrig ätit något som är vanligt eller orent.
15 Och rösten talade ännu en gång till honom för andra gången: "Det som Gud har renat, det ska du inte kalla för vanligt."
16 Detta skedde tre gånger, och kärlet togs åter upp till himmelen.
17 Medan Petrus nu i sig själv tvivlade på vad denna syn som han hade sett skulle betyda, se, då hade männen som hade skickats från Cornelius frågat efter Simons hus och stått framför porten.
18 Och han ringde och frågade om Simon, som fick tillnamnet Petrus, var inkvarterad där.
19 Medan Petrus tänkte på synen, sade Anden till honom: Se, tre män söker dig.
20 Stå därför upp och stig ner och gå med dem utan att tvivla på något, ty jag har sänt dem.
21 Då gick Petrus ner till de män som hade sänts till honom från Cornelius; och sade: "Se, jag är den som ni söker; vad är orsaken till att ni kommit?
22 Och de sade: Cornelius, centurionen, en rättfärdig man och en som fruktar Gud och har gott rykte bland hela judarnas folk, varnades av Gud av en helig ängel att sända bud efter dig in i sitt hus och höra dina ord.
23 Då kallade han in dem och övernattade dem. Och dagen efter gick Petrus bort med dem, och några bröder från Joppe följde med honom.
24 Och dagen efter kom de in i Caesarea. Och Cornelius väntade på dem och hade kallat ihop sina släktingar och nära vänner.
25 Och när Petrus kom in, mötte Cornelius honom och föll ner för hans fötter och tillbad honom.
26 Men Petrus tog upp honom och sade: "Stå upp; Jag är själv också en man.
27 Och medan han talade med honom, gick han in och fann många som hade kommit samman.
28 Och han sade till dem: I veten att det är olagligt för en man som är jude att hålla sig sällskap eller komma till någon av ett annat folk; men Gud har visat mig att jag inte skulle kalla någon för sämre eller oren.
29 Därför kom jag till eder utan att säga emot mig, så snart jag blev sänd.
30 Och Kornelius sade: För fyra dagar sedan fastade jag intill denna stund; och vid nionde timmen bad jag i mitt hus, och se, en man stod framför mig i ljusa kläder,
31 Och han sade: "Kornelius, din bön är hörd, och dina allmosor är i åminnelse inför Gud."
32 Sänd därför till Joppe och kalla hit Simon, som heter Petrus till efternamn; han är inkvarterad i Simons hus, en garvare, vid havet, som, när han kommer, skall tala till dig.
33 Därför sände jag genast till dig; och du har gjort väl att du har kommit. Därför är vi nu alla här närvarande inför Gud, för att höra allt som är befallt från Gud.
34 Då öppnade Petrus sin mun och sade: "Jag förstår sannerligen att Gud inte är någon persons anseende."
35 Men i varje folk är den som fruktar honom och gör rättfärdighet behagad hos honom.
36 Ordet som Gud har sänt till Israels barn och predikat frid genom Jesus Kristus (han är allas Herre)
37 Det ord, säger jag, ni vet, som publicerades i hela Judeen och började från Galileen efter det dop som Johannes predikade.
38 Huru smorde Gud Jesus från Nasaret med den Helige Ande och med kraft, som gick omkring och gjorde gott och botade alla som var förtryckta av djävulen; ty Gud var med honom.

39 Och vi är vittnen till allt som han gjorde både i judarnas land och i Jerusalem; som de dödade och hängde på ett träd:
40 Gud uppväckte honom på tredje dagen och visade honom öppet;
41 Inte för allt folket, utan för vittnen som Gud har utvalt tidigare, ja, för oss, som åt och drack med honom sedan han uppstod från de döda.
42 Och han befallde oss att predika för folket och att vittna om att det är han som var förordnad av Gud att vara domare över levande och döda.
43 Om honom vittna alla profeterna, att genom hans namn skall var och en som tror på honom få syndernas förlåtelse.
44 Medan Petrus ännu talade dessa ord, föll den Helige Ande över alla dem som hörde ordet.
45 Och de av den omskärelse som trodde blev förvånade, så många som kom med Petrus, eftersom den helige Andens gåva också var utgjuten över hedningarna.
46 Ty de hörde dem tala i tungor och prisa Gud. Då svarade Peter:
47 Kan någon förbjuda vatten, så att dessa inte skulle döpas, som har tagit emot den Helige Ande lika väl som vi?
48 Och han befallde dem att bli döpta i Herrens namn. Sedan bad de honom att dröja vissa dagar.

KAPITEL 11

1 Och apostlarna och bröderna i Judeen hörde att hedningarna också hade tagit emot Guds ord.
2 Och när Petrus hade kommit upp till Jerusalem, tvistade de som voro omskärelsen med honom,
3 och sade: »Du gick in till oomskurna män och åt med dem.
4 Men Petrus återupptog saken från början och förklarade den på befallning för dem och sade:
5 Jag var i staden Joppe och bad, och i trance såg jag en syn: Ett kärl sjunka ned, som det hade varit ett stort duk, släppt ned från himlen i fyra hörn; och det kom till och med till mig:
6 När jag fäste mina ögon över detta, såg jag och såg jordens fyrfotade djur och vilda djur och krypdjur och luftens fåglar.
7 Och jag hörde en röst säga till mig: Stå upp, Petrus; dräpa och äta.
8 Men jag sade: "Inte så, Herre, ty inget vanligt eller orent har någonsin kommit i min mun."
9 Men rösten svarade mig åter från himlen: Det som Gud har renat, det ska du inte kalla för vanligt.
10 Och detta skedde tre gånger: och alla drogs åter upp till himlen.
11 Och se, genast hade tre män redan kommit till huset där jag var, utsända från Caesarea till mig.
12 Och Anden bjöd mig att följa med dem, utan att jag tvivlade. Dessutom följde dessa sex bröder med mig, och vi gick in i mannens hus:
13 Och han visade oss hur han hade sett en ängel i sitt hus, som stod och sade till honom: Skicka män till Joppe och kalla efter Simon, som heter Petrus.
14 Vem skall säga dig ord, varigenom du och hela ditt hus skall bliva frälsta.
15 Och när jag började tala, föll den Helige Ande över dem, som över oss i början.
16 Då kom jag ihåg Herrens ord, huru han sade: " Johannes har verkligen döpt med vatten; men ni skall bli döpta med den Helige Ande.
17 Eftersom Gud gav dem samma gåva som han gjorde till oss, som trodde på Herren Jesus Kristus; vad var jag, att jag kunde stå emot Gud?
18 När de hörde detta, tystnade de och prisade Gud och sade: Då har Gud också gett hedningarna omvändelse till livet.
19 Men de som var skingrade på grund av förföljelsen som uppstod om Stefanus reste ända till Fenice, Cypern och Antiokia och predikade ordet för ingen utom för judarna.
20 Och några av dem var män från Cypern och Cyrene, som, när de kommo till Antiokia, talade till grekierna och predikade Herren Jesus.
21 Och Herrens hand var med dem, och ett stort antal trodde och vände sig till Herren.
22 Då kom underrättelsen om detta för församlingen i Jerusalem, och de sände ut Barnabas för att han skulle gå ända till Antiokia.
23 När han kom och hade sett Guds nåd, gladde han sig och förmanade dem alla att de skulle hålla fast vid Herren av hjärtat.
24 Ty han var en god man och full av den Helige Ande och av tro, och mycket folk lades till Herren.
25 Då reste Barnabas till Tarsus för att söka efter Saul.
26 Och när han hade funnit honom, förde han honom till Antiokia. Och det hände sig att de ett helt år församlade sig med församlingen och undervisade mycket folk. Och lärjungarna kallades först kristna i Antiokia.
27 Och i dessa dagar kom profeter från Jerusalem till Antiokia.
28 Och en av dem vid namn Agabus stod upp och visade genom Anden att det skulle vara stor nöd i hela världen, vilket skedde i Claudius Caesars dagar.
29 Då beslutade lärjungarna, var och en efter sin förmåga, att sända hjälp till bröderna som bodde i Judeen.
30 Vilket de också gjorde och sände det till de äldste genom Barnabas och Sauls händer.

KAPITEL 12

1 Ungefär vid den tiden sträckte kung Herodes ut sina händer för att förarga några av kyrkan.
2 Och han dödade Jakob, Johannes bror, med svärdet.
3 Och eftersom han såg att det behagade judarna, gick han vidare och tog också Petrus. (Då var det osyrade brödets dagar.)
4 Och när han hade gripit honom, satte han honom i fängelse och överlämnade honom till fyra soldater för att bevara honom; ämnar efter påsk föra honom fram till folket.
5 Petrus hölls därför i fängelse, men församlingen bad oavbrutet till Gud för honom.
6 Och när Herodes skulle ha fört honom ut, sov Petrus samma natt mellan två soldater, bunden med två kedjor; och vaktmästarna framför dörren bevarade fängelset.
7 Och se, Herrens ängel kom över honom, och ett ljus lyste i fängelset, och han slog Petrus på sidan och reste honom upp och sade: Stå upp hastigt. Och hans kedjor föll av hans händer.

8 Och ängeln sade till honom: Omgärda dig och bind om dina sandaler. Och så gjorde han. Och han sade till honom: Kasta din mantel omkring dig och följ mig.
9 Och han gick ut och följde honom; och visste inte att det var sant som ängeln gjorde; men trodde han såg en syn.
10 När de var förbi den första och den andra avdelningen, kom de till järnporten som leder till staden; och de gick ut och gick vidare genom en gata; och genast gick ängeln ifrån honom.
11 Och när Petrus kom till sig själv, sade han: "Nu vet jag med säkerhet att Herren har sänt sin ängel och räddat mig ur Herodes hand och från alla judarnas förväntan."
12 Och när han hade tänkt på saken, kom han till Marias, Johannes mors hus, som hette Markus. där många var samlade och bad.
13 Och när Petrus knackade på porten, kom en flicka för att lyssna, som hette Rhoda.
14 Och när hon kände Petrus röst, öppnade hon inte porten av glädje, utan sprang in och berättade hur Petrus stod framför porten.
15 Och de sade till henne: "Du är galen." Men hon bekräftade hela tiden att det var så. Då sade de: Det är hans ängel.
16 Men Petrus fortsatte att knacka, och när de öppnade dörren och såg honom, blev de häpna.
17 Men han vinkade dem med handen att de skulle hålla tyst, och berättade för dem hur Herren hade fört honom ut ur fängelset. Och han sade: Gå och känn detta för Jakob och bröderna. Och han gick bort och gick till en annan plats.
18 Så snart det var dags, blev det ingen liten uppståndelse bland soldaterna, vad som hände med Petrus.
19 Och när Herodes hade sökt efter honom och inte hittat honom, undersökte han väktarna och befallde att de skulle dödas. Och han drog ner från Judeen till Caesarea och stannade där.
20 Och Herodes var mycket missnöjd med dem från Tyrus och Sidon. därför att deras land fick näring av kungens land.
21 Och på en bestämd dag satte sig Herodes, klädd i kungliga kläder, på sin tron och höll ett tal till dem.
22 Och folket ropade och sade: Det är en guds röst och inte en människa.
23 Och genast slog Herrens ängel honom, eftersom han inte gav Gud äran, och han blev uppäten av maskar och gav upp andan.
24 Men Guds ord växte och förökade sig.
25 Och Barnabas och Saul återvände från Jerusalem, när de hade fullgjort sin tjänst, och tog med sig Johannes, som hette Markus.

KAPITEL 13

1 Nu fanns det i församlingen i Antiokia vissa profeter och lärare; som Barnabas och Simeon, som kallades Niger, och Lucius från Cyrene och Manaen, som hade uppfostrats med Herodes, fyrfyrsten, och Saul.
2 När de tjänade Herren och fastade, sade den Helige Ande: Skilj mig ut Barnabas och Saul för det arbete som jag har kallat dem till.
3 Och när de hade fastat och bett och lagt händerna på dem, sände de bort dem.
4 Så begav de sig, utsända av den Helige Anden, till Seleukien. och därifrån seglade de till Cypern.
5 Och när de var i Salamis, predikade de Guds ord i judarnas synagogor, och de hade också Johannes till sin tjänare.
6 Och när de hade gått genom ön till Pafos, fann de en trollkarl, en falsk profet, en jude, som hette Barjesus.
7 som var med landets ställföreträdare, Sergius Paulus, en förståndig man; som kallade Barnabas och Saulus och ville höra Guds ord.
8 Men trollkarlen Elymas (ty så är hans namn genom tolkning) stod emot dem och försökte avvisa ställföreträdaren från tron.
9 Då såg Saul, (som också kallas Paulus), fylld av den Helige Ande, sina ögon på honom,
10 Och han sade: O full av all list och allt ofog, du djävulens barn, du fiende till all rättfärdighet, vill du inte upphöra att förvränga Herrens rätta vägar?
11 Och nu, se, Herrens hand är över dig, och du skall vara blind och inte se solen på en tid. Och genast föll en dimma och ett mörker över honom; och han gick omkring och sökte några som kunde leda honom vid handen.
12 När nu ställföreträdaren såg vad som hade skett, trodde han och förundrades över Herrens lära.
13 När Paulus och hans sällskap nu släpptes från Pafos, kom de till Perge i Pamfylien, och Johannes gick bort från dem och återvände till Jerusalem.
14 Men när de hade lämnat Perge, kom de till Antiokia i Pisidien och gick in i synagogan på sabbatsdagen och satte sig.
15 Och efter att ha läst lagen och profeterna sände synagogföreståndarna till dem och sade: I män och bröder, om ni har något förmaningsord till folket, så säg vidare.
16 Då reste sig Paulus och vinkade med sin hand och sade: Israels män och ni som fruktar Gud, lyssna.
17 Detta Israels folks Gud utvalde våra fäder och upphöjde folket, när de bodde som främlingar i Egyptens land, och med en hög arm förde han dem ut därifrån.
18 Och omkring fyrtio års tid fick han utstå deras seder i öknen.
19 Och när han hade förintat sju folk i Kanaans land, delade han deras land till dem genom lottning.
20 Och därefter gav han åt dem domare i ungefär fyrahundrafemtio år fram till profeten Samuel.
21 Sedan begärde de en kung, och Gud gav dem Saul, Kis son, en man av Benjamins stam, efter fyrtio år.
22 Och när han hade avlägsnat honom, uppväckte han åt dem David att bli deras kung; för vilken han också vittnade och sade: "Jag har funnit David, Isais son, en man efter mitt hjärta, som skall uppfylla all min vilja."
23 Av denna mans säd har Gud enligt sitt löfte uppväckt en Frälsare för Israel, Jesus.
24 När Johannes först före sin ankomst hade predikat omvändelsens dop för hela Israels folk.
25 Och när Johannes fullbordade sin bana, sade han: Vem tror ni att jag är? Jag är inte han. Men se, det kommer en efter mig, vars skor på sina fötter jag inte är värdig att lösa.
26 Män och bröder, barn av Abrahams stam, och var och en av er som fruktar Gud, till er är ordet om denna frälsning sänt.
27 Ty de som bor i Jerusalem och deras furstar, därför att de inte kände honom, och ännu inte profeternas röster som

läses varje sabbatsdag, de har uppfyllt dem genom att fördöma honom.
28 Och även om de inte funnit någon dödsorsak hos honom, begärde de ändå Pilatus att han skulle dödas.
29 Och när de hade fullbordat allt som var skrivet om honom, tog de honom ner från trädet och lade honom i en grav.
30 Men Gud uppväckte honom från de döda:
31 Och han sågs många dagar av dem som drog upp med honom från Galileen till Jerusalem, vilka äro hans vittnen för folket.
32 Och vi förkunna för eder glädjebudskapet om hur det löfte som gavs till fäderna,
33 Gud har uppfyllt detsamma för oss deras barn, genom att han har uppväckt Jesus igen. som det också är skrivet i den andra psalmen: Du är min Son, i dag har jag fött dig.
34 Och angående att han uppväckte honom från de döda, för att inte längre återvända till fördärv, sade han på detta sätt: Jag skall ge dig Davids säkra barmhärtighet.
35 Därför säger han också i en annan psalm: Du skall inte låta din Helige se fördärv.
36 Ty sedan David hade tjänat sitt eget släkte efter Guds vilja, föll han i sömn och lades till sina fäder och såg fördärv.
37 Men han, som Gud uppväckte, såg ingen fördärv.
38 Var det därför känt för er, män och bröder, att genom denna man predikas för er syndernas förlåtelse.
39 Och genom honom blir alla som tror rättfärdiga från allt, från vilket ni inte kunde bli rättfärdiga genom Mose lag.
40 Var därför i akt för att inte komma över er, som det talas om i profeterna;
41 Se, ni föraktare, och förundras och förgås, ty jag gör ett verk i era dagar, ett verk som ni på intet sätt skall tro, fastän en man förkunnar det för er.
42 Och när judarna hade gått ut ur synagogan, bad hedningarna att dessa ord skulle predikas för dem nästa sabbat.
43 När nu församlingen splittrades, följde många av judarna och de religiösa proselyterna efter Paulus och Barnabas, som talade till dem och förmådde dem att fortsätta i Guds nåd.
44 Och nästa sabbatsdag samlades nästan hela staden för att höra Guds ord.
45 Men när judarna såg folkmassan, fylldes de av avund och talade emot det som hade sagts av Paulus, motsägande och hädande.
46 Då blev Paulus och Barnabas djärva och sade: "Det var nödvändigt att Guds ord först hade blivit sagt till er; men eftersom ni lämnar det från er och dömer er själva ovärdiga till evigt liv, se, vi vända oss till hedningarna .
47 Ty så har Herren befallt oss och sagt: Jag har satt dig till att vara ett ljus för hedningarna, för att du ska vara till frälsning intill jordens ändar.
48 Och när hedningarna hörde detta, blev de glada och förhärligade Herrens ord, och alla som var ordinerade till evigt liv trodde.
49 Och Herrens ord offentliggjordes i hela området.
50 Men judarna hetsade upp de fromma och hedervärda kvinnorna och stadens främsta män och väckte förföljelse mot Paulus och Barnabas och fördrev dem från deras kuster.
51 Men de skakade av stoftet från sina fötter mot sig och kommo till Ikonium.
52 Och lärjungarna fylldes av glädje och av den Helige Ande.

KAPITEL 14

1 Och det hände sig i Ikonium att de båda tillsammans gick in i judarnas synagoga, och talade så, att en stor skara både av judarna och även av grekerna kom till tro.
2 Men de icke troende judarna hetsade upp hedningarna och gjorde deras sinnen illa berörda mot bröderna.
3 Därför stannade de länge och talade frimodigt i Herren, som vittnade om hans nådes ord och lät tecken och under ske genom deras händer.
4 Men stadens folkmassa var splittrad, och en del höll sig med judarna och en del med apostlarna.
5 Och när det skedde ett överfall av både hedningarna och även judarna med deras härskare, för att missbruka dem och stena dem,
6 De var beredda på det och flydde till Lystra och Derbe, städer i Lykaonien, och till det område som ligger runt omkring.
7 Och där predikade de evangeliet.
8 Och där satt en man i Lystra, kraftlös i sina fötter, en krympling från sin moders liv, som aldrig hade gått.
9 Han hörde Paulus tala: han som stadigt såg honom och förstod att han hade tro på att bli botad,
10 Han sade med hög röst: Stå upprätt på dina fötter. Och han hoppade och gick.
11 Och när folket såg vad Paulus hade gjort, höjde de sina röster och sade i Lykaoniens tal: "Gudarna har kommit ner till oss i människors liknelse."
12 Och de kallade Barnabas Jupiter; och Paulus, Mercurius, eftersom han var huvudtalaren.
13 Då förde Jupiters präst, som låg framför deras stad, oxar och kransar till portarna och skulle ha offrat tillsammans med folket.
14 När apostlarna, Barnabas och Paulus, hörde talas om, slet de sönder sina kläder och sprang in bland folket och ropade:
15 och sade: »Herrar, varför gören ni detta? Också vi äro män av samma passion som eder, och vi predikar för er att ni skulle vända er från dessa fåfänger till den levande Guden, som skapade himmelen och jorden och havet och allt som är däri.
16 som förr lät alla folk vandra på sina egna vägar.
17 Men han lämnade inte sig själv utan vittnesbörd, eftersom han gjorde gott och gav oss regn från himlen och fruktbara tider, och fyllde våra hjärtan med mat och glädje.
18 Och med dessa ord höll de knappt folket tillbaka, så att de inte hade offrat åt dem.
19 Och där kommo några judar från Antiokia och Ikonium, som övertalade folket och, efter att ha stenat Paulus, drogo de ut honom ur staden, i tron att han hade varit död.
20 Men när lärjungarna stodo omkring honom, reste han sig upp och kom in i staden; och nästa dag begav han sig med Barnabas till Derbe.
21 Och när de hade predikat evangeliet för den staden och hade undervisat många, återvände de igen till Lystra och Ikonium och Antiokia.
22 Vi bekräftar lärjungarnas själar och uppmanar dem att fortsätta i tron, och att vi genom mycket vedermödor måste komma in i Guds rike.

23 Och när de hade ordinerat dem till äldste i varje kyrka och hade bett med fasta, överbevisade de dem till Herren, på vilken de trodde.
24 Och sedan de hade gått genom Pisidien, kom de till Pamfylien.
25 Och när de hade predikat ordet i Perge, gick de ner till Attalia.
26 Och därifrån seglade de till Antiokia, varifrån de hade blivit rekommenderade till Guds nåd för det verk som de utförde.
27 Och när de kom och hade samlat församlingen, repeterade de allt vad Gud hade gjort med dem och hur han hade öppnat trons dörr för hedningarna.
28 Och där stannade de länge hos lärjungarna.

KAPITEL 15

1 Och några män som kommit ned från Judeen undervisade bröderna och sade: Om ni inte låter er omskäras på Mose sätt, kan ni inte bliva frälsta.
2 När alltså Paulus och Barnabas hade inte ringa oenighet och dispyt med dem, beslutade de att Paulus och Barnabas och några andra av dem skulle gå upp till Jerusalem till apostlarna och de äldste om denna fråga.
3 Och när de fördes på väg av församlingen, drogo de genom Fenice och Samaria och förkunnade om hedningarnas omvändelse, och de väckte stor glädje för alla bröderna.
4 Och när de kom till Jerusalem, togs de emot av församlingen och av apostlarna och de äldste, och de förkunnade allt som Gud hade gjort med dem.
5 Men några av fariséernas sekt stodo upp, som trodde, och sade: "Det var nödvändigt att omskära dem och befalla dem att hålla Mose lag."
6 Och apostlarna och de äldste samlades för att överväga denna sak.
7 Och när det hade blivit mycket tvist, stod Petrus upp och sade till dem: "Män och bröder, ni vet att Gud för en lång tid sedan valde bland oss att hedningarna genom min mun skulle höra evangeliets ord. och tro.
8 Och Gud, som känner hjärtan, vittnade om dem och gav dem den Helige Anden, precis som han gjorde mot oss.
9 Och gör ingen skillnad mellan oss och dem, genom att rena deras hjärtan genom tro.
10 Varför nu då fresta Gud, att lägga ett ok på lärjungarnas hals, vilket varken våra fäder eller vi förmådde bära?
11 Men vi tror att vi genom Herren Jesu Kristi nåd skall bli frälsta, liksom de.
12 Då höll hela folkmassan tyst och lyssnade till Barnabas och Paulus och förkunnade vilka under och som Gud hade gjort bland hedningarna genom dem.
13 Och sedan de hade tystnat, svarade Jakob och sade: "Män och bröder, lyssna på mig!
14 Simeon har förkunnat hur Gud först besökte hedningarna för att ta ett folk ur dem för hans namn.
15 Och till detta överensstämmer profeternas ord; som det står skrivet,
16 Därefter skall jag vända tillbaka och åter bygga upp Davids tabernakel, som har fallit ned; och jag skall åter bygga upp dess ruiner och sätta upp den.
17 För att återstoden av människor skulle söka Herren och alla hedningar över vilka mitt namn är uppkallat, säger Herren, som gör allt detta.
18 Alla hans verk är kända för Gud från världens begynnelse.
19Därför är min dom att vi inte besvärar dem, som bland hedningarna har vänt sig till Gud.
20 Men att vi skriver till dem, att de avhåller sig från avgudarsjuka och från otukt och från strypta saker och från blod.
21 Ty Mose från forna tider har i varje stad dem som predikar honom, och han läses upp i synagogorna varje sabbatsdag.
22 Då behagade det apostlarna och de äldste, tillsammans med hela församlingen, att tillsammans med Paulus och Barnabas sända utvalda män av sin egen skara till Antiokia. nämligen Judas tillnamnet Barsabas, och Silas, de främsta bland bröderna.
23 Och de skrev brev av dem på detta sätt; Apostlarna och de äldste och bröderna sänder en hälsning till bröderna som tillhör hedningarna i Antiokia och Syrien och Kilikien:
24 Eftersom vi har hört, att några som gått ut ifrån oss har förskräckt eder med ord, genom att undergräva edra själar och säga: Ni skall omskäras och hålla lagen;
25 Det tycktes oss väl, som församlades enhälligt, att sända utvalda män till er tillsammans med vår älskade Barnabas och Paulus,
26 Män som har utsatt sitt liv för vår Herre Jesu Kristi namn.
27 Vi har därför sänt Judas och Silas, som också skall säga er samma sak genom munnen.
28 Ty den Helige Anden och oss tyckte det var bra att inte lägga på er någon större börda än dessa nödvändiga saker;
29 att ni avhåller er från mat som offrats åt avgudar och från blod och från det som är kvävt och från otukt; Ha det bra.
30 Så när de hade blivit avfärdade, kom de till Antiokia, och när de hade samlat folket, överlämnade de brevet.
31 När de hade läst, blev de glada över trösten.
32 Och Judas och Silas, som själva var profeter, förmanade bröderna med många ord och bekräftade dem.
33 Och sedan de hade stannat där en tid, släpptes de i frid från bröderna till apostlarna.
34 Men det behagade Silas att stanna kvar där.
35 Även Paulus och Barnabas fortsatte i Antiokia och undervisade och predikade Herrens ord, tillsammans med många andra.
36 Och några dagar efter sade Paulus till Barnabas: "Låt oss gå igen och besöka våra bröder i varje stad där vi har predikat Herrens ord, och se hur det går med dem."
37 Och Barnabas bestämde sig för att ta med sig Johannes, vars efternamn var Markus.
38 Men Paulus tyckte det inte var bra att ta honom med sig, som lämnade dem från Pamfylien och inte följde med dem till arbetet.
39 Och striden var så skarp mellan dem, att de skilde sig från varandra. Då tog Barnabas Mark och seglade till Cypern.
40 Och Paulus utvalde Silas och gick bort, efter att han blivit rekommenderad av bröderna till Guds nåd.
41 Och han drog genom Syrien och Kilikien och bekräftade församlingarna.

KAPITEL 16

1 Då kom han till Derbe och Lystra, och se, en lärjunge var där vid namn Timoteus, son till en viss kvinna, som var en judinna, och han trodde; men hans far var grek:
2 Det var väl omtalat av bröderna i Lystra och Ikonium.
3 Han skulle Paulus behöva följa med honom; Och de tog och omskar honom för judarnas skull som bodde där, ty de visste allt att hans fader var grek.
4 Och när de gick genom städerna, överlämnade de åt dem de förordningar att hålla, som var förordnade av apostlarna och de äldste i Jerusalem.
5 Och så blev församlingarna etablerade i tron och ökade i antal för varje dag.
6 När de nu hade gått genom Frygien och trakten av Galatien och förbjudits av den Helige Ande att predika ordet i Asien,
7 Sedan de hade kommit till Mysien, försökte de gå till Bithynien, men Anden tillät dem inte.
8 Och de som gick förbi Mysia kom ner till Troas.
9 Och en syn visade sig för Paulus om natten; Där stod en man från Makedonien och bad honom och sade: "Kom över till Makedonien och hjälp oss."
10 Och sedan han hade sett synen, försökte vi genast att åka till Makedonien, och förvisso insåg att Herren hade kallat oss att predika evangeliet för dem.
11 Då vi därför släppte från Troas, kom vi med en rak kurs till Samothracia och nästa dag till Neapolis;
12 Och därifrån till Filippi, som är huvudstaden i den delen av Makedonien, och en koloni; och vi bodde i den staden under vissa dagar.
13 Och på sabbaten gick vi ut ur staden vid en flod, där man brukade be; och vi satte oss ned och talade till kvinnorna som hade kommit dit.
14 Och en kvinna vid namn Lydia, en purpurförsäljare från staden Tyatira, som tillbad Gud, hörde oss; vars hjärta Herren öppnade, så att hon tog hänsyn till det som var sagt av Paulus.
15 Och när hon och hennes hus blev döpt, bad hon oss och sade: Om ni har dömt mig vara trogen mot Herren, kom då in i mitt hus och stanna där. Och hon tvingade oss.
16 Och det hände sig, när vi gick till bön, att en viss flicka som var besatt av en spådomsanda mötte oss, vilket gav sina herrar stor vinning genom spådomar:
17 Han följde efter Paulus och oss och ropade och sade: Dessa män äro den Högste Guds tjänare, som visar oss frälsningens väg.
18 Och detta gjorde hon många dagar. Men Paulus blev bedrövad och vände sig om och sade till anden: Jag befaller dig i Jesu Kristi namn att gå ut ur henne. Och han kom ut samma timme.
19 Och när hennes herrar såg att hoppet om deras vinster var borta, fångade de Paulus och Silas och drog dem in på torget till de styrande.
20 Och han förde dem till domarna och sade: Dessa män, som är judar, plågar vår stad mycket,
21 Och lär ut seder som inte är tillåtna för oss att ta emot eller hålla, eftersom vi är romare.
22 Och folkmassan reste sig tillsammans mot dem, och domarna slet av sig sina kläder och befallde att de skulle slå dem.
23 Och när de hade lagt många slag på dem, kastade de dem i fängelse och befallde fångvaktaren att bevara dem säkert.
24 Han, efter att ha fått en sådan befallning, kastade dem in i det inre fängelset och satte deras fötter fast i stockarna.
25 Och vid midnatt bad Paulus och Silas och sjöng lovsång till Gud, och fångarna hörde dem.
26 Och plötsligt kom det en stor jordbävning, så att fängelsets grunder skakades, och genast öppnades alla dörrar, och var och ens band löstes.
27. Och fängelseföreståndaren vaknade upp ur sömnen och såg fängelsedörrarna öppnas, och han drog fram sitt svärd och skulle ha tagit livet av sig, om man trodde att fångarna hade flytt.
28 Men Paulus ropade med hög röst och sade: Gör dig själv ingen skada, ty vi är alla här.
29 Då kallade han efter ett ljus och sprang in och kom darrande och föll ner inför Paulus och Silas,
30 Och han förde ut dem och sade: Herrar, vad måste jag göra för att bli frälst?
31 Och de sade: "Tro på Herren Jesus Kristus, så skall du bli frälst och ditt hus."
32 Och de talade till honom Herrens ord och till alla som var i hans hus.
33 Och han tog dem i samma timme på natten och tvättade deras ränder; och blev genast döpt, han och alla hans.
34 Och när han hade fört dem in i sitt hus, ställde han fram maten för dem, och han gladde sig, då han trodde på Gud med hela sitt hus.
35 Och när det var dags, sände domarna till tjänstemännen och sade: "Låt dessa män gå."
36 Och fängelsevakten berättade detta ord till Paulus: Domarna har sänt för att släppa dig; gå därför nu och gå i frid.
37 Men Paulus sade till dem: "De har slagit oss öppet och ofördömda, som är romare, och har kastat oss i fängelse; och nu kastar de ut oss i hemlighet? nej sannerligen; men låt dem komma själva och hämta oss ut.
38 Och tjänstemännen berättade dessa ord för domarna, och de fruktade när de hörde att de var romare.
39 Och de kommo och bad dem och förde dem ut och begärde att de skulle gå ut ur staden.
40 Och de gick ut ur fängelset och gingo in i Lydias hus, och när de hade sett bröderna, tröstade de dem och gick bort.

KAPITEL 17

1När de nu hade gått genom Amfipolis och Apollonia, kom de till Thessalonika, där det fanns en synagoga för judarna.
2 Och Paulus gick in till dem, som han var på sitt sätt, och tre sabbatsdagar diskuterade med dem ur skrifterna,
3 Han öppnade och hävdade att Kristus måste ha lidit och uppstått från de döda; och att denne Jesus, som jag predikar för er, är Kristus.
4 Och några av dem trodde och träffade Paulus och Silas; och av de fromma grekerna en stor skara, och av de främsta kvinnorna inte få.
5 Men de judar som inte trodde, rörde sig av avund, tog till sig några otuktiga män av det sämre slaget och samlade ihop en skara och satte hela staden i uppror och anföll Jasons hus och försökte föra ut dem till folket.

6 Och när de inte fann dem, drog de Jason och några bröder till stadens furstar och ropade: Dessa som har vänt upp och ner på världen har också kommit hit;
7 som Jason har tagit emot, och alla dessa gör i strid med kejsarens påbud och säger att det finns en annan kung, en Jesus.
8 Och de oroade folket och stadens hövdingar när de hörde detta.
9 Och när de hade tagit säkerheten över Jason och den andre, släppte de dem.
10 Och bröderna sände genast bort Paulus och Silas om natten till Berea; som kom dit och gick in i judarnas synagoga.
11 Dessa var ädlare än de i Tessalonika, eftersom de tog emot ordet med all villighet och dagligen granskade skrifterna, om dessa saker var så.
12 Därför kom många av dem till tro; även av hederliga kvinnor som var greker, och av män, inte få.
13 Men när judarna i Thessalonika fick veta att Guds ord predikades av Paulus i Berea, kommo de dit också och upprörde folket.
14 Och genast skickade bröderna bort Paulus för att gå som det var till havet, men Silas och Timoteus stannade kvar där.
15 Och de som ledde Paulus förde honom till Aten; och de fick en befallning till Silas och Timoteus att de skulle komma till honom med all hast, och de begav sig iväg.
16 Medan Paulus väntade på dem i Aten, blev hans ande rörd i honom, när han såg staden som var helt given till avgudadyrkan.
17 Därför tvistade han i synagogan med judarna och med de fromma och dagligen på marknaden med dem som mötte honom.
18 Då träffade vissa filosofer från epikuréerna och stoikerna honom. Och somliga sade: Vad skall denne babblaren säga? andra som tycks vara en framställare av främmande gudar, eftersom han predikade för dem Jesus och uppståndelsen.
19 Och de tog honom och förde honom till Areopagus och sade: "Får vi veta vad denna nya lära är, som du talar om?"
20 Ty du kommer med vissa underliga ting för våra öron: vi skulle därför veta vad dessa saker betyder.
21 (Alla atenare och främlingar som var där ägnade sin tid åt ingenting annat än att berätta eller höra något nytt.)
22 Då stod Paulus mitt på Mars' kulle och sade: I Atens män, jag märker att ni är alltför vidskepliga.
23 Ty när jag gick förbi och såg dina andakter, fann jag ett altare med denna inskription: TILL DEN OKÄNDE GUD. Den som ni därför tillber i okunnighet, honom förkunnar jag för er.
24 Gud som skapade världen och allt däri, eftersom han är Herre över himmel och jord, bor inte i tempel gjorda med händer;
25 Inte heller tillbeds han med människors händer, som om han behövde något, eftersom han ger åt allt liv och andedräkt och allt;
26 Och han har av ett blod gjort alla människors folk för att bo på hela jordens yta, och har bestämt tiderna förut fastställda och gränserna för deras boning;
27 att de skulle söka Herren, om de kanske kunde känna efter honom och finna honom, fastän han inte är långt ifrån var och en av oss.
28 Ty i honom lever vi, rör oss och äro; såsom några av edra egna skalder har sagt: Ty vi äro ock hans avkomma.
29 Eftersom vi då är Guds avkomlingar, borde vi inte tro att gudomen är lik guld eller silver eller sten, utskuret av konst och människors list.
30 Och tiden för denna okunnighet blinkade Gud åt; men nu befaller alla människor överallt att omvända sig:
31 Därför att han har bestämt en dag, på vilken han skall döma världen i rättfärdighet genom den man som han har bestämt; om vilket han har försäkrat alla människor genom att han har uppväckt honom från de döda.
32 Och när de hörde talas om de dödas uppståndelse, hånade somliga, och andra sade: Vi kommer att höra dig igen om denna sak.
33 Så gick Paulus bort från dem.
34 Men vissa män höll sig till honom och kom till tro; bland dem fanns Areopagiten Dionysius och en kvinna vid namn Damaris och andra med dem.

KAPITEL 18

1 Efter detta gick Paulus bort från Aten och kom till Korint;
2 Och fann en viss jude vid namn Aquila, född i Pontus, nyligen från Italien, med sin hustru Priscilla; (eftersom Claudius hade befallt alla judar att lämna Rom:) och kom till dem.
3 Och eftersom han var av samma hantverk, stannade han hos dem och arbetade, ty genom sin sysselsättning var de tältmakare.
4 Och han resonerade i synagogan varje sabbat och övertalade judarna och grekerna.
5 Och när Silas och Timoteus kom från Makedonien, blev Paulus pressad i anden och vittnade för judarna att Jesus var Kristus.
6 Och när de ställde sig emot och hädade, skakade han om sina kläder och sade till dem: »Ert blod vare över era egna huvuden; Jag är ren: hädanefter kommer jag att gå till hedningarna.
7 Och han gick därifrån och gick in i en mans hus, som hette Justus, en som tillbad Gud, vars hus förenade sig hårt med synagogan.
8 Och Krispus, synagogans överste, trodde på Herren med hela sitt hus; och många av korintierna som hörde trodde och blev döpta.
9 Då talade Herren till Paulus om natten genom en syn: Var inte rädd, utan tala och tiga inte.
10 Ty jag är med dig, och ingen skall sätta sig på dig för att skada dig, ty jag har mycket folk i denna stad.
11 Och han stannade där i ett år och sex månader och undervisade bland dem om Guds ord.
12 Och när Gallio var ställföreträdare för Achaia, gjorde judarna enhälligt uppror mot Paulus och förde honom till domarstolen,
13 Och han sade: Denne förmår människor att tillbe Gud i strid med lagen.
14 Och när Paulus nu skulle öppna sin mun, sade Gallio till judarna: Om det var fråga om orätt eller elak elakhet, ni judar, så skulle jag vilja stå ut med er.
15 Men om det är fråga om ord och namn och om eder lag, så se till det; ty jag kommer inte att vara domare i sådana saker.
16 Och han drog bort dem från domarstolen.

17 Då tog alla grekerna Sosthenes, synagogans överste, och slog honom inför domarstolen. Och Gallio brydde sig inte om någon av dessa saker.
18 Och efter detta stannade Paulus där ännu en lång stund, och tog sedan avsked av bröderna och seglade därifrån till Syrien, och med honom Priscilla och Aquila; han hade klippt sitt huvud i Kenkrea, ty han hade ett löfte.
19 Och han kom till Efesos och lämnade dem där; men han gick själv in i synagogan och diskuterade med judarna.
20 När de ville att han skulle stanna längre tid hos dem, samtyckte han inte;
21 Men han bad dem farväl och sade: "Jag måste för all del hålla denna högtid som kommer i Jerusalem; men jag kommer att återvända till eder, om Gud vill." Och han seglade från Efesos.
22 Och när han hade landat i Caesarea och gått upp och hälsat församlingen, gick han ner till Antiokia.
23 Och sedan han hade tillbringat en tid där, begav han sig bort och drog i ordning över hela landet Galatien och Frygien, och stärkte alla lärjungarna.
24 Och en viss jude vid namn Apollos, född i Alexandria, en vältalig man och mäktig i skrifterna, kom till Efesos.
25 Denne man blev undervisad i Herrens väg; och brinnande i anden talade han och undervisade flitigt om Herrens ting, eftersom han bara visste Johannes dop.
26 Och han började tala frimodigt i synagogan. När Aquila och Priscilla hade hört det, tog de honom till sig och förklarade för honom Guds väg mer fullkomligt.
27 Och när han var beredd att gå till Akaia, skrev bröderna och uppmanade lärjungarna att ta emot honom: som, när han kom, hjälpte dem mycket som hade trott genom nåd:
28 Ty han övertygade judarna med kraft, och det offentligt, genom att visa genom skrifterna att Jesus var Kristus.

KAPITEL 19

1 Och det hände sig att medan Apollos var i Korinth, kom Paulus, efter att ha gått genom de övre kusterna, till Efesos, och fann några lärjungar,
2 Han sade till dem: Har ni fått den Helige Anden sedan ni trodde? Och de sade till honom: Vi har inte så mycket som hört om det finns någon Helig Ande.
3 Och han sade till dem: Till vad döptes I då? Och de sade: Till Johannes dop.
4 Då sade Paulus: Johannes döpte sannerligen med omvändelsens dop och sade till folket att de skulle tro på honom som skulle komma efter honom, det vill säga på Kristus Jesus.
5 När de hörde detta, blev de döpta i Herren Jesu namn.
6 Och när Paulus hade lagt sina händer på dem, kom den Helige Ande över dem. och de talade i tungor och profeterade.
7 Och alla männen var omkring tolv.
8 Och han gick in i synagogan och talade frimodigt i tre månader, och tvistade och övertygade om Guds rike.
9 Men när dykare var förhärdade och inte trodde utan talade illa om den vägen inför folkmassan, gick han ifrån dem och skilde lärjungarna åt och tvistade dagligen i en Tyrannus skola.
10 Och detta fortsatte under två år; så att alla som bodde i Asien hörde Herren Jesu ord, både judar och greker.
11 Och Gud gjorde speciella under genom Paulus händer:
12 Så att från hans kropp fördes näsdukar eller förkläden till de sjuka, och sjukdomarna lämnade dem, och de onda andarna gick ut ur dem.
13 Då tog några av de lösdrivande judarna, exorcister, på sig att kalla över dem som hade onda andar Herren Jesu namn och sade: Vi besvär er vid Jesus, som Paulus predikar.
14 Och det var sju söner till en Sceva, en jude och överste för prästerna, som gjorde så.
15 Och den onde anden svarade och sade: Jesus känner jag, och Paulus känner jag; men vem är du?
16 Och mannen, i vilken den onde anden var, hoppade över dem och besegrade dem och segrade över dem, så att de flydde ut ur huset nakna och sårade.
17 Och detta var känt för alla de judar och greker som bodde i Efesos; och fruktan föll över dem alla, och Herren Jesu namn upphöjdes.
18 Och många som trodde kom och bekände och visade sina gärningar.
19 Många av dem, som brukade konstiga konster, samlade sina böcker och brände dem inför alla människor, och de räknade upp priset på dem och fann det femtio tusen silverpenningar.
20 Så mäktigt växte Guds ord och segrade.
21 Sedan dessa ting var till ända, tänkte Paulus i anden, när han hade gått genom Makedonien och Akaia, bege sig till Jerusalem och sade: Sedan jag har varit där, måste jag också se Rom.
22 Så sände han två av dem som tjänade honom till Makedonien, Timoteus och Erastus; men själv stannade han en säsong i Asien.
23 Och samtidigt uppstod ingen liten uppståndelse på den vägen.
24 Ty en man vid namn Demetrius, en silversmed, som gjorde silverhelgedomar åt Diana, gav hantverkarna ingen liten vinst;
25 som han kallade till sig tillsammans med arbetare av samma yrke och sade: "Herrar, ni vet att vi har vår rikedom genom detta hantverk."
26 Dessutom ser och hör ni att denne Paulus inte ensam i Efesus, utan nästan över hela Asien, har övertalat och avvisat många människor och sagt att de inte är några gudar som är skapade med händer.
27 Så att inte bara detta vårt hantverk är i fara att förgöras; men också att den stora gudinnan Dianas tempel skulle föraktas och hennes prakt skulle förstöras, som hela Asien och världen tillber.
28 Och när de hörde dessa ord, blev de fulla av vrede och ropade och sade: Stor är Efesiernas Diana.
29 Och hela staden var full av förvirring, och efter att ha fångat Gajus och Aristarchos, män från Makedonien, Paulus' följeslagare på resa, skyndade de ensamt in på teatern.
30 Och när Paulus skulle ha gått in till folket, tillät lärjungarna honom inte.
31 Och några av Asiens hövding, som var hans vänner, sände till honom och bad honom att han inte skulle ge sig ut på teatern.
32 Somliga ropade därför det ena och andra annat, ty församlingen var förvirrad; och de flesta visste inte varför de kom samman.

33 Och de drog Alexander ut ur folkmassan, och judarna förde honom fram. Och Alexander vinkade med handen och skulle ha gjort sitt försvar för folket.
34 Men när de visste att han var en jude, ropade alla med en röst i två timmar: Stor är Efesiernas Diana.
35 Och när stadsskrivaren hade blidkat folket, sade han: I Efesos män, vilken man är det som inte vet att efesiernas stad tillber den stora gudinnan Diana och bilden som föll ner från Jupiter ?
36 Eftersom man då ser att man inte kan tala emot detta, bör ni vara tysta och inte göra något överhastat.
37 Ty ni har fört hit dessa män, som varken äro rövare av kyrkor eller hädar er gudinna.
38Därför, om Demetrius och hantverkarna som är med honom har en sak mot någon, är lagen öppen, och det finns ställföreträdare; låt dem anklaga varandra.
39 Men om I frågar något om andra saker, så skall det bestämmas i en laglig församling.
40 Ty vi är i fara att bli ifrågasatta för dagens uppståndelse, eftersom det inte finns någon anledning till att vi kan redogöra för denna sammankomst.
41 Och när han hade sagt detta, avskedade han församlingen.

KAPITEL 20

1 Och sedan uppståndelsen hade upphört, kallade Paulus till sig lärjungarna och omfamnade dem och begav sig för att resa till Makedonien.
2 Och när han hade gått över dessa delar och hade gett dem mycket förmaning, kom han till Grekland,
3 Och där stannade tre månader. Och när judarna väntade på honom, när han skulle segla in i Syrien, tänkte han återvända genom Makedonien.
4 Och där följde med honom till Asien, Sopater från Berea; och av tessalonikerna, Aristarchos och Secundus; och Gajus från Derbe och Timotheus; och Asien, Tychicus och Trofimus.
5 Dessa som gick före stannade för oss i Troas.
6 Och vi seglade bort från Filippi efter de osyrade brödens dagar och kommo till dem till Troas på fem dagar. där vi bodde i sju dagar.
7 Och på den första dagen i veckan, när lärjungarna samlades för att bryta bröd, predikade Paulus för dem, redo att ge sig av i morgon. och fortsatte sitt tal till midnatt.
8 Och det fanns många ljus i den övre kammaren, där de var samlade.
9 Och i ett fönster satt en ung man vid namn Eutykus, och föll i djup sömn; och medan Paulus länge predikade, sjönk han ner i sömnen och föll ner från tredje loftet och togs upp död.
10 Och Paulus gick ned och föll över honom och omfamnade honom och sade: "Bekymra eder icke; för hans liv är i honom.
11 När han nu kom upp igen och hade brutit brödet och ätit och talade en lång stund, ända tills det var dags, gick han därifrån.
12 Och de förde den unge mannen levande, och de blev inte så lite tröstade.
13 Och vi gick i förväg för att skeppa och seglade till Assos, där vi hade för avsikt att ta emot Paulus; ty så hade han bestämt, och tänkte gå till fots.
14 Och när han träffade oss i Assos, tog vi emot honom och kommo till Mitylene.
15 Och vi seglade därifrån och kommo nästa dag mitt emot Chios; och nästa dag anlände vi till Samos och stannade vid Trogyllium; och nästa dag kom vi till Miletos.
16 Ty Paulus hade bestämt sig för att segla genom Efesus, därför att han inte ville vistas i Asien, ty han skyndade sig, om det var möjligt för honom, att vara i Jerusalem på pingstdagen.
17 Och från Miletos sände han till Efesos och kallade församlingens äldste.
18 Och när de kommo till honom, sade han till dem: I veten, från den första dagen då jag kom till Asien, på vilket sätt jag har varit med eder under alla tider,
19 Jag tjänar Herren med all ödmjukhet i sinnet och med många tårar och frestelser, som drabbade mig genom att judarna ljuger.
20 Och huru jag inte höll tillbaka något som var nyttigt för dig, utan har visat dig och har undervisat dig offentligt och från hus till hus,
21 Vi vittnar både för judarna och även för grekerna, omvändelse till Gud och tro på vår Herre Jesus Kristus.
22 Och nu, se, jag går bunden i anden till Jerusalem, utan att veta vad som kommer att drabba mig där.
23 Utom att den Helige Anden vittnar i varje stad och säger att band och lidanden förblir mig.
24 Men inget av detta rör mig, och jag anser inte att mitt liv är kärt för mig själv, så att jag kan avsluta min bana med glädje och den tjänst som jag har fått av Herren Jesus, att vittna om evangeliet om Guds nåd. .
25 Och nu, se, jag vet att ni alla, bland vilka jag har gått och predikat Guds rike, inte längre skall se mitt ansikte.
26Därför tar jag dig att uppteckna i dag, att jag är ren från alla människors blod.
27 Ty jag har inte undvikit att förkunna för er alla Guds råd.
28 Tag därför akt på er själva och på hela hjorden, över vilken den Helige Anden har satt er till tillsyningsmän, för att föda Guds församling, som han har köpt med sitt eget blod.
29 Ty jag vet detta, att efter min bortgång skola fruktansvärda vargar komma in bland er, utan att skona hjorden.
30 Och av er själva skola män uppstå, som talar orättfärdiga ord, för att dra bort lärjungar efter sig.
31 Vaka därför och kom ihåg att jag inom tre år inte upphörde att varna var och en natt och dag med tårar.
32 Och nu, bröder, befaller jag er till Gud och till hans nådes ord, som kan bygga er upp och ge er en arvedel bland alla dem som är helgade.
33 Jag har inte begärt någons silver eller guld eller kläder.
34 Ja, ni vet själva att dessa händer har betjänat mina behov och dem som var med mig.
35 Jag har visat er allt, huru så möda ni borde stödja de svaga och komma ihåg Herren Jesu ord, hur han sade: Det är saligare att ge än att ta emot.
36 Och när han hade talat så, föll han på knä och bad med dem alla.
37 Och de grät alla och föll Paulus om halsen och kysste honom.
38 Mest av allt bedrövades han över de ord som han talade, att de inte längre skulle se hans ansikte. Och de följde honom till skeppet.

KAPITEL 21

1 Och det hände sig, att sedan vi hade blivit hämtade från dem och hade sjösatt, kom vi med en rak kurs till Coos och dagen efter till Rhodos och därifrån till Patara.
2 Och när vi fann ett skepp som seglade över till Fenicien, gick vi ombord och gav oss av.
3 När vi nu hade upptäckt Cypern, lämnade vi det på vänster sida och seglade in i Syrien och landade vid Tyrus, ty där skulle skeppet lossa sin börda.
4 Och när vi fann lärjungar, stannade vi där i sju dagar, som genom Anden sade till Paulus att han inte skulle gå upp till Jerusalem.
5 Och när vi hade fullbordat dessa dagar, gav vi oss av och gick vår väg; och de förde oss alla på vår väg, med hustrur och barn, tills vi var ute ur staden; och vi föll på knä på stranden och bad.
6 Och när vi hade tagit avsked av varandra, tog vi skeppet; och de återvände hem igen.
7 Och när vi hade avslutat vår färd från Tyrus, kom vi till Ptolemais och hälsade bröderna och stannade hos dem en dag.
8 Och nästa dag gick vi som tillhörde Paulus och kom till Cesarea. Och vi gick in i evangelisten Filips hus, som var en av de sju; och bodde hos honom.
9 Och samme man hade fyra döttrar, jungfrur, som profeterade.
10 Och medan vi stannade där många dagar, kom en profet ned från Judeen, vid namn Agabus.
11 Och när han kom till oss, tog han Paulus bälte och band hans egna händer och fötter och sade: Så säger den Helige Ande: Så skola judarna i Jerusalem binda mannen som äger denna bälte och överlämna honom till hedningarnas händer.
12 Och när vi hörde detta, bad både vi och de från den platsen honom att inte gå upp till Jerusalem.
13 Då svarade Paulus: Vad menar ni med att gråta och krossa mitt hjärta? ty jag är redo att inte bara bindas utan också att dö i Jerusalem för Herren Jesu namn.
14 Och när han inte ville övertygas, upphörde vi med att säga: "Ske Herrens vilja."
15 Och efter dessa dagar tog vi våra vagnar och for upp till Jerusalem.
16 Och några av Cesareas lärjungar följde med oss och förde med sig en Mnason från Cypern, en gammal lärjunge, hos vilken vi skulle bo.
17 Och när vi kom till Jerusalem, tog bröderna emot oss med glädje.
18 Och dagen efter gick Paulus in med oss till Jakob; och alla de äldste var närvarande.
19 Och när han hade hälsat dem, förkunnade han särskilt vad Gud hade åstadkommit bland hedningarna genom sin tjänst.
20 Och när de hörde det, prisade de Herren och sade till honom: Du ser, broder, hur många tusen judar som tror; och de är alla nitiska för lagen.
21 Och de har fått besked om dig att du lär alla judar som äro bland hedningarna att överge Mose och säger att de inte borde omskära sina barn och inte heller följa sederna.
22 Vad är det därför? skaran måste förenas, ty de skola höra att du har kommit.
23 Gör därför detta som vi säger till dig: Vi har fyra män som har ett löfte på dem;
24 De taga och rena dig med dem, och stå till svars med dem, så att de kan raka sina huvuden; och alla skola inse att det som de fått veta om dig inte är något; men att du också själv vandrar ordningsamt och håller lagen.
25 När det gäller hedningarna som tror, har vi skrivit och kommit fram till att de inte iakttar något sådant, förutom att de håller sig från avgudaoffer och från blod och från strypta och från otukt.
26 Då tog Paulus männen och gick dagen därpå, medan han renade sig med dem, in i templet, för att beteckna fullbordandet av reningsdagarna, tills ett offer skulle offras åt var och en av dem.
27 Och när de sju dagarna nästan var till ända, väckte judarna från Asien, när de såg honom i templet, allt folket och lade händerna på honom.
28 Ropa, Israels män, hjälpen till: Detta är mannen som överallt undervisar alla människor mot folket och lagen och denna plats, och dessutom förde greker in i templet och orenade denna heliga plats.
29 (Ty de hade tidigare sett hos honom i staden Trofimus en Efesier, som de trodde att Paulus hade fört in i templet.)
30 Och hela staden rörde sig, och folket sprang tillsammans, och de tog Paulus och drogo honom ut ur templet, och genast stängdes dörrarna.
31 Och när de gick i väg för att döda honom, kom ett budskap till den överste för kaptenen att hela Jerusalem var i uppståndelse.
32 som genast tog soldater och centurions och sprang ner till dem, och när de såg översten och soldaterna, lämnade de att misshandla Paulus.
33. Då kom översten och tog honom och befallde honom att bindas med två kedjor; och krävde vem han var och vad han hade gjort.
34 Och somliga ropade det ena, andra ett annat bland folkmassan, och när han inte kunde veta vissheten för tumulten, befallde han honom att bäras in i slottet.
35 Och när han kom på trappan, så hände det, att han bars av soldaterna för folkets våld.
36 Ty folkets skara följde efter och ropade: "Bort med honom."
37 Och när Paulus skulle föras in i slottet, sade han till överbefälhavaren: Får jag tala med dig? Vem sa: Kan du tala grekiska?
38 Är du inte den egyptier, som förr i dessa dagar gjorde uppståndelse och förde fyra tusen mördare ut i öknen?
39 Men Paulus sade: "Jag är en man som är en jude från Tarsus, en stad i Kilikien, en invånare i ingen ringa stad; och låt mig tala till folket.
40 Och när han hade gett honom tillstånd, ställde sig Paulus på trappan och vinkade med handen till folket. Och när det blev en stor tystnad, talade han till dem på hebreiska och sade:

KAPITEL 22

1 Män, bröder och fäder, hören mitt försvar som jag nu ger er.
2 (Och när de hörde att han talade på hebreiska till dem, höll de tystare, och han sade:)
3 Jag är sannerligen en man som är jude, född i Tarsus, en stad i Kilikien, men uppvuxen i denna stad vid Gamaliels

fötter och undervisade enligt fädernas lagars fullkomliga sätt och var nitisk för Gud, som ni alla är denna dag.
4 Och jag förföljde den här vägen ända till döden, bindande och överlämnade i fängelser både män och kvinnor.
5 Liksom översteprästen vittnar om mig och alla de äldstes gods, från vilka jag också tog emot brev till bröderna och reste till Damaskus för att föra dem som var där bundna till Jerusalem, för att de skulle straffas.
6 Och det hände sig, när jag gjorde min resa och närmade mig Damaskus vid middagstid, plötsligt lyste ett stort ljus omkring mig från himlen.
7 Och jag föll till marken och hörde en röst säga till mig: Saul, Saul, varför förföljer du mig?
8 Och jag svarade: Vem är du, Herre? Och han sade till mig: Jag är Jesus från Nasaret, som du förföljer.
9 Och de som var med mig såg verkligen ljuset och blev rädda; men de hörde inte rösten från honom som talade till mig.
10 Och jag sade: Vad skall jag göra, Herre? Och Herren sade till mig: Stå upp och gå till Damaskus; och där skall det berättas för dig om allt som är bestämt för dig att göra.
11 Och när jag för ljusets härlighet inte kunde se, då jag leddes av dem som var med mig, kom jag till Damaskus.
12 Och en Ananias, en troende man enligt lagen, som hade gott rykte om alla judar som bodde där,
13 Kom till mig och stod och sade till mig: Broder Saul, få din syn. Och samma timme såg jag upp på honom.
14 Och han sade: Våra fäders Gud har utvalt dig, för att du skall känna hans vilja och se den Rättfärdige och höra hans muns röst.
15 Ty du skall vara hans vittne för alla människor om vad du har sett och hört.
16 Och varför dröjer du nu? Stå upp och låt dig döpas och tvätta bort dina synder och åkalla Herrens namn.
17 Och det hände sig, när jag kom tillbaka till Jerusalem, medan jag bad i templet, att jag var i trance;
18 Och han såg honom säga till mig: " Skynda dig och gå snabbt ut ur Jerusalem; ty de kommer inte att ta emot ditt vittnesbörd om mig."
19 Och jag sade: "Herre, de vet att jag fängslade och misshandlade i varje synagoga dem som trodde på dig.
20 Och när blodet av din martyr Stefanus utgjutits, stod även jag där och samtyckte till hans död och bevarade kläderna för dem som dödade honom.
21 Och han sade till mig: Gå bort, ty jag vill sända dig långt dit till hedningarna.
22 Och de lät honom höra detta ord, och sedan lyfte de sina röster och sade: "Bort med en sådan man från jorden, ty det är inte lämpligt att han lever."
23 Och när de ropade och kastade av sig sina kläder och kastade damm i luften,
24 Överkaptenen befallde honom att föras in i slottet och bad att han skulle undersökas genom gissling; att han skulle veta varför de ropade så mot honom.
25 Och när de band honom med stringtrosor, sade Paulus till centurionen som stod där: Är det tillåtet för dig att gissla en man som är romersk och odömd?
26 När hövitsmannen hörde det, gick han och berättade för översten och sade: Se till vad du gör, ty denna man är en romersk.
27 Då kom översten och sade till honom: "Säg mig, är du en romersk?" Han sa, ja.
28 Och översten svarade: »Med en stor summa har jag fått denna frihet. Och Paulus sade: Men jag är fri född.
29 Då vek de genast ifrån honom, som skulle ha undersökt honom, och överbefälhavaren blev också rädd, sedan han visste att han var en romare och därför att han hade bundit honom.
30 På morgonen, emedan han skulle ha känt till vissheten varför han anklagades av judarna, löste han honom från sina band och befallde översteprästerna och hela deras råd att infinna sig, och förde ner Paulus och ställde honom inför dem.

KAPITEL 23

1 Och Paulus såg uppriktigt på rådet och sade: "Män och bröder, jag har levt med gott samvete inför Gud ända till denna dag."
2 Och översteprästen Ananias befallde dem som stodo bredvid honom att slå honom på munnen.
3 Då sade Paulus till honom: "Gud skall slå dig, du vita mur; ty sitter du för att döma mig efter lagen och befaller mig att slås i strid med lagen?"
4 Och de som stodo därvid sade: »Hånar du Guds överstepräst?
5 Då sade Paulus: "Jag visste inte, bröder, att han var överstepräst; ty det är skrivet: Du skall inte tala illa om ditt folks härskare."
6 Men när Paulus förstod att den ena delen var sadducéer och den andra fariséerna, ropade han i rådet: Människor och bröder, jag är en farisé, son till en farisé; av de dödas hopp och uppståndelse är jag kallad i fråga.
7 Och när han hade sagt detta, uppstod en oenighet mellan fariséerna och sadducéerna, och folkmassan splittrades.
8 Ty sadducéerna säger att det inte finns någon uppståndelse, varken ängel eller ande, men fariséerna bekänna båda.
9 Och ett stort rop uppstod, och de skriftlärda som tillhörde fariséerna stodo upp och kämpade och sade: Vi finner inget ont i denne man; men om en ande eller en ängel har talat till honom, låt oss inte strida mot honom. Gud.
10 Och när det uppstod en stor oenighet, befallde överbefälhavaren, som fruktade att Paulus skulle ha blivit sönderryckt av dem, och befallde soldaterna att gå ner och att med våld ta honom bland dem och föra honom in i slottet.
11 Och natten därpå stod Herren bredvid honom och sade: " Var vid gott mod, Paulus, ty såsom du har vittnat om mig i Jerusalem, så måste du också vittna i Rom."
12 Och när det blev dag, slog några av judarna sig samman och band sig under en förbannelse och sade att de varken skulle äta eller dricka förrän de hade dödat Paulus.
13 Och de var mer än fyrtio som hade gjort denna sammansvärjning.
14 Och de kommo till översteprästerna och de äldste och sade: »Vi hava bundit oss under en stor förbannelse, så att vi ingenting skola äta förrän vi hava dödat Paulus.
15 Nu säger ni nu tillsammans med rådet för överste befälhavaren att han föra ner honom till eder i morgon, som om ni skulle fråga något mer fullkomligt angående honom; och vi, eller han någonsin kommer nära, är redo att döda honom.

16 Och när Paulus systers son hörde att de låg på lur, gick han och gick in i slottet och berättade det för Paulus.
17 Då kallade Paulus en av centurionerna till sig och sade: "För denna unge man till överste kaptenen, ty han har något att säga honom."
18 Då tog han honom och förde honom till översten och sade: "Fången Paulus kallade mig till sig och bad mig att föra denna unge man till dig, som har något att säga dig."
19Och översten tog honom vid handen och gick med honom avsides enskilt och frågade honom: Vad är det du har att säga mig?
20 Och han sade: "Judarna har kommit överens om att önska dig att du i morgon vill föra ned Paulus till rådet, som om de skulle fråga honom något mer fullkomligt."
21 Men du ger inte efter för dem, ty av dem ligger mer än fyrtio män och väntar på honom, som har förbundit sig med en ed, att de varken skall äta eller dricka förrän de har dödat honom; och nu är de redo. letar efter ett löfte från dig.
22 Då lät överste befälhavaren den unge mannen gå och bjöd honom: Se till att du inte säger till någon att du har visat mig detta.
23 Och han kallade till sig två centurions och sade: Gör i ordning två hundra soldater att gå till Caesarea, och sjuttio ryttare och tvåhundra spjutskyttar vid nattens tredje timme;
24 Och skaffa dem djur, så att de kan sätta Paulus på och föra honom i säkerhet till landshövdingen Felix.
25 Och han skrev ett brev på detta sätt:
26 Claudius Lysias hälsar den mest utmärkte landshövdingen Felix.
27 Denne man blev tagen av judarna och borde ha blivit dödad av dem. Då kom jag med en här och räddade honom, eftersom jag förstod att han var en romersk.
28 Och när jag fick veta orsaken till att de anklagade honom, förde jag honom ut i deras råd.
29 som jag ansåg vara anklagad för frågor om deras lag, men att han inte hade något pålagt honom som var värdigt att dö eller binda.
30 Och när det blev berättat för mig hur judarna väntade på mannen, sände jag genast till dig och gav befallning till hans anklagare att de skulle säga inför dig vad de hade emot honom. Farväl.
31 Då tog soldaterna, såsom det hade blivit dem befallt, Paulus och förde honom om natten till Antipatris.
32 Nästa morgon lämnade de ryttarna för att följa med honom och återvände till slottet.
33 När de kom till Caesarea och överlämnade brevet till landshövdingen, ställde han också Paulus inför honom.
34 Och när landshövdingen hade läst brevet, frågade han i vilken provins han var. Och när han förstod att han var från Kilikien;
35 Jag vill höra dig, sade han, när också dina anklagare kommer. Och han befallde honom att förvaras i Herodes domsal.

KAPITEL 24

1 Och efter fem dagar kom översteprästen Ananias ned med de äldste och med en talare vid namn Tertullus, som underrättade landshövdingen mot Paulus.
2 Och när han kallades fram, började Tertullus anklaga honom och sade: Eftersom vi har stor stillhet av dig, och att mycket värdiga gärningar görs mot detta folk genom din försyn,
3 Vi accepterar det alltid, och på alla ställen, högste Felix, med all tacksamhet.
4 Trots att jag inte är mer tröttsam mot dig, ber jag dig att du vill höra oss om din nåd några få ord.
5 Ty vi har funnit denna man en pestilent karl och en upprorisk man bland alla judar i hela världen och en ledare för nasaréernas sekt.
6 som också har gått omkring för att vanhelga templet, som vi tog och ville ha dömt enligt vår lag.
7 Men överbefälhavaren Lysias kom över oss och tog honom med stort våld ur våra händer,
8 Befaller sina anklagare att komma till dig: genom att undersöka vem du själv kan få kunskap om allt detta, som vi anklagar honom för.
9 Och judarna instämde också och sade att detta var så.
10 Sedan svarade Paulus, sedan landshövdingen hade vinkat honom att han skulle tala, "Eftersom jag vet att du har varit en domare för detta folk i många år, svarar jag desto gladare för mig själv:
11 För att du ska förstå att det ännu bara är tolv dagar sedan jag reste upp till Jerusalem för att tillbe.
12 Och de fann mig inte i templet och tvistade med någon människa, varken uppväckande folket, varken i synagogorna eller i staden.
13 De kan inte heller bevisa vad de nu anklagar mig för.
14 Men detta bekänner jag för dig, att enligt den väg som de kallar kätteri, så tillber jag mina fäders Gud, och jag tror på allt som är skrivet i lagen och i profeterna.
15 Och ha ett hopp till Gud, vilket de själva också tillåta, att det skall ske en uppståndelse från de döda, både rättfärdiga och orättfärdiga.
16 Och härigenom utövar jag mig på att alltid ha ett samvete utan anstöt mot Gud och mot människor.
17 Nu efter många år kom jag för att bära fram allmosor till mitt folk och gåvor.
18 Varpå några judar från Asien fann mig renad i templet, varken med folkmassa eller tumult.
19 Vilka borde ha varit här före dig och invända, om de hade haft något emot mig.
20 Eller låt de samma här säga, om de funnit något ont i mig, medan jag stod inför rådet,
21 Om det inte var för denna ena röst, ropade jag, där jag stod bland dem: När det gäller de dödas uppståndelse, är jag i dag kallad av er.
22 Och när Felix hörde detta, med bättre kunskap om den vägen, uppsköt han dem och sade: »När översten Lysias kommer ned, så skall jag veta det yttersta av din sak.
23 Och han befallde en centurion att bevara Paulus och låta honom få frihet, och att han inte skulle förbjuda någon av hans bekanta att tjäna eller komma till honom.
24 Och efter några dagar, när Felix kom med sin hustru Drusilla, som var en judinna, sände han bud efter Paulus och hörde honom angående tron på Kristus.
25 Och när han tänkte på rättfärdighet, återhållsamhet och kommande dom, darrade Felix och svarade: "Gå din väg för denna gång; när jag har en lämplig årstid, kommer jag att ropa efter dig.
26 Han hoppades också att pengar skulle ha givits honom av Paulus, så att han kunde lösa honom; därför sände han oftare efter honom och talade med honom.

27 Men efter två år kom Porcius Festus in i Felix rum, och Felix, som var villig att visa judarna ett nöje, lämnade Paulus bunden.

KAPITEL 25

1 När Festus nu kom till provinsen, steg han efter tre dagar upp från Caesarea till Jerusalem.
2Och översteprästen och judarnas överste förkunnade honom mot Paulus och bad honom:
3 Och han begärde nåd mot honom, att han skulle sända bud efter honom till Jerusalem och lägga sig på vägen för att döda honom.
4 Men Festus svarade att Paulus skulle hållas kvar i Caesarea, och att han själv snart skulle bege sig dit.
5 Låt dem därför, sade han, som är dugliga, gå ned med mig och anklaga denne man, om det finns något ont i honom.
6 Och när han hade stannat bland dem mer än tio dagar, drog han ner till Caesarea. och nästa dag, när han satt på domarsätet, befallde han att Paulus skulle hämtas.
7 Och när han kom, stodo judarna som hade kommit ner från Jerusalem runt omkring och framförde många och svåra klagomål mot Paulus, som de inte kunde bevisa.
8 Medan han svarade för sig själv: Varken mot judarnas lag, varken mot templet eller ännu mot kejsaren, har jag förolämpat något alls.
9 Men Festus, som var villig att göra judarna ett nöje, svarade Paulus och sade: »Vill du gå upp till Jerusalem och där bliva dömd om detta inför mig?
10 Då sade Paulus: "Jag står vid kejsarens domarstol, där jag borde dömas; mot judarna har jag inte gjort något orätt, såsom du mycket väl vet."
11 Ty om jag är en brottsling eller har begått något som är värt döden, så vägrar jag att dö; men om det inte finns något av detta som dessa anklagar mig för, så får ingen överlämna mig till dem. Jag vädjar till Caesar.
12 Då Festus hade rådfrågat rådet, svarade han: "Har du vädjat till kejsaren?" till kejsaren skall du gå.
13 Och efter några dagar kom kung Agrippa och Bernice till Caesarea för att hälsa Festus.
14 Och när de hade varit där många dagar, förkunnade Festus Paulus sak för kungen och sade: "Det finns en man kvar i bojor av Felix.
15 Om vilka översteprästerna och judarnas äldste underrättade mig när jag var i Jerusalem, eftersom de ville döma honom.
16 Till vilka jag svarade: "Det är inte romarnas sätt att överlämna någon till döden, innan den som är anklagad har anklagats ansikte mot ansikte och har rätt att svara för sig själv angående brottet som riktats mot honom."
17 Därför, när de kom hit, satte jag mig utan dröjsmål nästa morgon på domarsätet och befallde att mannen skulle föras fram.
18 Mot vem anklagade de, när de reste sig, ingen anklagelse för sådant som jag trodde:
19 Men de hade vissa frågor emot honom om deras egen vidskepelse och om en Jesus, som var död, som Paulus sade vara vid liv.
20 Och eftersom jag tvivlade på sådana frågor, frågade jag honom om han skulle gå till Jerusalem och där bli dömd i dessa frågor.
21 Men när Paulus hade vädjat om att bli reserverad till Augustus hörande, befallde jag att han skulle hållas kvar tills jag kunde skicka honom till kejsaren.
22 Då sade Agrippa till Festus: Jag vill också själv höra mannen. I morgon, sade han, skall du höra honom.
23 Och på morgonen, när Agrippa hade kommit, och Bernice, med stor prakt, och de kommo in på förhörsplatsen, tillsammans med de förnämsta hövdingarna och stadens främsta män, fördes Paulus fram på Festus befallning.
24 Och Festus sade: "Kung Agrippa och alla män som äro här hos oss, ni ser denna man, om vilken hela mängden judar har handlat med mig, både i Jerusalem och även här, och ropar att han inte borde leva längre.
25 Men när jag fann att han inte hade begått något som var värt döden och att han själv har vädjat till Augustus, har jag beslutat att sända honom.
26 Om vilka jag inte har något att skriva till min herre. Därför har jag fört honom fram inför dig, och särskilt inför dig, konung Agrippa, för att jag, efter att ha undersökt, skulle ha något att skriva.
27 Ty det förefaller mig orimligt att sända en fånge, och inte med att beteckna de brott som lagts mot honom.

KAPITEL 26

1 Då sade Agrippa till Paulus: "Du har tillåtelse att tala för dig själv." Då räckte Paulus fram handen och svarade för sig själv:
2 Jag tycker mig vara lycklig, kung Agrippa, ty jag skall i dag svara för mig inför dig när jag rör allt det som jag anklagas för av judarna:
3 Särskilt därför att jag vet att du är sakkunnig i alla seder och frågor som finns bland judarna; därför ber jag dig att lyssna tålmodigt.
4 Mitt sätt att leva från min ungdom, som först var bland mitt eget folk i Jerusalem, känner alla judar;
5 som kände mig från början, om de ville vittna, att jag efter vår religions strängaste sekt levde en farisé.
6 Och nu står jag och är dömd för hoppet om det löfte som Gud gav till våra fäder:
7 Till vilket löfte våra tolv stammar, som omedelbart tjänar Gud dag och natt, hoppas att komma. För vilket hopps skull, kung Agrippa, är jag anklagad för judarna.
8Varför skulle det vara något otroligt för dig, att Gud skulle uppväcka de döda?
9 Jag tänkte med mig själv att jag borde göra mycket som strider mot Jesu namn från Nasaret.
10 Vilket jag också gjorde i Jerusalem, och många av de heliga stängde jag in i fängelset, efter att ha fått myndighet av översteprästerna. och när de dödades, gav jag min röst emot dem.
11 Och jag straffade dem ofta i varje synagoga och tvingade dem att häda; och då jag var ytterst galen på dem, förföljde jag dem ända till främmande städer.
12 Varpå jag reste till Damaskus med myndighet och uppdrag från översteprästerna,
13 Vid middagstid, o kung, såg jag på vägen ett ljus från himlen, ovanför solens ljus, lysa omkring mig och dem som färdades med mig.

14 Och när vi alla föll till jorden, hörde jag en röst tala till mig och säga på hebreiska: Saul, Saul, varför förföljer du mig? det är svårt för dig att sparka mot sticken.
15 Och jag sade: Vem är du, Herre? Och han sade: Jag är Jesus, som du förföljer.
16 Men stå upp och stå på dina fötter, ty jag har uppenbarat mig för dig i detta syfte, för att göra dig till en tjänare och ett vittne både om detta som du har sett och om det där jag vill uppenbara mig för dig.
17 och räddar dig från folket och från hedningarna, till vilka jag nu sänder dig,
18 För att öppna deras ögon och vända dem från mörker till ljus och från Satans makt till Gud, så att de kan få syndernas förlåtelse och arv bland dem som är helgade genom tron som finns på mig.
19 Varpå, o kung Agrippa, var jag inte olydig mot den himmelska synen.
20 Men de visade först för dem i Damaskus och i Jerusalem och över hela Judeens kuster och sedan för hedningarna att de skulle omvända sig och vända sig till Gud och göra gärningar som är lämpliga för omvändelse.
21 Av dessa orsaker fångade judarna mig i templet och gick i väg för att döda mig.
22 Efter att ha fått hjälp av Gud, fortsätter jag till denna dag, att vittna både för små och stora, utan att säga något annat än det som profeterna och Mose sade skulle komma:
23 att Kristus skulle lida och att han skulle vara den förste som skulle uppstå från de döda och visa ljus för folket och hedningarna.
24 Och när han talade så för sig själv, sade Festus med hög röst: Paulus, du är utom dig. mycket lärdom gör dig galen.
25 Men han sade: "Jag är inte galen, högste Festus; men säg sanningens och nykterhetens ord.
26 Ty konungen känner till detta, och inför vilken jag också talar fritt, ty jag är övertygad om att inget av detta är dolt för honom. ty detta skedde inte i ett hörn.
27 Kung Agrippa, tror du profeterna? Jag vet att du tror.
28 Då sade Agrippa till Paulus: "Du har nästan övertalat mig att bli kristen."
29 Och Paulus sade: "Jag vill till Gud att inte bara du, utan också alla som hör mig i dag, både nästan och helt och hållet skulle vara sådana som jag är, utom dessa band.
30 Och när han hade talat så, reste sig kungen och landshövdingen och Bernice och de som satt med dem.
31 Och när de hade gått avsides, talade de sinsemellan och sade: »Denne man gör intet som är värdigt döden eller bunden.
32 Då sade Agrippa till Festus: »Denne man kunde ha blivit frigiven, om han inte hade vädjat till kejsaren.

KAPITEL 27

1 Och när det var bestämt att vi skulle segla in i Italien, överlämnade de Paulus och några andra fångar till en som hette Julius, en centurion ur Augustus' skara.
2 Och när vi gick in i ett skepp från Adramyttium sjösatte vi, det vill säga att segla längs Asiens kuster; en Aristarchus, en makedonier från Tessalonika, som är med oss.
3 Och nästa dag berörde vi Sidon. Och Julius vädjade artigt till Paulus och gav honom friheten att gå till sina vänner för att förfriska sig.
4 Och när vi hade gått därifrån, seglade vi under Cypern, eftersom vindarna var motsatta.
5 Och när vi hade seglat över Kilikiens och Pamfyliens hav, kom vi till Myra, en stad i Lykien.
6 Och där fann centurionen ett skepp från Alexandria som seglade in i Italien; och han lade oss däri.
7 Och när vi hade seglat långsamt många dagar, och knappt hade kommit över mot Cnidus, utan vinden lidande oss, seglade vi under Kreta, mitt emot Salmone;
8 Och knappt passerade den, kom han till en plats som kallas De vackra tillflyktsorterna; i närheten var staden Lasea.
9När nu mycket tid hade lagts ner, och när det nu var farligt att segla, eftersom fastan nu redan var förbi, förmanade Paulus dem:
10 Och han sade till dem: "Herrar, jag förstår att denna resa kommer att vara med skada och mycket skada, inte bara på frakten och skeppet, utan också på våra liv."
11 Men centurionen trodde mer på befälhavaren och skeppets ägare än det som Paulus hade sagt.
12 Och eftersom fristaden inte var värd att övervintra i, rådde de flesta att också dra därifrån, om de på något sätt kunde komma till Fenikien och där övervintra; som är en fristad på Kreta och ligger mot sydväst och nordväst.
13 Och när sydvinden blåste svagt och trodde att de hade uppnått sin avsikt och förlorade därifrån, seglade de nära Kreta.
14 Men inte långt därefter kom en stormvind mot den, kallad Euroclydon.
15 Och när skeppet var fångat och inte kunde bära upp i vinden, lät vi henne köra.
16 Och när vi sprang under en viss ö som heter Claudia, hade vi mycket arbete att komma med båten:
17 När de hade tagit upp dem, använde de hjälpmedel och låg under fartyget. och av rädsla för att de skulle falla i kvicksanden, slog de segel och blev så fördrivna.
18 Och när vi blev ytterst omstörtade av en storm, gjorde de dagen därpå upp skeppet.
19 Och den tredje dagen kastade vi ut med våra egna händer fartygets redskap.
20 Och när varken sol eller stjärnor på många dagar visade sig, och ingen liten storm kom över oss, togs då allt hopp om att vi skulle bli frälsta.
21 Men efter lång avhållsamhet stod Paulus fram mitt ibland dem och sade: "Herrar, ni skulle ha lyssnat på mig och inte ha släppt loss från Kreta och ha vunnit denna skada och förlust."
22 Och nu uppmanar jag er att vara vid gott mod, ty det skall inte gå någon människas liv bland er, utom skeppet.
23 Ty i natt stod hos mig en Guds ängel, vars jag är och som jag tjänar,
24 och sade: Frukta inte, Paulus; du måste ställas inför kejsaren, och se, Gud har givit dig alla dem som segla med dig.
25 Var därför vid gott mod, mina herrar, ty jag tror på Gud, att det skall bli så som det är sagt till mig.
26 Men vi måste kastas på en viss ö.
27 Men när den fjortonde natten kom, när vi drevs upp och ner i Adria, ansåg skeppsmännen vid midnatt att de närmade sig något land;

28 Och de lät mäta det och fann det tjugo famnar, och när de hade gått ett stycke längre, lät de åter ljuda och fann det femton famnar.
29 Då fruktade de att vi skulle ha fallit på klippor, kastade de fyra ankare ur aktern och önskade dagen.
30 Och när skeppsmännen skulle fly ut ur skeppet, när de hade släppt ner båten i havet, färgade som om de skulle ha kastat ankare ur förskeppet,
31 Paulus sade till centurionen och till soldaterna: Om dessa inte stannar i skeppet, kan ni inte bli frälsta.
32 Då skar soldaterna av repen på båten och lät henne falla av.
33 Och medan dagen kom, bad Paulus dem alla att äta mat och sade: "I dag är den fjortonde dagen då ni har stannat kvar och fastat utan att ha tagit något."
34 Därför ber jag eder att taga något kött, ty detta är för eder hälsa: ty inget hår skall falla från huvudet på någon av eder.
35 Och när han hade sagt detta, tog han bröd och tackade Gud inför dem alla; och när han hade brutit det, började han äta.
36 Då var de alla vid gott mod, och de tog också något kött.
37 Och vi voro sammanlagt två hundra sexton själar i skeppet.
38 Och när de hade ätit tillräckligt, lättade de upp skeppet och kastade ut vetet i havet.
39 Och när det blev dag, kände de inte landet, men de upptäckte en viss bäck med en strand, i vilken de var beredda att, om det var möjligt, skjuta in skeppet.
40 Och när de hade tagit upp ankarna, överlämnade de sig till havet och löste roderbanden och lyfte upp storseglet för vinden och gick mot stranden.
41 Och när de föll ner på en plats där två hav möttes, satte de skeppet på grund; och den främre delen fastnade och förblev orörlig, men den bakre delen bröts av vågornas våld.
42 Och soldaternas råd var att döda fångarna, så att ingen av dem skulle simma ut och fly.
43 Men centurionen, som var villig att frälsa Paulus, avhöll dem från deras avsikt; och befallde att de som kunde simma först skulle kasta sig i havet och gå i land.
44 Och resten, några på bräder och några på sönderslagna delar av skeppet. Och så hände det sig att de kom undan alla i säkerhet till land.

KAPITEL 28

1 Och när de hade rymt, visste de att ön hette Melita.
2 Och det barbariska folket visade oss ingen liten vänlighet, ty de tände en eld och tog emot oss alla på grund av det regn som rådde och för kylan.
3 Och när Paulus hade samlat ihop ett knippe käppar och lagt dem på elden, kom en huggorm upp ur värmen och fäste sig på hans hand.
4 Och när barbarerna såg det giftiga vilddjuret hänga på hans hand, sade de sinsemellan: Denna man är utan tvivel en mördare, som trots att han har undkommit havet, men hämnden inte tillåter att leva.
5 Och han skakade av vilddjuret i elden och kände ingen skada.
6 Men de såg ut när han skulle ha svullnat eller plötsligt fallit död ned; men sedan de hade sett en lång stund och sett att ingen skada kommit honom, ändrade de sig och sade att han var en gud.
7 I samma kvarter fanns ägodelar av öns överste, som hette Publius; som tog emot oss och tog emot oss tre dagar hövligt.
8 Och det hände sig att Publius fader låg sjuk av feber och blodig sveda, till vilken Paulus gick in och bad och lade händerna på honom och botade honom.
9 När detta skedde, kom också andra som hade sjukdomar på ön och blevo botade.
10 som också ärade oss med många äror; och när vi gick bort, lastade de oss med sådant som var nödvändigt.
11 Och efter tre månader gav vi oss av med ett skepp från Alexandria, som hade övervintrat på ön, vars tecken var Castor och Pollux.
12 Och när vi landade i Syrakusa, stannade vi där i tre dagar.
13 Och därifrån hämtade vi en kompass och kommo till Rhegium, och efter en dag blåste sydvinden, och nästa dag kom vi till Puteoli.
14 Där vi fann bröder och ville stanna hos dem i sju dagar, och så begav vi oss till Rom.
15 Och därifrån, när bröderna hörde talas om oss, kom de för att möta oss ända till Appii forum, och de tre krogarna; vilka när Paulus fick se, tackade han Gud och tog mod till sig.
16 Och när vi kom till Rom, överlämnade centurionen fångarna till vaktmästaren, men Paulus fick bo för sig själv hos en soldat som bevakade honom.
17 Och det hände sig att efter tre dagar kallade Paulus samman de främsta av judarna, och när de hade samlats, sade han till dem: Män och bröder, fastän jag inte har begått något mot våra fäders folk eller seder , men jag blev överlämnad till fången från Jerusalem i romarnas händer.
18 som, när de hade granskat mig, ville ha släppt mig, eftersom det inte fanns någon dödsorsak hos mig.
19 Men när judarna talade emot det, var jag tvungen att vädja till kejsaren; inte som jag borde anklaga min nation för.
20 Därför har jag kallat dig för att se dig och tala med dig, eftersom jag för Israels hopp är bunden med denna kedja.
21 Och de sade till honom: Vi har inte heller fått några brev från Judeen om dig, och ingen av bröderna som kommit har berättat eller talat något ont om dig.
22 Men vi vilja höra om dig vad du tycker, ty angående denna sekt vet vi att det överallt talas emot den.
23 Och när de hade bestämt honom en dag, kom många till honom i hans logi; för vilka han förklarade och vittnade om Guds rike och övertalade dem om Jesus, både genom Mose lag och av profeterna, från morgon till kväll.
24 Och somliga trodde på det som var sagt, och några trodde inte.
25 Och när de inte kom överens sinsemellan, gick de, efter att Paulus hade talat ett ord: "Väl talade den Helige Ande genom profeten Esaias till våra fäder,
26 och sade: Gå till detta folk och säg: I skolen höra och icke förstå; och seende skolen I se och icke förnimma.
27 Ty detta folks hjärta har blivit grovt, och deras öron är slöa av att höra, och deras ögon har de slutit; att de inte skulle se med sina ögon och höra med sina öron och förstå med sitt hjärta och omvända sig, och jag skulle bota dem.

28 Var det därför känt för er att Guds frälsning är sänd till hedningarna, och att de kommer att höra den.
29 Och när han hade sagt dessa ord, gick judarna bort och diskuterade mycket sinsemellan.
30 Och Paulus bodde två hela år i sitt eget hyreshus och tog emot allt som kom in till honom,
31 Predika Guds rike och lära ut vad som angår Herren Jesus Kristus, med all tillförsikt, ingen förbjuder honom.